

CAPIT.VI - TRADIȚII ALE ETAPELOR VIETII

A.- NAȘTEREA LA OM

Nașterea umană este acțiunea de a aduce un copil pe lume. Fiind marcarea punctului culminant al sarcinii, ea constă în expulzarea unuia sau mai multor fetoși din pântecul mamei sale/lor.

Nașterea, care include integral creare și naștere se derulează în trei etape.

Prima este faza de expansiune/dilatare care începe cu contracții ale uterului, care apasă membrana amniotică la nivelul colului uterin.

A doua fază a creației este cea de expulzare: contracții uterine sunt în creștere, mușchii abdominali se contractă, contribuind la expulzarea fătului prin vagin.

Aceasta este nașterea copilului. În această etapă, fătul este încă conectat cu mama sa prin cordonul ombilical, care trebuie să fie tăiat după care la copil, prin vindecarea părții tăiate se formează buricul.

Faza a treia este eliberarea, adică atunci când placenta - fosta casă a fătului - este expulzată din uter.

Nașterea este un fenomen strâns legat de umanitate, de societate. Prin urmare, procesul de naștere și toate aspectele însoțitoare din jur, variază în funcție de istoric, geografic, social și cultural. Aceste contexte influențează pozițiile de naștere, condițiile în care are loc venirea pe lume a copiilor, cu oameni din lumea medicală sau nu în jurul femeii care naște (moașă, obstetrician, tatăl, rude apropiate, etc.) și locurile de naștere (naștere asistată la domiciliu, spital, maternitate).

1.- OBICEIURI CIUDATE

Înainte de naștere, pentru mămicile din întreaga lume

Există o mulțime de zicale și mituri, în ceea ce privește femeile însărcinate. Una dintre ele ar fi că, dacă viitoarea mămică nu-și satisface pofta de mâncare și se zgârâie din greșeală, copilul se va naște cu un semn pe corp în forma mâncării la care a poftit mama lui.

În multe culturi există numeroase restricții alimentare pentru femeile însărcinate. Deși toate aceste teorii pot fi amuzante, pentru proaspetele mămici pot fi destul de confuze.

Sarcină și bebeluși

- Există o mulțime de zicale și mituri, în ceea ce privește femeile

însărcinate. Una dintre ele ar fi că, dacă viitoarea mămică nu-și satisface pofta de mâncare și se zgârâie din greșeală, copilul se va naște cu un semn pe corp în forma mâncării la care a poftit mama lui.

- În multe culturi există numeroase restricții alimentare pentru femeile

însărcinate. Deși toate aceste teorii pot fi amuzante, pentru proaspetele mămici pot fi destul de confuze.

Filipine: Gravidele mănâncă un ou crud chiar înainte de a naște

Femeilor însărcinate din Filipine care intră în travaliu li se recomandă să mănânce un ou crud, pentru că ajută la lubrifierea canalului de naștere. Se crede că acest lucru facilitează împingerea bebelușului și nașterea lui.

Mexic: Evitarea consumului de ouă

Există o veche credință în Mexic care spune că, dacă mănânci ouă înainte de naștere, bebelușul ar putea mirosi urât.

China: Mămicile nu se mângâie pe burtă

Să-ți mângâi burtica este un lucru firesc, însă în China femeile ar trebui să se abțină de la acest gest simplu. Se crede că acest lucru face bebelușul să devină răsfățat și agitat după naștere.

India: Purtarea brățarilor

În unele părți ale Indiei, are loc o ceremonie numită *valaikaapu* pentru a sărbători femeia însărcinată în a șaptea lună de sarcină. Viitoarea mămică este împodobită cu brățări pe ambele mâini, în număr impar. Credința este că sunetul puternic al brățării va induce simțurile și activitatea creierului copilului.

Turcia: Evitarea consumului de pește sau înghețată

Unele femei din grupurile culturale din Turcia sunt avertizate împotriva consumului de pește, în timpul sarcinii, pentru a împiedica nașterea copilului cu gura ca de pește. De asemenea, se spune că înghețata poate provoca o gaură în capul bebelușului.

Japonia: Peștele crud face parte dintr-o dietă sănătoasă

În timp ce medicii din SUA le spun femeilor însărcinate să se ferească de peștele crud pentru că poate adăposti bacterii, japonezii îl încurajează. Este considerat a fi o parte sănătoasă a unei diete de sarcină.

Cultura latină: Purtarea de metal în timpul unei eclipse de lună

În timpul aztecilor se credea că o eclipsă ar fi o mușcătură pe fața lunii, așa că, dacă o femeie însărcinată ar urmări-o, bebelușul ei ar avea buza despătată. Pentru protecție, ea trebuia să poarte ceva metalic, cum ar fi un ac de siguranță, pe lenjeria intimă.

Bulgaria: Evitarea consumului de carne de iepure sau pește

Carnea de iepure este interzisă, deoarece se crede că, dacă o mamă însărcinată o mănâncă, copilul va dormi cu ochii deschiși. Și dacă o femeie însărcinată mănâncă pește, copilul va sforăi.

China: Femeile însărcinate dorm cu un cuțit sub pat

Femeile din China dorm cu un cuțit sub pat pentru a speria spiritele rele.

Cultura evreiască: părinții nu acceptă cadouri înainte de nașterea bebelușului

Deși nu există nicio lege în acest sens, viitoarele mame sunt sfătuite să nu organizeze babyshower sau să accepte cadouri înainte ca bebelușul să se nască. Se crede că sărbătorirea unui copil înainte de a se naște va atrage spirite rele și va duce la ghinion pentru copil.

Thailanda: femeile însărcinate nu merg la înmormântări

Unele culturi cred că femeile însărcinate nu ar trebui să participe la înmormântări. De exemplu, există o credință în Thailanda care spune că dacă o femeie însărcinată participă la înmormântare, bebelușul ei va fi bântuit de spiritul persoanei moarte.

SARCINĂ**Tradiții la naștere din întreaga lume**

ursitoare tradiții ▪ obiceiuri la nașterea unui copil ▪ tradiții romania ▪ nașterea...

Autor: Corina Dragomir , Specialist Feng Shui, Medicină și Astrologie Chineză, Expert DOC

Descriere:**Tradiții la naștere din întreaga lume**

Nașterea unui copil este un moment important oriunde în lume. Fiecare popor are, însă, propriile tradiții cu care întâmpină noul născut – Iată câteva tradiții interesante, care se practică în diferite țări sau zone geografice.

Jamaica

În Jamaica se obișnuiește ca, imediat după naștere, placenta și cordonul ombilical să fie îngropate. Mai mult decât atât, rudele și prietenii familiei obișnuiesc să planteze un puiet (copac) în locul în care placenta și cordonul ombilical sunt îngropate. Astfel, copilul și copacul vor crește împreună. Pe măsură ce crește, copilul este încurajat să aibă grijă de copacul său, învățând astfel lecția responsabilității.

Japonia

Imediat după naștere, proaspetele mămici se mută în casa părinților cu copilul, acolo unde locuiesc preț de o lună, timp în care se pun pe picioare. Ulterior, se întorc în căminul conjugal.

America Latină

În țările din America Latină, femeile obișnuiesc să între în „la cuarentana”, adică într-un soi de carantină, imediat după naștere. Această carantină presupune abținerea de la anumite alimente, precum și abținerea sexuală și renunțarea la orice tip de activitate fizică, preț de 6 săptămâni. În tot acest timp, mamica se ocupă exclusiv de alăptat și de îngrijirea nou născutului, în timp ce rudele apropiate și prietenii fac curățenie și mâncare.

Turcia

Proaspetele mămici din Turcia au obiceiul de a bea, imediat după nașterea copilului, o băutură numită „Lohusa Serbeti”. Această băutură conține scorțișoară, zahăr și colorant alimentar roșu și se servește chiar la spital, pentru a celebra fericitul eveniment.

Germania

În Germania, toate viitoarele mămici primesc de la medic o carte numită „Mutterpass”. Este vorba, mai degrabă, de un jurnal care le monitorizează sarcina, acolo fiind menționate toate controalele medicale realizate de-a lungul celor 9 luni. La naștere, cartea este finalizată cu o încheiere, în care se prezintă detaliile nașterii, precum și informațiilor cu privire la starea de sănătate a bebelușului.

Nigeria

În zonele rurale ale Nigeriei, încă se păstrează obiceiul numit „Omugwo”. Potrivit acestui obicei străvechi, bunica este cea care trebuie să facă prima băiță a bebelușului. Prin acest ritual se dovedește că rudele și întreaga comunitate sunt obligate să se implice în creșterea nou născutului. Mama este

încurajată și înțelege astfel că nu este și nu va fi niciodată singură.

Brazilia

În multe culturi ale lumii se obișnuiește să se meargă în vizită la noul născut și la proaspăta mămică cu un cadou simbolic. Ei bine, în Brazilia mama este cea care trebuie să întâmpine invitații cu câte un cadou.

Finlanda

Încă din anul 1930, guvernul finlandez a hotărât că proaspetele mămici să primească, după naștere, un kit cu lucruri esențiale la început de drum alături de bebeluș. Acest kit conține de la haine pentru bebeluși, până la scutece și jucării.

Și în Bali se îngropă placentă

Este o tradiție extrem de veche în Bali, care se axează pe îngroparea placentei, un organ pe care unele popoare îl consideră a fi "viu", aproape că un frate geamăn al noul-născutului. Placenta este curățată, așezată într-un recipient sau cutie și îngropată în zona din afara casei, ca parte dintr-o ceremonie complexă și detaliată.

Republica Dominicană

Pentru a prezice sexul bebelușului (deci înainte de naștere), unii părinți din această țară apelează la o metodă inedită. O lingură, un cuțit și o furculiță sunt așezate sub trei scaune diferite. Femeia însărcinată alege fără să știe pe care scaun să se așeze: pe cel sub care se află lingură - bebelușul va fi fetiță, dacă sub scaun este cuțitul - bebelușul va fi băiețel. Dacă este vorba de furculiță, sexul bebelușului nu poate fi determinat. Legătura dintre ustensilele de bucătărie și sexul bebelușului variază în funcție de regiune.

Ecuador

În părțile rurale ale acestei țări, există o tradiție potrivit căreia tatăl ar trebui să îi ofere partenerei lui însărcinate, care este în travaliu, o cămașă care este încă umedă din cauza transpirației lui, după o zi lungă de muncă, pentru a-i da astfel femeii puterea necesară de a aduce copilul pe lume.

Guyana

În această țară, mamele își marchează în calendar a nouă zi după ce au născut bebelușul. Acesta este momentul în care ele sărbătoresc venirea pe lume a copilului împreună cu prietenii și cu familia, care aduc dulciuri și daruri, inclusiv bani și brățări de aur pentru bebeluș. Aceasta este, de asemenea, și ziua în care proaspetele mămici fac prima lor baie post-partum (de

după naștere). În timpul acestei sărbători în ziua a noua de la naștere, unele mame aleg să ardă placenta, lucru care simbolizează separarea fizică a mamei de copilul ei.

RĂZBOIUL NAȘTERILOR PE MAPAMOND

Nașterea... sacră pentru unii, banală pentru alții. Unele gravide îl consideră un motiv de bucurie, reîntâlnire și mulțumire, altele ca un punct de cotitură, moment de tensiune sau îl privesc cu lipsă de considerație.

Despre ce vom vorbi în rândurile următoare? Despre naștere, în modul în care diverși oameni și religii o abordează în întreaga lume. Nimeni nu poate afirma că nu există o cultură în lume în care nașterea este în același timp sigură atât pentru mamă, cât și pentru copil și binevenită. Cele mai bune locuri din lume pentru a naște sunt acolo, unde persoanele care asistă mama, fie familie sau personal medical, respectă durerea suferită în timpul travaliului la naștere. Mama este ajutată în acest fel oferindu-i posibilitatea de a alege cele mai bune mijloace și metode, astfel încât nașterea ei să devină lină, chiar plăcută.

În țările Europei de Vest se promovează mai puțin nașterea prin cezariană și mai mult alăptarea la sân, nașterile sunt asistate doar de o moașă, iar medicul intervine doar în cazul unor complicații. Spitalele sunt bine dotate, atente cu nevoile mamei și cu familia acesteia. În același timp, gravidele din țările aflate în curs de dezvoltare au adoptat de 5-10 ani cezariana ca pe o practică modernă și chiar de preferat, iar spitalele lasă, în multe cazuri, de dorit. Există și urâtul revers al medaliei: țări din Africa sau Asia în care tradițiile și legile transformă nașterea într-un proces jignitor pentru mamă, uneori chiar periculos.

Tradiții și legi la naștere în Nepal:

Practici duse la extrem

În zonele rurale din Nepal, bărbații își cumpără viitoarele neveste și, în funcție de prețul oferit pe ele, acestea au mai multă sau mai puțină putere de decizie, chiar și în privința vieții lor sexuale. Aici decid soțul și... mama soacră!

Majoritatea nașterilor, indiferent de zonă, au loc acasă, iar gravida este așezată de mama soacră în poziția „pe vine”, cu mâinile ridicate și ținute de sfori prinse în tavan. Uneori, este presată pe burtă sau i se cere să împingă înainte de termen. Din această cauză, apar complicații sau placenta nu iese, motiv pentru care se agață săbii de tavan, crezându-se că așa se

impune o mișcare în jos, pe verticală, placentei. De cele mai multe ori, acest obicei duce la hemoragii mortale pentru mamă.

După naștere, femeile sunt izolate pentru 11 zile într-o cameră complet întunecată, deoarece soarele reprezintă energie masculină, iar lăuzele nu au voie să interacționeze cu bărbați. În aceste 11 zile, lăuza primește alimente energizante din unt, miere, condimente și apă.

Tradiții și legi la naștere în Uganda:

Este o luptă a femeii

În Uganda, modernele metode vestice pot fi o alegere, dar nașterea acasă este încă prima opțiune, aproape cu statut de lege. Aici, nașterea este numită Lutalo Lwabakyala (Lupta femeii) și presupune o naștere normală, în care nu ai voie să iei medicamente sau să îți alini cumva durerile, ci trebuie să lupți. Conform ugandezilor, gravidia și nașterea sunt pentru femei adevăratele teste ale capacității de a îndura, în care nu au voie să se plângă, să le fie rău, să doarmă mai mult. Femeile care nasc natural sunt laudate într-o ceremonie specială, în timp ce nașterea prin cezariană este văzută ca un eșec, iar moartea mamei la naștere este considerată strict vina acesteia.

Tradiții și legi la naștere în Tibet:

Nimic nu se schimbă

La fel ca în alte țări și culturi din Asia sau Africa, femeile tibetane nasc acasă, de cele mai multe ori singure sau ajutate de mama soacră și soț. Din păcate, bebelușul nou-născut este luat imediat de lângă proaspăta mamă, considerată murdară. Tot din acest motiv, atunci când cordonul ombilical este tăiat, lucru pe care mama trebuie să îl facă singură, se folosește un cuțit murdar și nedezinfectat, pentru a putea fi curățat apoi de murdăria mamei. Imediat după naștere, bebelușului îi este băgat pe gât un amestec de unt, miere, șofran, apă și apă de mosc, despre care se crede că apără copilul de spiritele rele. Apoi, persoana cu cel mai înalt rang religios vine și îi pune numele copilului.

70% dintre femeile din Tibet nasc nu într-o cameră sau într-un spațiu special amenajat acasă pentru ele, ci în grajdul animalelor.

Tradiții și legi la naștere în Nigeria și Ghana: lupta individuală

Femeile din Nigeria și Ghana respectă aceleași tradiții și legi la naștere. În primul rând, ele nasc absolut singure, iar moașa vine doar după ce nașterea s-a încheiat, pentru a tăia

cordonul ombilical, a spăla copilul și a îngropa placenta. În timpul travaliului, femeia trebuie să stea în genunchi, iar poziția întins pe spate este interzisă, deoarece aduce ghinion.

După ce se încheie ritualul identic îngropării unei persoane, pentru că placenta este considerată geamănul mort al bebelușului, moașa se întoarce la proaspăta mamă, o spală cu o fiertură de frunze și îi dă să mănânce un amestec de potasiu și condimente care ar trebui să stimuleze lactația.

Tradiții și legi la naștere în Bangladesh: se implică toată familia

Pentru femeile din Bangladesh este tradiție ca ele să nască acasă și să fie asistate, fizic și emoțional, de toate rudele de sex feminin, care apasă cu degetele mari anumite zone ale corpului gravidei pentru a diminua durerile. Nașterea trebuie să aibă loc doar în grupul mare de femei, iar acestea trebuie să povestească despre nașterea copiilor lor în timpul travaliului gravidei. Exprimarea durerii este de evitat și se pune accentul pe putere mentală și putere fizică.

Nașterile acasă sunt preferate în defavoarea celor din spital, deoarece acestea din urmă sunt restrictive și degradante: gravida nu are voie să se miște sau să spună rugăciuni, durerile îi sunt ignorate și există tendința de a se pune un stigmat social femeilor care sunt atinse sau tăiate de un doctor în timpul nașterii.

Tradiții și legi la naștere în Coreea: superstiții și stoicism

Coreenii consideră că tot ceea ce gravidele fac și gândesc afectează direct bebelușii, așadar au grijă îndeaproape ca acestea să „absoarbă” cât se poate de multă frumusețe și optimism în timpul celor 9 luni de sarcină, dar și al nașterii. Cu cât sunt mai frumoși aranjați, cu atât mai frumoși cred ei că va fi bebelușul. Se merge atât de departe, încât gravida nu are voie să mănânce alimente care se rup sau se îndoie, nici carne de pasăre/animal care înoată, pentru ca bebelușul să nu se nască cu tăpile deformate.

Deși au adoptat metodele de naștere moderne, coreenii pun mare preț pe îndurarea cu stoicism a durerilor nașterii. Medicamentele împotriva durerii sunt înlocuite cu aromaterapie, acupunctură și terapie prin muzică. După naștere, gravida urmează tradiția San-ho-jori, o perioadă de 21 de zile în care trebuie să mănânce și să doarmă bine, să își alăpteze copilul, să nu țină geamurile camerei deschise, nici să fie îndreptat spre ea

vreun ventilator sau un aparat de aer condiționat care să înlătore spiritele bune.

Tradiții și legi la naștere în China: obiceiuri și modernism

America și-a exportat cu succes în China metoda rapidă și modernă a nașterii prin cezariană. Doar 20% dintre femei mai nasc acasă, iar dintre cele care nasc la spital, peste 80% aleg cezariana. Totuși, indiferent de statut și metoda de naștere aleasă, tradițiile se respectă.

Obiceiul de după naștere, Zuoyuezi, obligă mama să stea o lună întinsă în pat, timp în care nu are voie să își spele părul sau să mănânce alimente crude, doar să se odihnească și să alăpteze, rudele ocupându-se de casă. O parte dintre proaspetele mame chinezoaice aleg să urmeze această tradiție în casa părinților lor, indiferent cât de departe ar locui aceștia.

Tradiții și legi la naștere în Vietnam: mama soacră se implică

Vietnamezele urmează, în mare parte, tradițiile vecinelor chinezoaice. Bonus: mama soacră se mută în locuința gravidei timp de o lună, perioadă în care dictează tot ce se întâmplă în casă și ajută proaspăta mamă. Tot mama soacră pregătește specialul meniu vietnamez de după naștere, constând în amestecuri de legume/verdețuri și supe cu ghimbir și ulei de susan.

În minoritatea etnică Hmong, regăsită printre vietnamezi și cambodgieni, femeile își pierd prenumele odată cu căsătoria. Apoi, la nașterea primului copil, care trebuie să decurgă în deplină liniște și fără exprimarea durerii, dacă acesta primește, de exemplu, numele Tou, mama va primi numele Tou Nam, însemnând mama lui Tou. Practic, aceste femei sunt obligate să își piardă identitatea.

Tradiții și legi la naștere în Olanda: cele mai grijulii moașe

Majoritatea mamelor din Olanda nu aleg un medic ginecolog pentru naștere, ci sunt trimise de medicul de familie la o moașă. Doctorii intervin doar în cazul unor complicații. Olandezele pot alege dacă nasc la spital sau acasă, în cazul din urmă acestea trebuind să aibă kraampakket, adică setul care conține absolut tot ce trebuie pentru nașterea acasă, bineînțeles asistată de moașă. Dacă se alege nașterea la spital, moașa va suna permanent pentru a verifica în ce stadiu se află travaliul, pentru a veni cu ambulanța și a duce gravida la spital.

Medicamentele antidurere se oferă doar în cazul unor dureri care pot genera complicații, iar cezariana este o metodă de naștere nu tocmai iubită la nivel național.

Dacă mama naște rapid și fără complicații, poate pleca acasă în două ore, apoi sistemul olandez unic în lume, numit kraamhulp, se pune în mișcare: timp de 7 zile, o asistentă maternală vine acasă la proaspăta mamă, oferă îngrijiri medicale pentru ea și bebeluș, ba chiar face curat, pregătește mâncare și instruieste ambii părinți în îngrijirea bebelușului. Tot asistenta pregătește gustări tradiționale pentru musafiri. Totul este acoperit de asigurarea de sănătate plătită la stat.

Tradiții și legi la nașterea indienilor Navajo: momente speciale

Indiencele Navajo, din sud-vestul Statelor Unite ale Americii, se bucură de cel mai frumos ritual de naștere acasă... un ritual liniștit, privat, plin de dragoste și bucurie. Când gravida intră în travaliu, soțul ei leagă de un stâlp din casă funii albe, roșii și verzi decorate cu simboluri ale zeităților Navajo. Apoi, acesta pune nisip fin pe podeaua unde are loc nașterea, îl acoperă cu cârpe curate și piei de oaie și se așază pe ele împreună cu soția lui, înconjurând-o de la spate cu mâinile pe sâni și abdomen.

Pe măsură ce travaliul avansează, soțul întreține focul și fierbe ienupăr pentru a liniști gravida prin aromaterapie. Aceasta își desface părul și își dă jos bijuteriile, iar vraciul face o veche ceremonie de mulțumire, care cuprinde incantații și cântece pentru ca bebelușul să înceapă în siguranță noua lui viață. Vraciul folosește pene de vultur și polen și nu are voie să atingă cuplul îmbrățișat.

Suedia se bucură de cea mai mare rată a alăptării naturale din întreaga lume și cea mai mică rată a mortalității infantile. Așadar, sigur, totul merge incredibil de bine acolo. Mai mult, Organizația „Salvați copiii” a poziționat Suedia pe locul 3 în topul celor mai bune țări din lume în care să fii mamă, după Islanda și Norvegia. Aici, mamele au acces gratuit la îngrijire și cursuri pre- și postnatale, nașterile prin cezariană sunt destul de rare, iar neonatologii și asistentele maternale se ocupă de tot ce înseamnă nașterea, medicii intervenind doar în cazuri speciale. Nașterea este văzută de suedezi ca un proces intens, de recunoștință și împlinire personală și, deși aproape toate nașterile în Suedia au loc în spitale, acestea sunt pregătite și dotate exact ca niște locuințe personale, frumos colorate și

foarte confortabile. Există camere de travaliu unde mamele pot ronțai câte ceva în timp ce stau de vorbă și se uită la TV, iar dilatația crește. Spre deosebire de gravidele din Germania, Olanda, Coreea sau Japonia, suedezele sunt învățate încă din perioada prenatală despre medicamentele antidurere.

Femeile care aleg din motive medicale sau din proprie inițiativă cezariana se pot contrazice cu cele care aleg să nască natural, pe motivul că, indiferent prin ce metodă se naște bebelușul, important este să se nască sănătos. La fel, femeile care aleg să nască acasă se pot contrazice în păreri cu cele care aleg să nască la spital, pe motivul că acasă nașterea poate fi un moment cu adevărat spiritual, intim, de bucurie și mulțumire. Nu în ultimul rând, adevăratul război al nașterilor se duce între țările și specialiștii vestici și țările slab dezvoltate, unde tradițiile și legile transformă nașterea într-un proces degradant pentru mamă și periculos atât pentru ea, cât și pentru bebeluș.

Concluzii

Așadar, în întreaga lume, cele 9 luni de sarcină, nașterea și perioada post-partum sunt o luptă pentru femei, iar ele trebuie să se „lupte” cu toată lumea... de la rude care oferă sfaturi mai mult sau mai puțin potrivite, la mame soacre dominatoare, tradiții absurde... Din aceste motive și nu numai, nașterea unui copil a devenit mai mult o experiență pur medicală și mai puțin una emoțională. Bucuria dispare și este înlocuită cu tehnologia sau, după caz, cu respectarea unor tradiții și legi de neclintit.

2.- OBICEIURI SI TRADIȚII LA ROMÂNI

Nasterea unui copil

Apărute în lumea satului românesc, tradițiile legate de moașă, naștere, nou-născut reprezintă o punte mirifică între trecut și prezent, la care de multe ori ne întoarcem privirile, bucurându-ne că ele există...

Ursitoarele

Credința în ursitoare, în puterea lor de a trasa soarta copilului, a fost foarte răspândită și înrădăcinată în spiritul poporului român, ea fiind moștenită de la romani. Erau trei așa-numite „zâne”... care veneau în nopțile fără soț - 3, 5, 7 - din prima săptămână de viață a copilului și îi meneau soarta. Se spune că, în timpurile străvechi, moașele care stăteau cu nou-născuții și chiar părinții copilului le vedeau și le auzeau cum ursesc. Din păcate, pentru că moașele au destăinuit acest secret, cu timpul ele și-au pierdut darul.

În Transilvania, tradiția spune că moașa care ajută la nașterea copilului trebuia să pună în camera acestuia, imediat după ce ajungea acasă, pe o pânză nouă albă: un „blid” cu făină de grâu cernută, sare, o pâine, un bănuț și un caier de lână. După trei zile și trei nopți, dacă ursitoarele veneau, moașa și părinții copilului puteau vedea urma lăsată de ursitoare pe făină.

În satele din Banat, Moldova și Țara Românească, la trei zile după nașterea copilului, se întindea o masă mare, cu mâncăruri alese: o pâine, o găină, vin și trei bănuți, așa-numita „cină a ursitoarelor”, existând credința că ele trebuiau să fie bine ospătate și plătite pentru a ursi o soartă bună copilului.

În Bucovina, la îngânarea zilei cu noaptea, moașa punea în camera copilului „o lumină”, considerându-se că ursitoarele erau mulțumite când găseau această lumină și îi urseau copilului o soartă bună.

Botezul copilului



În Transilvania, în Banat și în Oltenia, rolul moașei la botez era foarte important. Ea ducea copilul la biserică și spunea „duc un păgân și voi aduce un creștin”, iar la întoarcere: „am dus un păgân și am adus un creștin”.

În Oltenia, tradiția mergea mai departe, pentru că moașa mergea în ziua de Sf. Vasile la casa copilului cu un colac și un ban de argint, cadouri pentru copil și părinți, și cu colacul pus pe capul copilului. Îl dădea de grindă și îi ura să crească mare, să fie sănătos și cuminte. Apoi moașa se așeza la masă și era ospătată cu toată cinstea.

Prima baie a copilului

Tradiția spune că în apa de la prima baie a copilului trebuie să se pună:

busuioc - ca să fie atrăgător copilul (mai ales dacă este fată); grâu - ca să fie cinstit; mărar - ca să fie plăcut ca mărarul în bucate; mentă și romaniță ca să crească ușor și să fie sănătos; măciulii de mac - ca să doarmă bine; semințe de cânepă - ca să crească iute; pene - ca să fie ușor ca pana; apă sfințită - ca să fie copilul curat ca aceasta; lapte dulce; ouă - ca să fie sănătos și plin ca oul care trebuie să rămână întreg; miere - ca să fie dulce; bani de argint și bijuterii - ca să aibă spor.

Conform tradiției, după ce scotea banii din apa de baie a copilului, moașa se ducea și o turna la rădăcina unui măr sau păr sănătos și curat, pentru a crește copilul frumos și sănătos ca pomul respectiv. Apoi, moașa se așeza pe covata întoarsă, iar femeile o înconjurau de trei ori, dansând și chiuind. După toate acestea, moașa trebuia să sară peste covată, cântând și provocându-le pe „nepoatele” (femeile care au născut) care-și mai doreau copii, astfel: „Hai, săriți peste covată/ S-aveți și voi câte-o fată/ Dar săriți mai nălțișor/ S-aveți și câte-un fecior!”

Scăldarea „nepoatei” (femeia care a născut)

Aceasta era făcută de moașă în apa caldă, în care se puneau diferite plante: mărar, mentă, gălbenele. După ce nepoata ieșea din baie și se îmbrăca, moașa o stropea cu apă sfințită. „Nepoata” turna moașei apă să se spele pe mâini cu săpun și să se ștergă cu prosopul pe care i-l dădea după naștere sau îi turna apa sfințită pe mâini. Acest gest semnifica spălarea mâinilor moașei de păcatele femeii care născuse.

Masa moașei

În a treia zi de Bobotează, în ziua de 8 ianuarie, moașa le invita pe „nevestele” (femeile care nu au născut) și pe „nepoatele” ei (femeile care au născut), precum și pe preoteasa satului, și le dădea o masă. Ele aduceau moașei câte un plocon, într-un coș care conținea: un colac, carne din porcul de Crăciun sau o pasăre, pâine și o sticlă de vin. În mijlocul mesei pregătite de moașă stătea un colac făcut chiar de ea și o lumânare neaprinșă. Pe masă se mai puneau într-o farfurie: frunze de mușcată, pe care stătea lipită cu miere o bucată de hârtie, care înseamnă că moașa trebuie să fie plăcută „nepoatelor” și „nevestelor” ca mierea de la flori albinelor.

Se închina câte un pahar de rachiu și se servea câte o dulceață. Aprinzând lumânarea, moașa spunea „Tatăl nostru” și tămâia toate persoanele invitate la masă. Apoi, se servea masa, iar după ce „nepoatele” și „nevestele” terminau de mâncat friptura, se aduna bacșișul moașei de către una din nepoate.

Într-o farfurie, ea punea un pahar cu vin, un picior de găscă sau altă pasăre, o bucată de pâine, sare, piper și ardei și, întinzând farfuria în mijlocul mesei, striga: „Să fie moașa la primejdie iute ca ardeul”.

La sfârșit, moașa mulțumea pentru bacșișul primit, mușca din piciorul de găscă, bea vinul și închina în cinstea persoanelor prezente.

sursa: <http://www.saptamanamedicala.ro>

Cum se naște în România

Cum arată un sistem medical de nașteri pe care îl critică mame, medici, moașe, fără să se asculte unii pe alții.

După ce am devenit mamă m-am întrebat adesea dacă voi avea curajul să-i spun fiicei mele adevărul: mi-ar fi plăcut ca nașterea ei să fie altfel. Mi-ar fi plăcut să mă fi simțit mai stăpână, mai puțin singură, mai puțin vinovată. Nu o bucată de carne care urma să explodeze.

Toți oamenii care gravitau în jurul meu în sala de nașteri îmi erau necunoscuți. Asistenta care o înlocuise pe cea de care-mi plăcea, dar care ieșise din tură, îmi spunea că gata, o să fiu mamă. Trebuie să fiu responsabilă. Copilul are nevoie de mine. Trebuie să mă concentrez și să împing. Am mârâit, pentru că nu puteam să articulez cuvinte. Dacă aș fi putut, probabil aș fi întrebat de ce mă doare atât de tare, deși mi se făcuse anestezie. Aș fi întrebat ce face copilul meu și cât de afectat este după 14 ore de travaliu. Dar tot ce puteam să fac era să urlu. Mă simțeam un animal. Iar cuvintele oamenilor de lângă mine sunau a sentințe și comenzi.

A venit apoi vinovăția.

Mi-am auzit medicii, cea care îmi urmărise sarcina și cel de gardă, în timp ce mă priveau de la distanță, ca niște observatori dintr-o comisie: „[Femeile] nu mai vor cezariene, dar nu oricine poate, uite cât se chinuiește”.

Medicul de gardă s-a apropiat și mi-a explicat să respir la semnalul lui: „1, 2 și...”, iar apoi să împing. Și-a înfipt un cot într-un colț al burții mele și a spus: „Bravo. Mai împingi o dată și asta este!”.

Era ca și cum cineva mi-ar fi dat un pumn puternic în spate și apoi mi-ar fi spus „bravo” de încurajare. Totuși, simțeam că nu mai e mult și aveam aproape un zâmbet pe față, când medicul meu i-a spus bucuroasă colegului: „Braavo, tu”. Nășteam și mă simțeam ca la un examen în care nu fac ce trebuie.

Așa a ieșit fiica mea. Au preluat-o rapid asistentele de la neonatologie și eu am rămas uitându-mă la ea. Mi-au spus că e bine, au înfășat-o ca pe o sarma și mi-au apropiat-o de față.



Fără voi, cu siguranță experiența mea referitoare la naștere, avea o altă "consistență".

cu moașe, că ele mă vor face să cred că pot naște singură și că, oricum, orice aș citi, în acea zi o să uit tot din cauza durerilor. Mi s-a părut un plan cam dezlânat pentru nevoia mea de control, dar am decis să am încredere până la capăt în cea pe care o alesesem să-mi monitorizeze sarcina.

Recunosc că motivele principale ale încrederii erau faptul că era femeie și de aceeași vârstă cu mine.

Nu mi-era frică de durere, de-asta am și ales să nasc vaginal. Știam că recuperarea este mai ușoară decât după o cezariană, știam că este mai sănătos și pentru mine, și pentru bebeluș. Și mama, și sora mea născuseră așa. Îmi propusesem ca, spre finalul sarcinii, să citesc despre respirație în timpul travaliului și urma să plănuiesc mai multe cu medicul, dar nu am mai apucat să fac nici una, nici alta. Într-o noapte, undeva între 36 și 37 de săptămâni de sarcină, mi s-a rupt apa.

Deși știam ce e de făcut cu un bebeluș, fiindcă mai avusesem grijă de alții încă de când eram adolescentă, primele luni cu fetița mea le-am petrecut plângând. Plângeam pentru că nu am știut să nasc, că nu știu să alăptez, că nu știu să am grijă de copilul meu. Nu era doar tristețea pe care multe mame o simt după naștere, era ceva din ciocnirea mea cu sistemul medical

Apoi au luat-o în timp ce plângea și mi-a rămas în minte pentru totdeauna sunetul vocii ei puternice care se îndepărta. Am rămas pe masa pe care am născut fiindcă sângeram, iar medicul care îmi urmărise sarcina a început să-mi coasă perineul.

O vedeam nemulțumită și ușor stresată. M-a întrebat de ce sângerez așa mult, pentru că nu reușește să coasă cum trebuie. Apoi a repetat remarca colegului ei de mai devreme: „Veniți și nepregătite pentru nașteri”. Am crezut că eram pregătită să nasc: citisem numeroase articole despre asta, fusesem la un curs de alăptare, îmi întrebasesm medicul cum aș putea să mă pregătesc și-mi răspunsese zâmbind să nu mă duc la cursuri

care mă făcea să simt un eșec. Când în prima săptămână acasă m-am trezit gândindu-mă că poate i-ar fi mai bine cu o altă mamă, mi-am dat seama că am nevoie de ajutor.

Remarca medicului meu că „am venit nepregătită” mi-a rămas mult timp în minte și am răscolit-o semantic luni bune, mai ales în cabinetul terapeutei la care am ajuns să-mi vindec ceea ce a diagnosticat ca depresie pe baza traumei la naștere.

Am citit aproape obsesiv despre nașteri, alăptare, conectarea mamă – nou-născut în primele ore, traume și mai ales despre cum se naște în alte societăți. Parcă aș fi vrut să mă „pregătesc” nu pentru o altă naștere, ci pentru nașterea pe care aș fi putut s-o am. Să aflu dacă ar fi putut fi într-adevăr altfel.

Curând, lecturile de pe telefon, în timp ce fetița îmi dormea pe piept, ajunseseră insuficiente. Pentru că aveam sute de întrebări de pus, acum un an am început să documentez cum se naște în România.

Am avut un șoc încă din start, când am aflat că sistemul de nașteri are probleme mult mai grave decât lipsa empatiei medicale. Aproape jumătate dintre nașteri sunt cezariene. Femeile din mediul rural nu ajung la medic în timpul sarcinii, pentru că nu-și permit. Din Uniunea Europeană, la noi mor cele mai multe femei la naștere și cei mai mulți bebeluși în prima lună după ce au fost născuți.

Apoi am vorbit cu zeci de mame, cu mai multă sau mai puțină educație, care au născut în spitale publice sau private, care locuiesc în orașe sau sate. Am citit zeci de povestiri pe grupurile online de mame. Am fost la cursuri de naștere și puericultură, de alăptare, ca să cunosc viitorii părinți, întrebările și temerile lor. În maternități am intervievat medici obstetricieni despre cum își văd munca într-un sistem în care pacientele gravide au devenit dependente de ei și în cafenele am intervievat moașe moderne despre cum plănuiesc să lucreze într-un sistem care le interzice independența. Mi-am pus un halat alb și am observat incognito o naștere într-un spital de stat. Am văzut mame mulgându-se și plângând. Am vorbit cu moașe din Suedia, Anglia și Danemarca. Am participat la conferințe în Parlament, unde s-a dezbătut ce ne lipsește ca să avem un sistem de nașteri egal pentru toată lumea.

Am aflat că am putea naște mai uman în România, mai bine informate, dar ca asta să se întâmple nu e nevoie doar de empatie medicală, ci de multe transformări într-un sistem rigid și improvizat, unde părțile implicate nu se ascultă.

Empatie pentru mamă

De când locuiesc în București, am fost în 15 spitale de stat, ca pacient și însoțind pe cineva din familie. Am trecut prin multe stări, de la furie la groază, când vedeam toalete mizerabile, cozi interminabile, plicuri băgate în buzunare, remarci lipsite de orice urmă de bun simț de la asistente sau medici. Am fost unul dintre pacienții care au judecat sistemul șubred și oamenii care-l populează. M-am întrebat adesea de ce mulți medici sunt rigizi și expeditivi, de ce vorbesc despre noi, pacienții, ca și cum nu am fi acolo.

Am aflat că sunt însărcinată la finalul lui 2015, la două luni după incendiul din Colectiv, între scandaluri – cel despre sistemul care nu a făcut față răniților și cel al dezinfectanților diluați de Hexi Pharma. Influențată de experiențele anterioare, de scandaluri, dar și de medicul meu, am ales o maternitate privată. Am vrut ca asistentele să se poarte frumos cu mine, să nu am grija infecțiilor și să nu fiu nevoită să dau șpagă.

La câteva ore după ce am ajuns la spital, travaliul mi-a fost indus cu o substanță numită ocitocină, care ar fi trebuit să grăbească instalarea contracțiilor. Dar asta nu s-a întâmplat. Asistentele priveau dezamăgite, spunându-mi că nu am contracții bune. Mi-am petrecut travaliul legată de un aparat care monitoriza pulsul copilului meu din burtă și ritmul contracțiilor. Am cerut să mă mișc mai mult, dar mi s-a spus că nu pot fi deconectată, fiindcă e nevoie ca pulsul bebelușului să fie mereu monitorizat. Mi-a fost foame, dar asistentele mi-au spus că mai bine nu mănânc, fiindcă, cine știe, poate ajungem la cezariană și înainte de operație nu e bine să mănânci.

Când asistenta de care îmi plăcea mi-a spus că i se termină tura cu câteva ore înainte să nasc, i-am spus: „Ce păcat”. Mi-a zis, în glumă, că dacă vreau să nasc cu ea, să vin la maternitatea de stat, acolo unde se grăbea să-și înceapă o altă tură, fiindcă fără două joburi nu ar supraviețui.

Nu știu dacă erau mai mult de două asistente pe tură. Îmi verificau dilatația colului cam o dată pe oră, îmi zâmbeau, dar erau tot timpul pe fugă. Vorbeau uneori despre mine ca și cum nu aș fi acolo și-și spuneau că „sunt cuminte”. Adevărul e că nu am pus la îndoială atunci nimic din ce se întâmpla, chiar dacă muream de foame. Mă simțeam singură, mi-era frică și nu voiam să nasc. Așa că, atunci când medicul de gardă mi-a spus la un moment dat că toate celelalte femei venite în ziua aceea

au născut, m-am lăsat dusă de val. Trebuia să fac față fără să mă plâng.

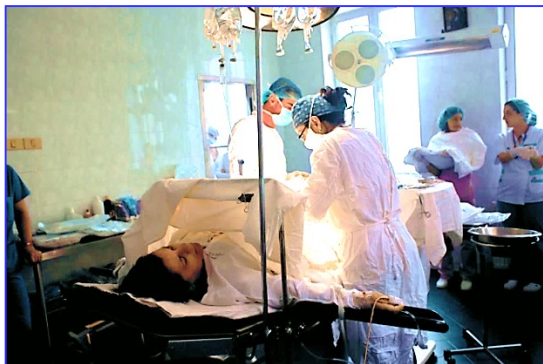
Zilele următoare în spital le-am petrecut plângând că nu am lapte, fiindcă asta îmi spuneau liniștite asistentele. În sclipirile de rațiune căutam disperată pe internet sfaturi și consultanți în alăptare. Când i-am spus unei asistente că nu-mi pot face copilul să mănânce dacă atunci când încerc este deja hrănit cu lapte praf, mi-a spus ferm să nu mai citesc prostii, fiindcă ea a reușit să alăpteze la 40 de ani.

Mi-am amintit de momentele astea de frustrare când am cunoscut-o pe Diana Lazăr, o mamă care tocmai născuse la maternitatea publică Giulești din București. Trecuseră trei zile de la cezariana de urgență și era într-un salon cu alte patru mame, cu un recipient pe jumătate plin de lapte matern pe noptiera de lângă patul ei. Medicul obstetrician mi-a prezentat-o și a întrebat-o cum se simte. Ea i-a spus că bine, dar „băiețelul nu vrea deloc să sugă, domnu' doctor”. „Lăsați, că eu nu am supt deloc, am fost pe lapte praf și uite ce mare sunt acum”, i-a răspuns el.

Diana are 30 de ani și locuiește în Râmnicu Vâlcea. Și ea, și soțul ei lucrează la o firmă de transport care face livrări pentru combinatul Oltchim. Și-au dorit atât de mult sarcina încât s-au dus la mormântul lui Arsenie Boca să se roage. Din economiile lor au investit cât au putut pentru băiețelul pe care îl așteptau. Nu știe exact cât, dar parcă ține minte un calcul pe care l-a făcut soțul într-o seară: vreo 6.000 de lei cheltuiți pe consultații la cabinet privat, analize de sânge la laboratoare private, ecografii la clinici private din București și 1.500 de lei plăți informale pentru naștere și șederea de peste o săptămână din maternitate.

N-a vrut sub nicio formă să nască la spitalul din Râmnicu Vâlcea, despre care știa că e murdar. Așa că, atunci când o prietenă i-a recomandat un medic de la maternitatea din București, care avea consultații și în Râmnicu Vâlcea, a fost încântată. Cel mai mult o interesa ca medicul să răspundă la întrebări și să fie prezent la naștere. Frica de un sistem de urgență nepregătit, necunoscut, despre care auzim că are probleme de malpraxis, ne face să ținem cu dinții de acest portret robot al medicului disponibil să apară la naștere și să-ți răspundă la SMS-uri când ai urgențe. (Prezența medicului e o practică pe care o încurajăm și e parte din motivul pentru care sistemul e stricat, am aflat și eu mai târziu.)

Când am vorbit cu Diana, băiețelul ei stătea la neonatologie, la fel ca toți ceilalți bebeluși din maternitate, care nu stau în aceleași camere cu mamele. O dată la trei ore, femeile ies din saloane, se duc în sala de alăptat, stau pe scaune rigide, își primesc copiii în brațe și-i pun la sân.



Diana era tristă că cel mic nu apuca nici sânul, nici biberonul, iar asistentele îl hrăneau cu lapte praf printr-o sondă. Când se ducea la alăptat, îl ținea în brațe o jumătate de oră. A rămas surprinsă când într-o zi i-a spus „hai la dada”, așa cum le spune nepoților. De parcă între

ea și bebeluș nu se crease încă nicio legătură, fiindcă stăteau despărțiți. „Copilul ăsta nu știe că sunt mama lui, eu nu știu că e copilul meu.”

Cu o seară în urmă, i s-a părut atât de letargic, de parcă ar fi fost mort. Când a ajuns în salonul ei, a plâns ore întregi. Mi-am adus aminte de fetița mea, și ea născută la 36 de săptămâni, și de toate temerile pe care le avusesem. Deschidea foarte rar ochii și cel mai bine se liniștea și adormea pe pieptul meu.

Văzusem în maternitate un bebeluș născut în aceeași noapte, dar la 40 de săptămâni de sarcină, care privea interlocutorul sau obiectele din cameră. În prima mea săptămână acasă, o prietenă care născuse în Belgia mi-a explicat că unii bebeluși născuți la 35–37 de săptămâni, deși au o greutate bună și plămânii le funcționează corect, se adaptează dificil noului mediu, adorm în timp ce mănâncă și obosesc ușor de la stimulii din jur. Sunt ca niște fetuși care vor să se încolăcească la fel ca în uterul din care au ieșit mai devreme.

În spital, Dianeii nu i se spusese asta și nici nu avea cum să i se spună așa ceva într-o maternitate în care mamele sunt separate de bebeluși. Când am întrebat-o dacă băiețelul ei e hrănit cu laptele pe care-l mulge, i-au dat lacrimile. Mi-a spus că-l aruncă, la fel cum fac toate celelalte mame internate. Politica maternității este ca bebelușii care nu pot suga direct de la sân să nu primească lapte matern din biberon, ci lapte praf. Diana mi-a șoptit ce i-a spus o asistentă: „Aici noi facem așa, acasă faceți cum vreți”.

Un sistem medical depășit

La fel ca sistemul medical umbrelă din care face parte, nici cel de nașteri nu respectă protocoalele de îngrijire. Fiecare spital are propriile reguli, iar unele dintre ele sunt învechite și nu țin cont nici de cercetările noi în domeniu, nici de reglementările legale din țară.

Asta se întâmplă pentru că organizarea sistemului, de la infrastructură la educație, are mari breșe. Spre exemplu, dacă am avea bebelușii cu noi sau am primi mai mult ajutor la alăptare, s-ar diminua o parte dintre angostările noastre. Doar că lucrurile nu sunt atât de simple.

În anii '90, când UNICEF și Organizația Mondială a Sănătății (OMS) au început o campanie globală prin care alăptarea să devină normă în fiecare țară, s-a introdus conceptul de „spital – prieten al copilului” (baby friendly hospital). O astfel de maternitate sau secție de neonatologie trebuia să parcurgă 10 pași pentru a primi acreditarea UNICEF, printre aceștia: ajutarea mamei să alăpteze în prima jumătate de oră de la naștere, sistemul rooming-in (mama și bebelușul stau în aceeași cameră 24 de ore pe zi), formarea personalului în alăptare și interzicerea folosirii altor alimente în afară de laptele matern, cu excepția cazurilor cu indicație medicală.

În anii 2000, UNICEF a acreditat maternități sub acest concept și în România, obiectivul organizației fiind ca proiectul pilot să fie adoptat apoi de autoritățile naționale, cum se întâmpla în alte țări. Maternitățile care voiau să primească această acreditare au fost ajutate cu formări ale personalului, dar și cu sfaturi despre ce să schimbe în spital. Anemona Munteanu, coordonator al proiectului mai bine de 10 ani, spune că pe atunci mulți oameni din sistem se întrebau ce le iese din asta. Munteanu le răspundea că dacă aplică rooming-in vor avea un copil la o mamă, pe când altfel ar fi o asistentă la 30 de copii. „Ele se plâneau că trebuie să stea de vorbă cu mamele, dar noi le explicam că, sigur, e un efort să înveți tehnici de comunicare și să ai răbdare, să accepți că fiecare mamă are nivelul și anxietățile ei, dar cine stă mai bine cu ochii pe copil decât propria mamă?”

Acreditările UNICEF aveau o durată de doi ani, tocmai pentru a crea un proces continuu de schimbare în spitale, unde resursele umane fluctuează firesc și trebuie mereu pregătite. Ministerul Sănătății susține că astăzi 32 din 182 de maternități și secții de obstetrică-neonatologie îndeplinesc cei 10 pași ai

acreditării UNICEF, acoperind 40% din totalul nașterilor. În practică, însă, nici un spital nu mai are acreditarea UNICEF, pentru că organizația a încheiat acest proiect în România acum cinci ani, fiindcă rostul proiectului a fost de a implementa o bună practică care să fie apoi preluată de sistem. Ministerul spune că nu e nevoie de o evaluare periodică, fiindcă, odată implementat conceptul, spitalele îl mențin.

Dar de ce este important spitalul prieten al copilului? Pentru că, în România, rata alăptării exclusive până la șase luni este de 12,6%, potrivit unui studiu din 2011 al Institutului Național pentru Sănătatea Mamei și Copilului. Același institut arăta că doar 19% dintre femei și-au ținut copilul pe burtă imediat după naștere, 10% au inițiat suptul în prima jumătate de oră după naștere și 38% din cuplul mamă-copil au stat în sistem rooming-in. (O analiză globală din 2017 făcută de UNICEF și OMS a calculat că rata alăptării exclusive în prima jumătate de an a bebelușului este de 16% în România, în timp ce media europeană este de 30%.)

Clădirea maternității în care a născut Diana, renovată după incendiul de acum opt ani, când au murit șase bebeluși, a fost construită în anii '20, ca școală de ucenici CFR. Construcția ei nu permite sistemul rooming-in, mi-au spus medicii neonatologi, fiindcă saloanele sunt mici și puține. Abia încap patru-cinci mame. Unde ar mai putea avea loc și bebelușii lor? Ca asta să se întâmple, ar trebui construită o altă clădire.

Apoi vine problema lipsei de personal, care face dificil ca mama și bebelușul să fie în aceeași cameră. Chiar și acolo unde sistemul rooming-in este implementat pe hârtie, în practică – fie în spital de stat, fie privat – nu prea funcționează. Asistentele medicale fie încurajează mamele să se odihnească și să lase copiii în secția de neonatologie, fie nu oferă sprijinul necesar ca acestea să-și îngrijească copiii în saloane.

Deși eu eram într-o maternitate care permitea ca bebelușul să stea cu mine, în prima noapte nu m-am putut ridica din pat. Rooming-in-ul cu care maternitatea privată se mândrea nu venea la pachet cu o asistentă, pentru că asta ar fi însemnat un cost suplimentar. Le mărturisisem medicului ginecolog și asistentei îngrijorarea de a nu fi alături de copil după naștere și amândouă s-au uitat la mine mirate. Până la urmă, una dintre ele mi-a spus: „O să ai timp toată viața să fii cu ea”. „Dacă vrei să faci rooming-in, trebuie să ai personal, pentru că nu poți să pui copilul să stea direct cu mama și «pa, la

revedere»”, mi-a spus Marcela Șerban, neonatolog la maternitatea Giulești, pentru că mama are nevoie de ajutor, mai ales după cezariană, unde protocolul spitalului este să stea chiar și 24 de ore la terapie intensivă. Un alt medic, de la o maternitate din București care nu permite mamei să stea cu bebelușii, mi-a spus că s-au confruntat cu situații când, în somn, mamele s-au așezat din greșeală peste bebeluși. Spitalul nu a vrut să riște, așa că au renunțat la sistem.

Ar trebui ca asistentele să se plimbe dintr-un salon în altul pentru a face această acomodare, pe când, în actualul sistem, au sub supraveghere într-un singur loc toți copiii. În maternitățile care au în grijă și copii născuți prematur, internați la terapie intensivă, pare că schema organizatorică este de minimizare a riscului, nu de a mulțumi și mamele, și bebelușii, și eventual și familiile lor.

Recomandările europene, mi-au spus medicii, arată că o asistentă ar trebui să aibă în grijă patru bebeluși născuți la termen sau doi născuți prematur. Reglementările de personal sunt similare și în România: potrivit unui ordin de ministru din 2010, între una și trei asistente ar trebui să aibă grijă de un nou-născut pe tură.



Vali Angelica Matei, 20 de ani, trăiește în satul Podoleni (Galați) și nu s-a putut duce regulat la ginecolog în timpul sarcinii, fiindcă ea nu lucrează, iar soțul ei muncește cu ziua.

- Doar că, în practică, sunt momente când o asistentă are în grijă 30 de copii. Amalia Stănescu, medic neonatolog la maternitatea Cantacuzino, mi-a spus că în echipa sa, noaptea, 47 de bebeluși, cât este numărul maxim de locuri, sunt în grija unui singur medic și a doar patru asistente. Au în grijă nu doar copii născuți la termen, care stau și în saloanele mamei, dar și bebeluși prematuri sau în terapie intensivă, care au nevoie de monitorizare permanentă. Stănescu spune că pentru a acorda mai mult ajutor în alăptare, ar trebui să mai existe încă o asistentă doar pentru asta.



Daniela Manea, 17 ani, și-a dorit primul copil. Nici ea, nici soțul nu și-au permis însă mai mult de o ecografie în a doua lună de sarcină. Daniela și Vali sunt printre cele 25% dintre femeile gravide din România ale căror sarcini nu sunt urmărite medical.

- asistentă cu o vechime de 20 de ani câștigă în jur de 3.000 de lei. Este un job tot timpul pe fugă, între urgențe, completat de hârtii, rezolvat probleme, ca atunci când se strică un incubator și trebuie să găsești o soluție rapidă, alta decât cea formală prin care faci o cerere și vine un tehnician după trei-patru zile.

Într-o astfel de structură e dificil ca mamele să primească mai multă empatie sau mai mult sprijin. Sigur, sunt asistente și medici înrăiți de condițiile de zi cu zi și cărora nu pare să le mai pese de pacienți. Dar majoritatea sunt doar depășiți de un ritm epuizant, într-o organizare lipsită de resurse, în care noi le cerem – pe bună dreptate – ceva ce nu pot livra: o naștere care aparține mamei și copilului, nu sistemului medical.

Nașterile, o moștenire dureroasă

Nașterile nu aparțineau femeii nici acum 50 de ani. După decretul regimului comunist din 1966 care interzicea avortul, nașterile au devenit o chestiune patriotică, traumatizând femei care au adus pe lume copii pe bandă rulantă, ca într-o fabrică.

Mama a născut prima oară în martie 1977, după un travaliu de două zile, fără anestezie, ajutată de moașe, pentru că medicul de gardă nu s-a trezit. Șapte ani mai târziu, într-un spital proaspăt construit, lăudat și într-un reportaj TVR, m-a născut pe mine. Și-a petrecut travaliul tot într-o sală aglomerată, cu o doctoriță care i-a spus „că-i place să stea cu cracii în sus”, iar altei femei i-a spus să „nu mai țipe ca o vacă”. Cezarienele erau limitate la un anumit procent pe spital, până în 5%, și trebuia aprobate de directorul spitalului, spun unele mărturii de atunci. Țipetele nu erau tolerate și erau oprite cu derivate ale întrebării, mai mult sau mai puțin obscene: „Ți-a plăcut când l-ai făcut, acum de ce urlă?”. Majoritatea femeilor nu erau lăsate să plece din spital fără să alăpteze, mi-a spus mama. La plecare își primeau copiii de la asistentele cărora le dădeau câte o sticlă de șampanie sau o cutie de bomboane de

ciocolată. Unele mame sperau să nu se mai întoarcă niciodată în maternitate. Într-un timp în care anticoncepționalele sau prezervativele se găseau cu greu, iar avortul venea la pachet cu dosar penal, femeile își plăteau reușita de a nu mai naște din nou prin avorturi făcute pe furiș, acasă, uneori cu andrele băgate în vagin. Unele femei erau ajutate să avorteze ilegal de moașe cărora le ofereau un pachet de cafea sau un cartuș de țigări, dar mai ales promisiunea că nu vor spune nimănui până mor, cum a făcut-o și mama când a trecut prin asta.

Moștenirea asta a făcut ca, după Revoluție, medicii, dar și femeile, să adopte o soluție cât mai sigură și mai controlabilă de a naște: cezariana.

Medicina defensivă

La început, cezarienele s-au folosit doar pentru a salva bebelușul, când mama era pe moarte sau deja moartă. Jurnalista americană Tina Cassidy, autoarea cărții *Birth: The Surprising History of How We Are Born*, scrie că prima cezariană documentată istoric s-a întâmplat pe la 1500 în Elveția, când un castrator de porci, disperat să-și ajute soția, a tăiat abdomenul femeii, pentru că, după mai multe zile de travaliu și ajutor de la 13 moașe, nu reușea să nască. Operația a avut succes: și bebelușul și mama au supraviețuit.

Secole mai târziu, odată cu progresul educației medicale și apariția anesteziei, cezariana a devenit o procedură sigură în multe părți ale lumii, aproape infailibilă. Potrivit OMS, numărul cezarienelor a crescut covârșitor în ultimele decenii. Este un fenomen cu mulți factori implicați, iar în unele societăți cauzele sunt naționale și culturale. Spre exemplu, în Brazilia, majoritatea femeilor nasc prin cezariene programate, iar fenomenul are la bază traumele îndurate în spitale încercând să nască vaginal. Este posibil ca și la noi, în societatea post-comunistă, femeile să fi căutat să preia controlul.

Când am rămas însărcinată, citisem că medicii te împing spre cezariană, dar nu știam de ce fac asta și nici dacă este un fenomen. Nu putem ști o cifră clară, fiindcă avem un sistem statistic netransparent, chiar șubred. Institutul Național de Sănătate Publică (INSP) calculează numărul nașterilor vaginale și al cezarienelor, cifre primite de la spitalele publice afiliate Ministerului Sănătății. Institutul nu are cifre de la spitalele private, de la cele care aparțin Ministerului de Interne și despre nașterile la domiciliu. Potrivit acestor cifre incomplete de la INSP, procentul cezarienelor este de 48%. Pentru că nici

Institutul Național de Statistică nu contorizează numărul nașterilor, ci numărul născuților vii, care în cazul nașterilor cu gemeni sau multipli este mai mare, nu avem nici un total relevant.

Totuși, estimările specialiștilor spun că, în privat, rata cezarienelor este mai mare decât la stat. Punând cap la cap aceste date, ne putem aștepta ca jumătate din nașterile din România să fie cezariene.

OMS spune că un procent sănătos de cezariene ar trebui să fie până în 15%, pentru că cezariana este o intervenție chirurgicală de urgență, salvatoare de vieți, și nu ar trebui percepută ca o alegere de metodă de naștere. Diferența de procente între recomandarea OMS și realitatea românească e o poveste cu multe nuanțe. În primul rând, o parte dintre cezarienele din România sunt electivă, cu programare, nu cu indicații medicale care să ceară asta. Medicul și pacienta stabilesc dinainte când va fi data nașterii, ceea ce înseamnă că femeia nu mai parcurge travaliul, ajunge direct într-o sală de operații, unde i se face o incizie în abdomen și uter și îi este scos copilul. La cum sunt colectate datele statistice, este dificil să știm câte sunt în realitate electivă.

În al doilea rând, cezariana este o modalitate de a păstra relația medic-pacient, care a devenit vitală pentru femeile însărcinate care, de frica sistemului de sănătate precar, nu vor să ajungă să nască cu medicii de gardă. „La noi pacientele investesc încredere într-un medic toată sarcina”, mi-a spus un practician, „ca să se simtă în siguranță cu el în timpul nașterii”.

Nașterile se pot întâmpla oricând, chiar și atunci când, medic fiind, vii acasă după alte două nașteri sau ești în consultații, sau noaptea când poate nu ai cu cine să-ți lași copiii sau pur și simplu când ai ajuns la un nivel de oboseală, după sute de gărzi, încât nu mai faci față. Sunt șanse mici ca toate pacientele pe care le ai să nască doar în zilele de gardă. Așa că unii medici care monitorizează sarcinile aleg cezarienele, pentru că sistemul de urgență nu poate funcționa ca plan de rezervă.

Uneori, această relație pe durata sarcinii vine la pachet cu plăți informale în sistemul public sau cu consultații lunare în cabinetele private, o situație profitabilă de ambele părți. În sistemul public, o plată informală de cezariană ajunge la 2.000 de lei în București, față de o naștere vaginală, între 1.000 și 1.500 de lei, dar care poate dura și de zece ori mai mult. E o

realitate la care contribuim cu toții. Familiile oferă, dar cer în schimb favorul de a avea medicul la dispoziție oricând.

În al treilea rând, pentru obstetricieni, scăderea ratei natalității din ultimii zeci de ani înseamnă mai puțină practică. Dacă ești medic și ai făcut un rezidențiat unde nu ai văzut nașteri vaginale, ci mai mult cezariene, nu vei avea cum să devii medic care preferă nașterile vaginale în detrimentul cezarienelor.

„Nu ai avut unde să înveți”, mi-a spus Celus Tarpan, unul dintre medicii „vaginiști”, cum sunt etichetați în breaslă obstetricienii pro-naștere vaginală sau „naturală”, cum i se spune adesea. Ca să știi să asisti o naștere, ar fi trebuit să fi văzut în rezidențiat minimum 200 de travalii și nașteri, crede Tarpan. În București, însă, sunt spitale universitare în care cezarienele sunt mai multe decât nașterile vaginale, deci și pregătirea viitorilor medici e deficitară.

Am observat și eu că cezariana este default, când medicul m-a întrebat prima dată când am discutat despre naștere: „Cezariană, nu?”, când oftalmologul mi-a spus: „Vreți acordul meu ca să faceți cezariană, nu?”, când medicul ecografist mi-a spus că ar trebui să fac cezariană, că altfel risc să am un copil Fecioară și nu e o zodie prea bună, când asistenta care m-a primit la cinci dimineața în maternitate mi-a spus dezamăgită: „Naturală? Of, numai naturale în noaptea asta!”.

Cezarienele nu sunt doar nesănătoase pentru femei – pentru că sunt intervenții chirurgicale a căror refacere e greoaie, șansele alăptării pot scădea, riscul de infecții crește –, dar sunt și costisitoare pentru bugetul de stat. O cezariană este, în medie, de două-trei ori mai scumpă decât o naștere vaginală, pentru că este o intervenție chirurgicală care necesită anestezie, mai multe zile de spitalizare, chiar și în terapie intensivă.

În plus, mai mulți medici cu care am vorbit mi-au spus că se simt complet neacoperiți când se întâmplă ceva neprevăzut în travaliu. Chiar dacă teoretic există, protocoalele de îngrijire nu sunt aplicate la nivel de spital sau sunt învechite și nerevizuite.

Nici informarea pacientei despre ce i se întâmplă nu este unul dintre punctele forte ale sistemului medical românesc, iar alfabetizarea medicală, despre care se vorbește în alte țări, e un concept îndepărtat.

Adevărul e că medicii se tem că familiile vor acuza deciziile medicale. Încrederea în medici și în sistem este mică și suspiciunea pacienților, mare. Dacă o situație de naștere se

complică și primești citație la proces, „ești complet descoperit”, mi-a spus un medic. Așa că soluția multora este să practice o medicină așa-zis defensivă, din care fac parte și cezarienele. Poate tocmai din cauza acestui stres pe care nu sunt învățați să-l gestioneze, medicii care mi-au asistat nașterea, tineri de altfel, s-au plâns că găsesc gravide nepregătite. Poate de-asta medicul rezident la al cărui caz am asistat incognito a muștrat mama, la câteva minute după naștere: „N-ați împins deloc, dacă nu erau moașele să vă ajute...”, dar cât e de corect ca medicii să mute responsabilitatea pe pacienți, chiar și în situații de stres?

Schimbarea rolului medicului

„Obstetrica e ca o furtună pe cer deschis”, mi-a spus un medic. Oricând se poate întâmpla ceva neprevăzut. Asta e filosofia pe care medicii o învață și în facultate, pentru că sunt antrenați să prevadă lucruri negative. Să vadă patologicul în defavoarea fiziologicului. „E ca-n industria aeronautică”, mi-a spus Ilinca Gussi, medic obstetrician și șef de lucrări la Facultatea de Medicină din București. „Este corectă afirmația că, dacă ne luăm toate precauțiile și suntem toți atenți, și nici nu ne e somn, și ne uităm și la mamă, și la copil, nu o să ni se întâmple niciodată ceva? Nu e adevărat. Avioane cad, deși e o industrie bine pusă la punct; toată lumea e antrenată pentru orice tip de catastrofă.”

Ea spune că diferența între industria aeronautică și obstetrică e că în prima, atunci când un avion cade, nu este niciodată pedepsit un singur om și primează nu a găsi vinovatul, ci a descoperi ce s-a întâmplat pentru ca o altă catastrofă să nu se mai întâmple.

Ilinca are 42 de ani, este medic obstetrician specializat în medicină materno-fetală, formează medici rezidenți și lucrează dimineața la maternitatea Cantacuzino și după-amiezile la clinica sa privată. Este mamă a trei copii, de 12, 10 și 3 ani, pe care i-a născut natural, un lucru rar, spune ea, în lumea femeilor doctori de la noi, pentru că „atunci când știi câte lucruri pot merge anapoda trebuie să ai multă încredere în soartă și în echipa în mâinile căreia te lași”.

A încercat de fiecare dată să fie un pacient ascultător. La ultima naștere, i-a fost medic o prietenă, față de care se simte și acum vinovată că a ținut-o în picioare o noapte întregă după ce lucrase până la 10 seara. În fiecare dintre travaliile a avut-o alături și pe prietena cea mai bună, care născuse înaintea ei și care „nefiind medic, are calm, o incredibilă limpezime în a

înțelege când e o situație medicală grea, și o rezistență ieșită din comun”.

A ales-o pe ea, și nu pe partener, cum preferă alte femei, pentru că are încredere în înțelepciunea femeilor. „O femeie care a trecut cu bine printr-o naștere și a rămas senină după aceea cred că te poate ajuta mult mai bine în travaliu. Nu degeaba în comunitățile tradiționale, când o femeie intra în travaliu, se făcea clacă și se adunau femeile în jurul ei.”

Când era rezidentă, Ilinca a învățat cum să ajute femei să nască de la moașele din spital, care aveau multă experiență din comunism. Anul IV de rezidențiat l-a petrecut într-un spital din Paris. Într-o zi, a fost chemată de o echipă de moașe la o naștere la care mama nu reușea să scoată copilul. Procedura din Franța, unde nașterile fiziologice care nu prezintă riscuri sunt asistate de moașe, este ca medicul să fie chemat când nu mai sunt alte opțiuni. A intrat în sala de nașteri, unde se afla și soțul pacientei, a luat un bisturiu, a tăiat perineul ca să ajute la ieșirea copilului, a scos bebelușul, a tăiat cordonul ombilical, a pus copilul pe masă, apoi i l-a dat mamei.



Ilinca Gussi, medic obstetrician, 42 de ani, crede că medicii ar trebui să se ocupe doar de nașterile patologice, care implică riscuri, și moașele să fie cele care să preia cazurile fără probleme, așa cum se întâmplă și în alte țări.

Când și-a intersectat privirea cu cele uimite ale soțului și moașei, nu le-a înțeles. Pe hol, moașa a oprit-o și i-a spus: „Aici lucrurile nu se fac așa, dar o să te învățăm cum se fac”. Atunci a aflat că tatăl era cel care trebuia să taie cordonul și asta aștepta, iar bebelușul trebuia pus pe burta mamei.

Experiența din Franța a învățat-o să vadă un proces de naștere diferit, unde medicii se

ocupă de cazurile patologice, iar moașele sunt cele echipate să asiste nașteri fiziologice. Pentru că, de-a lungul timpului, s-a antrenat să găsească soluții la problemele care apar într-o sarcină cu risc, fie la mamă, fie la făt, Ilinca e unul dintre

medicii pentru care asistatul nașterilor nu mai e o prioritate în carieră.

„Să moșim este o chestie care a devenit un exotism, dar nu trebuie să fie așa. O să avem un gol de oameni care ar trebui să facă asta și care ar trebui să fie moașele, să fie cu creierii acolo și să facă numai asta. Am o satisfacție mult mai mare să mă ocup de cine știe ce operație sau de un copil bolnav, decât să stau 14 ore și să aștept pe cineva, făcând marele efort de a nu face nimic.”

Ilinca ar vrea ca moașele să fie incluse în sistemul românesc, pentru că ar prelua din presiunea medicilor. Când asistentele de obstetrică din secția ei au întrebat-o la ce le-ar fi bună o diplomă de facultate de moașe, le-a spus: „Într-o viață viitoare o să avem cabinetele una lângă alta și eu o să văd numai cazurile complicate și voi o să le vedeți pe cele simple și o să shake hands și nu o să mă mai duc la spital noaptea niciodată”.

Medicii care caută schimbare în sistemul de nașteri, cum e Ilinca, spun că soluțiile sunt puține, pentru că ce arde cel mai tare acum este lipsa de personal. Cu medici care pleacă în străinătate din anul II de rezidențiat, nu ai multe resorturi pentru face lucrurile altfel. De asemenea, spune Ilinca, moașele ar trebui să se organizeze ca să-și reglementeze profesia, iar experții în politici publice să creioneze strategii care să le includă, doar că, „așa cum nu sunt medici în spitale, nu sunt nici experți în ministere. Sistemul centralizat și social de sănătate nu își îndeplinește în niciun fel vocația de catalizator în politici de sănătate publică așa de simple și evidente cum ar fi să sprijine nașterea naturală și în confort, în condiții optime”.

Moașele moderne

Înainte, definiția mea despre moașe era mai degrabă confuză, între poveștile mamei despre moașele care o vizitau acasă după nașteri și cele din ziua de azi, care te ajută să naști acasă, un fel de produs premium, prin care poți să ocolești sistemul spitalicesc dacă ți-e frică.

Istoria moașelor a avut suișuri și coborâșuri, scrie Cassidy. La început, moașele erau femeile din comunitate: mame, bunici, mătuși, care ajutau gravidele să nască acasă, oferind sfaturi din propriile experiențe. În multe limbi, „moașă” înseamnă bunică, în Jamaica este „nana”, în Franța se numea „sage femme”. În Grecia antică, legea spunea că moașele trebuie să aibă copii și să fi trecut de perioada menopauzei ca să

poată fi mereu de gardă. La început, moașele nu au fost școlite, pentru că femeile nu aveau acces la educație. Totuși, pentru că majoritatea femeilor însărcinate nu aveau alternative, profesia a continuat să crească și, pe alocuri, să se educe. Dar schimbarea nu s-a întâmplat peste noapte, pentru că nu existau nici suficienți doctori, nici suficiente spitale. Femeile care ajungeau în spitale, sub supravegherea medicilor, erau cele sărace, iar cele din clasa medie nașteau tot acasă, asistate de moașe. Mai apoi, în unele țări, lucrurile s-au inversat.

A fost un du-te-vino între medici și moașe, deopotrivă bărbați și femei, în funcție de mentalitatea fiecărei societăți. În Suedia, o țară cu o istorie feministă, moașele au avut continuitate și împart și acum un rol complementar cu medicii. În 1839, regina de atunci a decis prin lege ca toate comunitățile din Suedia să angajeze moașe, ca să scadă rata mortalității maternale ridicate. Astăzi, moașele sunt licențiate și asistă nașteri în spitale. Asta se întâmplă nu doar în Suedia, ci și în Franța, Marea Britanie, Norvegia sau Danemarca.

Acestea sunt moașele moderne. De când află că sunt însărcinate, femeile sunt consultate de moașe în cabinetele lor și doar dacă este observat vreun risc sunt îndrumate către medici. Travaliul și nașterea se întâmplă cu moașe, la fel ca îngrijirea de după naștere, iar toate acestea sunt servicii accesate prin sistemul public de sănătate. Dacă o pacientă vrea cezariană, este trimisă să vorbească cu un psiholog, care evaluează dacă un travaliu sau o naștere ar putea să o afecteze psihic. În aceste țări, numărul medicilor obstetricieni este și de 10 ori mai mic decât cel al moașelor. (Sigur că într-un astfel de context nașterea vaginală este încurajată. Potrivit unui raport internațional din 2015, rata cezarienelor în Norvegia era 16%, în Suedia 17,3%, în Marea Britanie 26,2%).

Și în România s-a născut cu moașe. În comunism, moașele de la dispensare aveau grijă de femei în sarcină, la naștere (dacă nu ajungeau la spital) și în perioada de lăuzie sau, ilegal, când voiau să facă avorturi. Când sistemul s-a medicalizat, unele au migrat către spitale, iar asistentele de acum din secțiile de obstetrică ale spitalelor se numesc popular „moașe”, deși multe dintre ele nu au absolvit școli dedicate, ci un liceu sanitar, făcându-și pregătirea la locul de muncă, în subordonarea medicilor.

Înainte de aderarea din 2007, Uniunea Europeană ne-a obligat să reglementăm profesia de moașă. Din 2005 au început

să se deschidă facultăți de moașe în cadrul universităților de medicină de la București, Iași, Cluj. Trei ani mai târziu, România a trebuit să transpună în propria legislație directiva europeană prin care moașele erau recunoscute ca personal medical care poate urmări sarcina, asista nașterea, îngriji post-partum mama și copilul în cazuri fără risc patologic, așa cum se întâmpla deja în alte țări. Numai că legea nu a primit norme de aplicare, ceea ce însemna că moașele nu aveau cum să-și exercite profesia. Nu aveau autonomie în muncă în spitale și nici cum să-și deconteze serviciile prin Casa Națională de Asigurări de Sănătate.

Abia în 2014 a apărut un ordin de ministru cu normele de practică independentă, care ciuntea responsabilitățile moașelor, pe care chiar directiva europeană le dăduse. În termeni evazivi, normele spuneau că moașele pot pregăti fizic și psihic gravida, monitoriza de câte ori merge la toaletă și pot avea grijă de ea în naștere și lăuzie. Toate celelalte sarcini care ar fi trebuit să intre în fișa de post a unei moașe, cum spunea directiva europeană, ar fi urmat să se facă doar la prescripția sau în prezența medicului. Practic, moașa ar fi făcut aceleași lucruri ca o asistentă medicală de obstetrică. După absolvirea unei formări universitare de patru ani – creată ca parte din procesul de renaștere a profesiei – nu erau lăsate să facă aproape nimic. Nimeni nu știe clar câte moașe licențiate sunt astăzi în România. Dar se vorbește de cifra de 1.000 sau puțin peste. Dintre acestea, 761 lucrează în sistemul medical. În 2013, un grup de moașe licențiate au fondat Asociația Moașelor Independente (AMI), o organizație prin care să convingă autoritățile să repare lacuna legislativă care le excludea din sistemul medical. AMI estimează că, de fapt, doar 300 de absolvente muncesc în sistem, deși în practică sunt tot asistente în subordinea medicilor. Restul lucrează ca stewardese, recepționere, vânzătoare sau sunt casnice.

Pentru că profesia nu a fost reglementată în sistemul medical, cererea s-a micșorat. Până în 2014 fuseseră deschise nouă facultăți de moașe în țară, dar pentru că profesia nu se dezvoltă, astăzi au mai rămas trei: la Galați, Craiova și București. În Galați, în ultima promoție au absolvit 24 de studenți, din 40 de locuri puse la bătaie. În București, unde sunt 15 locuri, au absolvit 12.

AMI continuă să se ocupe de cazurile patologice, iar moașele sunt cele echipate să asiste nașteri fiziologice. Pentru că, de-a lungul timpului, s-a antrenat să găsească soluții la

problemele care apar într-o sarcină cu risc, fie la mamă, fie la făt, Ilinca e unul dintre medicii pentru care asistatul nașterilor nu mai e o prioritate în carieră. Lupte să schimbe legislația. În 2016, au convins ministerul să creeze un grup de lucru format din medici, moașe, ONG-uri și experți din minister ca să găsească soluții legislative pentru a le repune în muncă. Grupul s-a întâlnit în februarie anul acesta, după schimbarea unui nou ministru. Anul trecut, asociația a încercat să introducă în Parlament o lege care ar fi urmat să repare lacuna legislativă din anii trecuți. Moașele ar fi urmat să încaseze venituri decontate de CNAS la fel ca medicii de familie, să asiste nașteri fiziologice fără prezența medicului în spitale, să aibă un Colegiu, separat de cel al asistenților medicali. Inițial, unii parlamentari au spus că sprijină proiectul dar, curând, lucrurile s-au blocat și aici.

Unul dintre contestatarii proiectului a fost chiar președintele Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, Mircea Timofte. El spune că demersul AMI este doar o manevră a moașelor prin care nașterile acasă să fie legalizate și că, oricum, în spital, medicul este șeful moașei. „Moașa ce vrea, să-l dea afară pe medicul profesor ca să asiste ea în spital?”

Irina Popescu, una dintre fondatoarele AMI, a terminat Facultatea de Moașe în 2011. Am cunoscut-o la câteva săptămâni după ce am născut, când m-a ajutat să alăptez și mi-a scos niște fire din cusătura perineului. M-a întrebat în detaliu cum a fost nașterea mea, de ce au luat medicii o decizie sau alta. Adevărul e că habar nu aveam, pentru că nu-i întrebasesm. După ce a devenit moașă, Irina a întâlnit multe femei confuze în legătură cu nașterile lor. Unele au trăit traume și, pentru că voiau ca data viitoare să fie altfel, au ajuns la ea.

Irina crede că fiecare femeie are dreptul la o naștere informată, empatică, fără traume și că moașele sunt cele care pot ajuta femeile să-și câștige dreptul ăsta. Are 35 de ani, statură de handbalistă și străbate Bucureștiul aproape exclusiv cu bicicleta, pe care are pictat mesajul „Naște cum simți”. În oraș, aproape oricine are un mic contact cu lumea nașterilor știe cine e. Monitorizează sarcini la cabinetul său de lângă parcul Circului, asistă nașteri la un spital privat și predă cursuri de naștere și puericultură.

Cât era studentă a făcut practică pe lângă o moașă din Elveția, pe care o asista la nașteri acasă și în maternități publice unde, printr-un program de voluntariat, încercau să învețe

femeile tehnici de alăptare pe sticle de plastic, pentru că pe atunci bebelușii stăteau cu precădere în secțiile de neonatologie, și nu în brațele mamelor.

Le cunoștea bine pe mamele din spitalele de stat, pentru că fusese și ea acolo. Avea 21 de ani când a rămas însărcinată cu prima fetiță și medicul care-i urmărise sarcina i-a propus o cezariană, spunându-i că poziționarea placentei nu-i permite să nască natural. Îi era frică de operație și a mai consultat un medic, care i-a dat un diagnostic opus. În travaliu a stat într-o sală cu alte 15 femei, fiecare cu durerea ei. Asistentele o certau că vomită, n-o lăsau să se miște și, deși simțea nevoia să împingă, îi cereau să nu facă asta, pentru că medicul nu ajunsese. Când a sosit, doctorița i-a spus să se grăbească, fiindcă trebuie să-și ia copilul de la școală, și i-a tăiat perineul, deși Irina s-a opus. O singură infirmieră i-a rămas altfel în minte; o femeie care a ținut-o de mână, atunci când, după o contracție, a împins prima oară.

Pare că tot ce a făcut Irina apoi a fost să devină acea femeie de ajutor pentru viitoare mame. Până acum a asistat 300 de nașteri, dintre care 80 au fost în casele mamelor, înainte de reglementarea care obligă ca nașterile acasă să fie asistate de moașe doar în prezența unui medic. De acolo i se trage eticheta de „moașa care asistă nașteri acasă”, o etichetă care o cam încurcă când vorbește public despre efortul asociației de a reglementa profesia. (Membrele AMI, inclusiv Irina, nu susțin nașterile acasă, pentru că nu cred că sistemul românesc de urgență este pregătit să preia cazuri complicate în timp util.)

Majoritatea femeilor care vin la cursurile Irinei sunt educate, adesea cu putere financiară, care de obicei se îngrijesc în sistemul privat de sănătate, își permit o naștere de 5.000–8.000 de lei și vor să-și petreacă mare parte din travaliu acasă cu ea, și nu la spital. Spre exemplu, Alexandra Oniceanu-Becuț, una dintre cele mai bine documentate și organizate mame pe care le-am cunoscut.

Alexandra are 29 de ani și este manager de comunicare într-o bancă. Când a rămas însărcinată, a știut că vrea neapărat să nască într-un spital privat și să alăpteze. De când lucrează, din anul II de facultate, are inclus în pachetul salarial asigurare medicală la spital privat, așa că n-a vrut să treacă prin nesiguranța sistemului public. A participat împreună cu soțul la cursurile de naștere și puericultură ale Irinei, un modul de patru ședințe care costă 400 de lei, a decis să-și monitorizeze ultimele

patru luni de sarcină și cu moașă și să nască cu un medic pro-naștere naturală și moașă. Spitalul pe care l-a ales are un banner pe clădire pe care scrie că, dacă naști aici, vei avea partea de „ora magică”, contactul piele pe piele între mamă și bebeluș în prima oră după naștere. Asta a și inclus într-un plan de naștere pe care l-a trimis maternității, dar și că nu vrea ca cel mic să primească lapte praf, că-și dorește anestezie doar dacă nu va mai suporta durerile, că vrea ca soțul să participe la naștere.

În octombrie a născut un băiețel după un travaliu de 12 ore și o cezariană care n-a putut fi evitată. N-a simțit în niciun moment că medicul sau moașa o grăbesc, a primit sprijin în alăptare și a avut grijă de cel mic împreună cu soțul în cele trei zile cât au stat în spital. A simțit siguranță și control, lucruri pe care le-a și căutat informându-se temeinic în lunile de sarcină. Pentru firescul acesta și pentru că au evitat un sistem grăbit de care le era teamă, Alexandra și soțul ei au plătit aproape 11.000 de lei.

E o sumă uimitoare cu care să cumperi normalitatea pe care mi-am dorit-o și eu. O sumă uimitoare pentru un serviciu de îngrijire pe care femeile din alte țări îl primesc gratuit. Cum mi-a spus președinta asociației moașelor din Suedia: „Nu crezi că e groaznic că se fac bani din ceva care ar trebui să fie așa cum ar trebui să fie?”.

Nevoia reală de moașe

Pe Irina o macină uneori că munca pe care o face nu aduce schimbare la nivel larg, pentru că serviciile pe care le oferă sunt private și ajung doar la un segment mic de femei, care sunt oricum deja informate.

Am vorbit cu medici care susțin că un astfel de pachet în sistemul privat e rezultatul unui marketing nesincer, pentru că induce femeilor ideea că-și pot controla nașterea și că pot preveni orice lucru negativ care s-ar putea întâmpla.

Am auzit femei care spun că nașterea cu moașă e o modă pentru cine își permite, pentru că nicio moașă nu poate să ia durerea cu mâna, iar nașterile sunt momente dureroase, nu momente de conectare spirituală. Am citit opinii pe internet ale altor femei care susțin că adjectivul „traumatic” în legătură cu nașterile din spitale este exagerat, pentru că se naște de când lumea, au făcut-o și mamele noastre și nu s-au văitat.



Irina Popescu, moașă, 35 de ani, crede că fiecare femeie are dreptul la o naștere informată, empatică, fără traume și că moașele sunt cele care pot ajuta femeile să-și câștige acest drept.

Adina Păun, 40 de ani, și ea absolventă a facultății de moașe, crede că doar o colaborare medic-moașe va schimba situația actuală. Adina, fost manager la o companie imobiliară, s-a reconvertit profesional și e printre cele mai recomandate consultante de alăptare de pe grupurile online de mame din București, unde multe femei spun că le-a schimbat viața. Pentru că voia să-și ia certificarea internațională de consultant, pentru care a crezut că are nevoie

de o licență medicală, în 2012 a dat la Facultatea de Moașe.

Ca să-și dea seama în ce se bagă, a observat întâi munca de spital. A convins-o să dea la facultate ziua în care a văzut cum un medic a înjurat o femeie al cărei bebeluș, în momentul expulziei, era într-o poziție complicată: „tu-ți morții mă-tii, împinge, că omori copilul”.

Adina a făcut voluntar gărzi în maternitatea Cantacuzino, pe lângă Ilinca, și tot alături de ea face consultații prenatale în sistemul privat.

A învățat în acești ani că vina pentru nașteri care ajung să fie traumatizante pentru mame nu e neapărat a medicilor, ci a unui sistem prost gestionat. Momentan nu e pregătită să facă pasul de a se angaja în spital, pentru că nu crede că ar face față sistemului de gărzi. Este divorțată și are două fiice preadolescente cu care ar vrea să mai petreacă cât mai mult timp. Deși a învățat bine în facultate, simte că ar avea nevoie să vadă sute de nașteri ca să practice singură. Apoi, pentru că meseria de moașă nu e încă reglementată, nu știe dacă ar face față sistemului de spital în care nu are libertate de practică. „Nu cred că pot să pun cotul pe burta cuiva, dacă o să mi se ceară asta.” Adina, și ea parte din AMI, crede că rolul moașelor în România ar trebui să fie unul echilibrat, departe de extrema „nu avem căzi în maternități ca femeile să-și petreacă travaliul în apă” și

mai aproape de a îngriji femeile din comunități și de a oferi contracepție, „de care e nevoie ca de aer”.

Asta crede și Ilinca, pe care Adina a însoțit-o în verile din ultimii patru ani în caravana Salvați Copiii. În sate greu accesibile, o echipă de medici condusă de Ilinca consultă și face ecografiile femeilor gravide care nu au cum să ajungă la ginecolog.

În 2016, potrivit Institutului Național de Statistică, 51.942 de copii au fost născuți de mame care nu au fost niciodată la un control prenatal. Într-un an, aproape un sfert din totalul femeilor însărcinate nu ajung la medic.

Sunt femei ca Vali Angelica Matei din satul Podoleni, de lângă Tecuci. A rămas însărcinată la 20 de ani, cu un băiat pe care l-a cunoscut pe Facebook. Părinții au cam ținut-o din scurt, mereu doar școală și acasă, așa că la o lună după ce l-a cunoscut pe Iosif, pentru că era chimie între ei, a decis să se mute cu el. I-a fost rușine să-l prezinte părinților. La socri, care mai au alți trei copii și o casă cu doar trei camere, stau cam înghesuți, dar „atunci când iubești, poți să stai și într-o cutie de chibrituri”.

Vestea că e însărcinată a uimit-o, fiindcă nu credea că se poate întâmpla atât de repede. S-a simțit de la început rău, amețea și vomita de fiecare dată când pune ceva în gură. Mi-a spus că medicul de familie i-a dat o trimitere, dar nici ea, nici soțul, care muncește cu ziua, nu au cu ce să plătească o consultație. Am întrebat-o de ce medicul i-a dat o trimitere la un cabinet privat și mi-a spus că nu știe, „poate pentru că era ceva urgent”.

La fel ca Vali, fără informare și bani, sunt femei care se duc la medic sporadic sau deloc. Locuiesc în sate și abia reușesc să ajungă la medicul de familie, unde de multe ori se înghesuie să prindă un loc cu toți ceilalți bolnavi din comună. La ecograful din cel mai apropiat oraș nu ajung.

Sunt sate unde nici măcar nu există medici de familie, cum e Urși în județul Vâlcea, care a rămas doar cu o asistentă medicală după ce ultimul medic a murit. Într-o zi, asistenta din Urși a ajutat o femeie să nască acasă, fiindcă nu mai era timp de așteptat nici salvarea, nici medicul din alt sat.

Sunt și femei care nu au mers niciodată la ginecolog înainte de a rămâne însărcinate, fie pentru că așa se făcea înainte, fie de rușine. Sunt fete minore însărcinate, pentru care noțiunile despre educație sexuală nu există, fiindcă nu le sunt spuse de mamele lor și nici predate la școală. O sarcină urmărită

înseamnă nu doar consult medical, ci și analize de sânge și ecografie fetală. Teoretic, o femeie însărcinată beneficiază gratuit de acestea, chiar dacă nu a lucrat înainte de sarcină și nu a fost asigurată. Unele femei nu știu că pot beneficia gratuit de consultații, analize sau ecografii.

Pe de altă parte, dacă știi și vor să beneficieze gratuit de asistență medicală, trebuie să depună efort, pentru că birocracia nu e ușor de traversat. Spre exemplu, recomandarea ginecologului este să faci analize de sânge într-o anumită săptămână a sarcinii. Cu această cerere trebuie să te duci la medicul de familie, care-ți oferă un alt document, valabil o lună, cu care poți deconta analizele prin CNAS. Cu această hârtie te vei duce la laboratorul de analize, însă dacă ai ghinionul ca perioada în care trebuie să le faci să pice în a doua jumătate a lunii, vei găsi cu greu laboratoare care nu și-au epuizat suma-plafon. În București, majoritatea laboratoarelor o epuizează în primele 10 zile ale lunii, așa că nu-ți rămâne decât să le plătești sau, dacă nu-ți permiți, să mai aștepti încă două săptămâni sau să renunți să le mai faci.

Romina Sima, medic la maternitatea Bucur, consultă săptămânal femei care ajung târziu la control și, din ce vede, crede că educația este cea mai mare problemă a sistemului de nașteri. Sima spune că o pacientă căreia i-a spus că trebuie să renunțe la sarcină pentru că fătul avea o malformație cerebrală serioasă, a păstrat sarcina și s-a întors după câteva luni în spital să nască. Când i-a spus că bebelușul ei nu are creier, mama a întrebat-o: „Dar în rest e bine?”.

Sarcinile neurmărite medical sunt importante pentru că pot atrage complicații în sarcină și la naștere, atât pentru făt, cât și pentru mamă. În România, unul din 10 copii se naște prematur și are nevoie de intervenție medicală de urgență în timp ce, la nivel național, sunt doar 23 de secții de terapie intensivă specializate. Nașterile premature sunt considerate principala cauză a mortalității neonatale, care apare în prima lună de viață. Suntem pe primul loc la acest capitol în raportul European Perinatal Health Report, cu un procent de 5,5 bebeluși decedați la mie, dublu față de țările nordice sau Franța. Conform aceluiași raport suntem pe locul doi la rata mortalității materne, cu 21 de decese la 100.000 de nașteri. Datele raportului european au fost publicate însă în 2010, iar anul acesta Euro-Peristat, proiect european care monitorizează sănătatea perinatală din Uniunea Europeană, va lansa o nouă analiză. Este

posibil ca poziția României în acest clasament să se fi schimbat, însă cifrele Institutului Național de Statistică, chiar dacă mai mici, arată că în continuare avem o problemă. (În 2016, mortalitatea neonatală a fost de 3,8 decese la mie și cea maternă de 8,4 la 100.000 de nașteri.)

Ilinca crede că, pe termen lung, moașele ar putea să reducă aceste cifre, dacă sistemul le-ar da puterea. „Dacă sistemului îi e frică să lase moașele să nască autonom, poate să înceapă să facă prenatal, când ai zeci de mii de femei care nu văd doctori. Așa nu iau pâinea de la gura nimănui.”

E o potențială soluție pentru femeile însărcinate, pe care, de multe ori, și sistemul, și o parte din corpul medical, le consideră paciente de mâna a doua. O variantă la care puțină lume o să strâmbă din nas și cu care medicii se vor simți confortabil.

Mi-a vorbit despre varianta ca moașele să îngrijească pre și post-natal femeile din aceste zone și Aida Petca, obstetrician la Spitalul Universitar de Urgență Elias și profesor la Facultatea de Moașe. Ea crede că momentan practica studentelor la Moașe în ceea ce privește nașterea este minimă și asta o știu și medicii care nu privesc cu ochi buni prezența lor în sistem.



Alexandra Oniceanu-Becuț, 29 de ani, manager de comunicare, a cheltuit aproape 11.000 de lei pentru o naștere în spital privat, un proces în care nimeni nu a grăbit-o, așa cum și-a dorit. Mi-a confirmat-o fugitiv, pe holurile Parlamentului, și Ioan Suci, prim-vicepreședintele Societății de Obstetrică și Ginecologie,

care mi-a spus că rolul moașelor ar trebui să fie în asistența primară, adică pe lângă medicii de familie, care nu sunt pregătiți, nici medical, nici emoțional, să urmărească gravide. Numai că, mi-a spus el atunci, avem nevoie de 11.000 de moașe pentru asta, nu 1.000 câte sunt acum.

Anul trecut a fost adoptată legea asistenței medicale comunitare, care prevede că în cele 2.800 de comunități rurale, pe lângă fiecare medic de familie, să existe și o moașă licențiată, care să se ocupe de femeile însărcinate și lăuze, așa cum era și înainte de Revoluție. În unele dintre aceste comune există asistent medical comunitar sau mediator, care îngrijește persoanele vulnerabile, cu acces dificil la servicii de sănătate sau

neasigurate, iar moașa completează această echipă. Toți aceștia sunt angajați de primării, iar plata salariilor lor vine de la Ministerul Sănătății.



Vera Elefterie, 35 de ani, din București, a decis să aibă încredere în sistemul public, pentru că nu și-ar fi permis să nască într-o maternitate privată; și-a plăcut medicul din prima clipă. Doar că, și dacă se găsesc banii, problema rămâne. De unde se vor găsi moașele care să se

mute în comunitățile rurale în nevoie, în condițiile în care există puțin peste 1.000 de absolvente?

E o întrebare care le macină și pe reprezentantele moașelor, care cred că, dacă nu există moașe care să se ducă în comunități, le va fi și mai greu să arate că există și că vor să muncească.

Femeile ar trebui să ne ceară ca pe un drept care nu le este respectat, spun moașele, ca ultimă soluție la un sistem pe care ele nu reușesc să-l schimbe. Doar că, în afară de orașele mari în care răzleț mai funcționează câte o moașă modernă, ca Irina, majoritatea femeilor nu știe că astfel de moașe există și, ca să ajungă să aibă încredere în ele, într-un sistem în care medicii au puterea, va lua ceva timp.

Epilog

După mai bine de un an, nu am găsit încă un răspuns mai plin de speranță la întrebarea pe care mi-am pus-o când am început să documentez nașterile din România. Aș fi putut naște altfel? Poate, dacă aș fi fost mai norocoasă, mai precaută sau dacă aș fi cheltuit mai mulți bani. Așa cum e acum organizat sistemul de nașteri, nu aș fi putut face eu ceva mai bine și, mai înspăimântător de-atât, probabil nu e ceva ce personalul medical din jurul meu ar fi putut face altfel.

Am văzut de-a lungul documentării mele o prăpastie incredibilă între nevoile femeilor însărcinate, ale medicilor, moașelor și autorităților când vorbim despre problemele sistemului și despre ce înseamnă o naștere ideală.

Mamele ar vrea ca sistemul să se schimbe de la sine, pentru că nu se simt parte din el ca să ajute la schimbare. În plus, ele sunt cele care nasc și de aceea cer să fie în centrul sistemului. Ca să obțină asta, cel mai la îndemână pentru multe este încă

să se agațe de un medic, pe care-l consideră un dumnezeu, și pe care apoi îl critică când se poartă ca atare. Multor medici și asistente le este greu să se pună în poziția mamelor, pentru că nu au învățat să practice empatie. În plus, mulți se simt captivi într-un sistem în care nu au loc să ia decizii, n-au resurse și sunt din ce în ce mai puțini. În aceste condiții, nu e de mirare că nu pot să răspundă cererilor familiilor. Moașele moderne – deși părea că vor ușura din greutate – au rămas fără voce sau poate n-au primit-o niciodată. Mulți medici, mai ales din cei din garda veche, nu le consideră necesare și multe femei nu știu că ele există și că au și competențe medicale. Apoi mai sunt cei care nu sunt în fiecare zi în sala de nașteri: managerii de spitale, autoritățile, politicienii – cei care ar trebui să facă publice breșele din sistem, dar care cel mai des aleg să păstreze statu-quo-ul.

Îmi doresc să citească acest text medicii, mai ales cei tineri, din generația celor cu care și eu am născut, și care pot să schimbe ceva, dacă nu în sistem, măcar în atitudinea cu care își privesc pacienții. Și moașele despre care abia știam că există atunci când am născut și care ar putea să aducă empatie și forță de muncă în sistem, dacă s-ar coagula mai bine. Și cei care conduc secții și spitale și care ar putea să găsească soluțiile financiare care să readucă încrederea pacienților în sistem. Și parlamentarii, mai ales femeile parlamentar, care ar putea fi o forță a schimbării. Și institutele de statistică care colectează date depășite. Și ministrul, și cei din opoziție care vor să fie miniștri, ca să vadă că putem schimba felul cum vin pe lume copiii. Trebuie doar să ne ascultăm, nu să ne acuzăm, în speranța că poate reușim să construim un dialog de la minimumul cu care toți suntem de acord.

Acum vocile tuturor se aud tare de pe margine. Sper ca povestea asta să umple golul dintre ei, așa cum, după mai bine de un an, a umplut golul pe care l-am simțit la câteva zile după ce mi-am născut fiica.

Maternitatea MedLife București: Povestea de succes a unei nașteri de tripleți

Pentru unele cupluri, drumul de la infertilitate la o familie împlinită poate face un ocol presărat cu încercări repetate de a obține o sarcină. Calea aceasta lungă a străbătut-o timp de opt ani și tânăra familie care tocmai a reușit să-și îplinească visul. O poveste al cărui final fericit încurajează și alte perechi să-și păstreze încrederea în existența unor proceduri performante,

personalizate. Tripleții născuți în cadrul Maternității MedLife București au beneficiat de expertiza Dr. Stan Alin Alexandru, medic primar obstetrică-ginecologie, care a realizat procedura de fertilizare in vitro, a monitorizat sarcina și a efectuat operația de cezariană. Așteptate cu multă nerăbdare și cu inimile pline de iubire de părinții lor, Leah Maria, Iana Ecaterina și Ariana Ilinca, cele trei fetițe nou-născute la Maternitatea MedLife Grivița, au pășit curajoase în lume, sub atenta îndrumare a Dr. Stan Alin Alexandru. Mămica și cei trei bebeluși au avut alături o echipă interdisciplinară care le-a oferit îngrijirea potrivită și au beneficiat de aparatura medicală performantă și infrastructura necesare pentru un act medical de calitate, în cele mai sigure condiții.



Vocea fericită a Ionelei Staicu, proaspăta mămică a celor trei fetițe, ne descrie emoționanta călătorie a unei sarcini mult dorite, obținută prin fertilizare in vitro.

Drumul de la primele încercări de a obține o sarcină la procedura de fertilizarea in vitro

Înainte de a recurge la procedura de fertilizare in

vitro, Ionela a încercat timp de 8 ani să obțină o sarcină în mod natural. De fiecare dată, însă, acestea se opreau din evoluție în stadiu incipient. Mai mult decât atât, ultima sarcină obținută în mod natural, în 2017, a fost una extrauterină, care a avut ca rezultat pierderea unei trompe și până în 2020 nu a mai reușit să rămână însărcinată.

Lipsa unei trompe, faptul că n-a mai rămas însărcinată și totul combinat cu o spermogramă la limită a soțului au indicat faptul că procedura de fertilizare este cea mai bună soluție.

„Atunci când am pierdut una dintre trompe, mulți doctori ne-au spus că șansele să devenim părinți se înjumătățesc. Și am realizat că nu are rost să mai așteptăm. Ne doream copii foarte mult și eu, și soțul meu, și ne-am hotărât să începem procedurile de fertilizare. Am mers la domnul Dr. Stan la recomandarea unei vecine pe care medicul a ajutat-o să rămână însărcinată, printr-un program de FIV implementat pentru cuplurile infertile. Când am ajuns la domnul doctor în cabinet și

i-am povestit toată tărășenia prin care am trecut, primul lucru pe care mi l-a zis a fost: «Tu anul acesta o să rămâi însărcinată!». Asta s-a întâmplat anul trecut, în februarie. Pentru mine nu există ceva ce domnul Dr. Stan să nu poată rezolva.”, povestește Ionela.

Într-o procedură de fertilizare se pot obține mai mulți embrioni, însă medicii evită acest lucru din cauza riscurilor generate de o sarcină multiplă. Conform protocoalelor medicale, sub vârsta de 35 de ani, regula este să fie utilizat un singur embrion. Dacă acesta nu se prinde, se pot folosi mai mulți embrioni.

„La Ionela s-au obținut doi embrioni care, cel puțin la prima vedere în laborator, arătau o calitate slabă. Acest lucru însemna că au șanse mai mici de a se prinde. Și atunci am hotărât împreună cu ea să punem doi embrioni. Calculasem că undeva la sub 5% avem șanse de gemeni. Fiind embrioni mai slabi, noi speram să obținem măcar un făt. Adică fiecare avea șansă sub 15% de prindere și sub 5% să fie gemeni”, a explicat medicul ginecolog Stan Alin Alexandru.

O situație... complexă la prima ecografie

După FIV, analizele Ionelei au indicat un nivel ridicat al beta hCG-ului, hormon glicoproteic prezent în condiții normale în sânge și urină numai în cursul sarcinii. Imediat a venit și confirmarea sarcinii din partea medicului curant.

„La prima ecografie mă tot uitam și nu-mi dădeam seama, păreau mai mulți. Embrionii se dezvoltau normal, doar că erau mai mulți. Domnul doctor se tot uita și deodată îmi zice: «Aici e o situație complexă!», își amintește proaspăta mămică.

Dr. Stan: „Surpriza a fost că ambii embrioni s-au prins, iar la 6 săptămâni unul dintre ei s-a divizat și acum aveam tripleți. Unul și încă 2 identici. Fiind tripleți, riscurile sunt de trei ori mai mari. Chiar mult mai mari în momentul în care doi dintre ei sunt identici pentru că împart aceeași placentă și atunci ce i se întâmplă unuia se întâmplă și celuilalt. Sarcina trebuie monitorizată atent.” **O sarcină relativ ușoară**

Atât Dr. Stan, cât și Ionela confirmă că sarcina a mers bine până destul de departe în trimestrul II. Cei trei embrioni s-au dezvoltat bine, unul după altul, cu aceeași greutate. În plus, din motive de siguranță, știind că are o sarcină cu risc, la începutul celui de-al doilea trimestru, mămica a luat decizia, cu acordul medicului, de a se vaccina împotriva virusului SARS-CoV-

2. „Până în luna a șaptea nici nu am simțit că sunt însărcinată. Am mers, am alergat, m-am plimbat, m-am dus unde am vrut, am călătorit.



Am făcut ce am vrut, cum am vrut. Dar după luna a șaptea s-a schimbat totul, deoarece mi-a cedat ficatul. Era normal ca la final să fie mai greu”. „Problema în cazul sarcinilor cu tripleți, la fel ca și la gemeni, este că, la un moment dat, burta devine prea mare și astfel apare riscul de a se deschide colul, de a naște prematur”, ne explică Dr. Stan Alin Alexandru. Dacă termenul la o sarcină normală este de 40 de săptămâni, la gemeni este de 36 - 37 de săptămâni, iar în cazul tripleților medicii încearcă să îi ducă cât mai aproape de 34 de săptămâni.

Statistic vorbind, majoritatea tripleților se nasc la 32 - 33 de săptămâni pentru că, după această perioadă, bolile asociate sarcinii - preeclampsia, hipertensiunea, diabetul, afectarea ficatului încep să devină realitate.

„În cazul Ionelei, problemele au început să apară la 27 de săptămâni, când i s-a deschis colul. Am internat-o și am făcut serclaj. Practic, am închis colul cu un fir, ca să ținem sarcina, căci altfel naștea cam atunci, la 28 de săptămâni. A mers bine până la 32 de săptămâni, ceea ce a fost foarte mult, căci atunci se dezvoltă plămâni. I-am ajutat și noi, au primit doze de dexametazonă încă de la 27 de săptămâni, când s-a pus problema că s-ar putea să nască, atunci când s-a deschis colul, dar fiziologic abia pe la 32 de săptămâni se maturează plămâni. După 31- 32 de săptămâni au început să apară problemele conexe. Au crescut transaminazele hepatice, a apărut afectarea ficatului și riscul de hipertensiune, cauzate probabil de presiunea celor două placentă” – Dr. Stan.

Momentul în care tripleții s-au hotărât să vină pe lume

În cazul sarcinilor cu tripleți, medicii știu clar că va fi vorba de o naștere prematură. Important este să se depășească pragul de 30 de săptămâni, astfel scade considerabil riscul ca bebelușii să nu supraviețuiască. Dar pentru feți orice săptămână sau chiar zi în plus face o diferență enormă.

Ionela își amintește cu emoție momentul în care a știut că fetițele sale urmează să vină pe lume: „Cu o noapte înainte am eliminat dopul gelatinos și apoi s-a rupt apa. Trebuia să mai așteptăm măcar o săptămână. Domnul doctor trăgea de noi, eu abia mai rezistam cu mâncărimile și cu umflăturile”.

„Am văzut-o într-o sâmbătă. Era bine. Am zis că mai stăm până săptămâna viitoare și poate programăm operația de cezariană vineri. Duminică dimineață mi-a spus că s-au rupt membranele. Întreaga echipă știa de caz și s-a mobilizat imediat. Au asistat doi neonatologi, plus șeful de secție. La 32 de săptămâni și cinci zile, Ionela a născut prin cezariană trei fetițe de 1,380 g – cea mai mică, respectiv 1,600 g și 1,700 g.”, povestește medicul ginecolog.

Cele trei fetițe au venit pe lume în urma unei operații de cezariană, medicii neluând în calcul un alt tip de naștere, întrucât exista riscul de afectare neurologică a fetițelor, un stres suplimentar nedorit. În plus, una dintre ele era într-o poziție transversală, ceea ce nu permitea o naștere naturală.



Cezariana a decurs normal, iar mama și-a revenit foarte bine după operație, fiind externată la 4 zile după naștere. Fetițele nu au fost intubate, a fost nevoie doar de urmărirea oxigenului. Au început repede să fie alimentate și sunt pe drumul cel bun, urmând să fie externate în curând.

Experiența nașterii în maternitatea MedLife Grivița

Ionela Staicu povestește că, dacă s-ar putea, ar fi dispusă să mai treacă încă o dată prin această experiență și ar face aceleași alegeri. De la medic, la decizia de a păstra toți cei trei feteși și alegerea maternității în care a născut.

„Am ales să nasc aici în primul rând pentru domnul Dr. Stan, apoi pentru calitatea serviciilor. M-am simțit în siguranță.

Sunt mulțumită de toată experiența nașterii din maternitate și, drept dovadă, am plecat acasă după patru zile și am lăsat copiii acolo. Deși sufăr și plâng după bebelușii mei, ei au nevoie de supraveghere medicală deoarece trebuie să mai ia în greutate. Acum le trimit laptele congelat în punguțe sterile. În plus, cele două doamne doctor neonatolog care se ocupă de

fetițe mi-au explicat multe lucruri utile. Am primit și unele informații pe care pot să le mai citesc acum, cât sunt singurică acasă”.

De altfel, medicul Stan Alin Alexandru confirmă că nașterea cu tripleți este un caz special, însă maternitatea are toate dotările pentru a asigura condiții optime pentru prematuri. În plus, implicarea unui echipe multidisciplinare este esențială în gestionarea unui astfel de caz.

Acum, proaspăta mămică se gândește cu emoție și nerăbdare la momentul în care micuțele vor fi externate din maternitate: „Abia așteptăm să vină acasă. O să fie o zăpăceală, o nebunie, sunt conștientă că nu o să dormim și o să ne stresăm. Dar asta ne-am dorit. Ne-am dorit stresul ăsta. Dacă ne ajută Dumnezeu și avem cu ce, mai facem încă trei-patru. Eu îmi doresc să țină foarte mult perioada asta cu copiii mici, mici de tot. Să ne bucurăm cât mai mult, deoarece trece foarte repede. Le doresc să fie sănătoase, în primul rând, și fericite. Nimic altceva”.

Relații sănătoase din școală

Adulții dintr-o școală particulară din România au înțeles că trebuie să se înțeleagă pe ei înșiși ca să poată construi relații sănătoase cu elevii și copiii lor. Iar acum vor să ducă ideea aceasta și tot sistemul de suport în 10 școli publice.

OBICEIURI DE NAȘTERE ÎN MARAMUREȘ.

Ce interdicții aveau femeile însărcinate pentru a avea copii sănătoși

Nașterea unui copil în vechiul sat românesc era considerată o binecuvântare, însă pentru mamă era o perioadă dificilă. Nașterea în sine era un moment complicat, însă toată perioada sarcinii era marcată de reguli și interdicții, pentru a asigura aducerea pe lume a unui copil sănătos.

Obiceiurile de naștere în Țara Lăpușului din Maramureș sunt foarte bine păstrate, până relativ recent fiind încă practicate o serie de ritualuri pe care viitoarele mame le respectau cu strictețe. Pentru femeile însărcinate, însă, nu era o perioadă ușoară. În primul rând, ele trebuiau să respecte o serie de reguli, cu scopul de a avea copii sănătoși. „Momentul nașterii este unul important pentru familie, fiind încărcat cu practici ce au ca rol integrarea nou-născutului într-un destin individual. Obiceiurile s-au conservat foarte bine în Țara Lăpușului”, spune etnologul Pamfil Bilțiu în Studii de Etnologie, volumul IV.



Imagine din Muzeul Țărăncii din Dragomirești,
Maramureș Foto: Angela Sabău

Pentru țăranul din vechiul sat românesc, venirea pe lume a unor copii era o binecuvântare, dar și o obligație morală și socială. Există, deci, un interes special pentru a favoriza nașterea unui copil în noua familie, astfel că încă de la nuntă se săvârșeau ritualuri menite să grăbească sau să întârzie – din anumite motive - venirea pe lume a unor moștenitori.

Mireasa care vrea să aibă copii numai după doi-trei ani, când vine de la cununie, trebuie să se așeze pe palma dreaptă numa pe două-trei degete sau, înainte de a se așeza, își descoperă capul, luându-și chiscinaul (baticul) și punând-o pe atâtea blide din casă, câți ani nu vrea să aibă copii”, mai arată etnograful.

Pe de altă parte, dacă o femeie căsătorită deja de mai multă vreme nu reușea să rămână însărcinată, se apela la diferite practici magice pentru a aduce pe lume un cocon (copil, n.r.). Cele mai cunoscute practici erau „scalda cu prund” sau „scalda cu sare”. În prezent sunt binecunoscute beneficiile băilor în apă sărată, pentru afecțiunile ginecologice. Chiar dacă atunci nu erau explicabile aceste efecte, ele erau cunoscute. De asemenea, femeile mai apelau la descântece și beau ceaiuri din

plante, pe care le cunoșteau bătrânele satului, pentru proprietățile lor de a favoriza apariția unei sarcini.

Interdicții pentru femeia însărcinată

Odată cu sarcina, veneau o serie de restricții pentru viitoarea mamă. Vechile credințe populare aveau în centru diferite analogii, între sănătatea copilului și diferite acțiuni ale gravidei. Astfel, femeia „groasă”, cum era numită în vechiul sat românesc, avea interdicție să se uite la persoane ce aveau diferite deficiențe. Există credința, prin analogie, că fătul purtat în pântec se va naște cu acea deficiență, dacă mama „se mira” pe el.

De asemenea, femeia însărcinată nu avea voie să mănânce fructe care au crescut îngemănate.

„Moășele povesteau de mult că de îi groasă și mănâncă o prună geamănă ori o cireasă „înjemănată” făcea doi gemeni și se temeau femeile să mănânce astfel de fructe” - Pamfil Bilțiu, etnograf

Pe de altă parte, mai arată el, pentru a-și proteja sarcina, femeile gravide aveau interdicție să ridice greutate. Se credea că din cauza efortului „se duce pruncul”, adică femeia va pierde sarcina.

Dar și alimentația avea o mare importanță în viața unei gravide. „Femeia groasă nu trebuia să mănânce ce nu îi plăcea, trebuia să mănânce mult lapte și poame, atunci face cocon dolofan. Când vedea pe cineva mâncând ceva ce-i plăcea, trebuia să mănânce și ea, ca să nu piardă coconul”, mai citează el vechile credințe.

Vechi credințe populare: Dacă se naștea noaptea „i-a si viața neagră”

Vechi credințe arătau că era important și momentul nașterii celui mic. Dacă se naștea ziua, se credea că „i-a si viața albă”, adică bună. În schimb, dacă se naștea noaptea, se credea că „i-a si viața neagră”, adică va avea o viață grea.

De asemenea, dacă se naștea plângând, se mai spunea că va fi „horitor” sau „petrecăreț”, sau că „nu o să-i tacă gura, așa cum nu i-o tăcut născând s-o născut”.

Dacă era o naștere grea, credința populară era că și viața viitorului adult va fi la fel de grea.

De asemenea, mai aveau loc practici pentru ghicirea sexului la copil. Uneori foloseau simptome medicale pentru a anticipa dacă va fi băiat sau fată, respectiv apariția unor pete pe față indicau că va veni pe lume o fetiță. De asemenea, se mai

credea că femeile foarte frumoase aduc pe lume băieți, în timp ce femeile mai puțin înzestrate de la natură deveneau mame de fete.

Dar și unele gesturi ale gravidei aveau menirea de a anticipa sexul copilului.

„Dacă o femeie gravidă stătea jos, iar când se ridica, se sprijinea pe mâna dreaptă, făcea fecior. Dacă se proptea pe mâna stângă, se zicea că va face fată” - Pamfil Bilțiu, etnograf

În alte zone se mai folosea fușteii de la războiul de țesut pentru a ghici sexul copilului. Gravida îl puneă între genunchi, apoi mergea afară, la poartă. Era importantă prima persoană care trecea pe drum, pentru că urma să prezică sexul copilului. Astfel, dacă trecea o femeie, urma să se nască o fată, iar dacă pe drum trecea un bărbat, urma să se nască un băiețel.

Stadiile travaliului: este timpul să se nască copilul

Nașterea unui copil este o experiență minunată și unică. Însă nici o naștere nu seamănă cu altă, chiar de la o sarcina la altă, astfel încât nu putem să-ți spunem cum va decurge nașterea copilului tău. Putem însă să-ți explicăm care sunt stadiile prin care o să treci în timpul travaliului și la ce să te aștepți în general, iar asta te va ajuta să te relaxezi și să participi atunci când este necesar.

Fiecare travaliu este diferit și există o variație considerabilă privind durata lui. În medie, travaliul durează aproximativ 10-20 ore la prima naștere, însă pentru anumite femei poate fi chiar mai lung. În general travaliul progresează mult mai rapid la femeile care au mai născut înainte pe cale vaginală.

Travaliul este împărțit în 3 stadii în care se produc anumite schimbări la nivelul organismului tău. Uterul se contractă și se relaxează la intervale regulate, ceea ce determină că abdomenul tău să se întărească, iar apoi să devină moale. Acestea sunt contracțiile, care fac că cervixul să se șteargă treptat, astfel încât să se deschidă cât mai mult (se dilată). Contracțiile ajută copilul să se deplaseze cât mai adânc la nivelul pelvisului și apoi în vagin.

Primul stadiu: începe la debutul travaliului adevărat și durează până când cervixul se dilată complet până la 10 cm. Acest stadiu se împarte în trei faze:

Faza latentă: cervixul se scurtează treptat (se subțiază) și se dilată (se deschide)

Faza activă: cervixul începe să se dilate mult mai rapid, contracțiile sunt mai lungi, mai puternice și se succed la intervale mai scurte. În mod normal, trebuie să pleci către spital de îndată ce ai intrat în faza activă, adică atunci când contracțiile sunt la aproximativ 5 minute.

Al doilea stadiu: începe în momentul în care ești dilatată complet și continuă până se naște copilul. Mai este numit și stadiul de „împingere”.

Al treilea stadiu: începe după nașterea copilului și se termină când placentă este expulzată. Este cel mai scurt stadiu și durează frecvent între 5-30 minute.

Primul stadiu al travaliului: contracțiile și dilatarea colului

Primul stadiu începe cu apariția primelor contracții uterine regulate și durează până la dilatația completă a colului uterin. Fenomenele active din această perioadă sunt contracțiile uterine. Ele acționează asupra colului uterin producând ștergerea și dilatația lui. Când colul s-a dilatat complet, adică este de aproximativ 10 cm, este suficient de larg pentru a face loc capului copilului, astfel încât să se poată produce nașterea.

Apare acum senzația de împingere, care ajută progresia capului fetal spre ieșire. Este bine să nu împingi nesupravegheată, acest efort e pus în practică numai la dilatație completă, sub îndrumarea medicului sau a moașei, pentru a evita rupturi necontrolate ale colului uterin sau ale altor părți moi.

Este cel mai lung stadiu și diferă că durata de la o femeie la altă: poate dura între 8-12 ore la primipare sau 6-8 ore la multipare și este împărțit la rândul său în trei faze:

1. Faza latentă: durează până când colul are o dilatație de 3 cm

La ce să te aștepți:

Este faza cea mai variabilă de la o femeie la altă sau de la un travaliu la altul. Poate dura câteva zile sau, din contra, doar câteva ore. Frecvent, durează aproximativ 10-12 ore în cazul unei femei care a mai născut, în timp ce la primipare poate dura chiar 20 de ore.

În cazul multor femei, această fază poate fi confundată cu contractile Braxton-Hicks. Contractile sunt frecvent de mică intensitate, oarecum neregulate, însă din ce în ce mai puternice și la intervale din ce în ce mai scurte. Vei simți contracțiile că pe o jenă la nivelul spatelui, asemănător cu durerea din perioada

menstruală sau că o presiune sau senzație de constricție la nivelul zonei pelvine

Contractile vor dura aproximativ 30-45 secunde, având 5-30 minute de repaus între contracții

Cervixul se va șterge și dilată până la 3 cm

Apă se poate rupe; cunoscută că și ruperea membranelor amniotice, această poate să apară oricând în primul stadiu al travaliului

Ce trebuie să faci:

În timpul acestei faze, ar fi bine să te relaxezi. Nu este nevoie să te grăbești să mergi la spital; îți va fi mult mai confortabil dacă vei petrece acest timp acasă, într-un mediu familial.

Fă duș sau baie

Ascultă muzica preferată

Roagă-ți partenerul să-ți facă un masaj ușor

Încearcă **exercițiile de respirație** sau tehnicile de relaxare învățate la cursul de pregătire pentru naștere

Modifică-ți poziția

Bea lichide

Mănâncă gustări ușoare, sănătoase

Aplică căldură sau gheață la nivelul spatelui

2. Faza activă

La ce să te aștepți:

Este faza cu cea mai rapidă dilatație a cervixului

Cervixul se va dilată de la 3-4 cm până la 8-9 cm

Este faza cea mai predictibilă, având o durată de aproximativ 5 ore la primipare și 2-3 ore la mamele care au mai născut

Vei simți contracțiile de intensitate mai puternică care vor dura mai mult

Contractile vor dura aproximativ 40-60 secunde cu 3-5 minute pauză între ele

Pot să apară secreții mucoase roșiatice. Acesta nu este un motiv de alarmă. Este vorba de dopul de mucus care a protejat timp de 9 luni bebelușul de corpii externi. Tot în această fază, este cel mai probabil că membranele să se rupă, dacă nu s-au rupt deja. Capul copilului va coborî și mai mult și va crea presiune asupra lichidului amniotic și asupra membranelor.

Ce trebuie să faci:

Este timpul acum să te îndrepti către spital. Contracțiile vor fi mai puternice, vor dura mai mult și vor fi mai dese. În această etapă este foarte important pentru tine să fii ajutată. De asemenea, este bine practici tehnicile de respirație și să încerci

anumite tehnici de relaxare între contracții. Este indicat să-ți schimbi poziția în această perioadă. Poți stă în picioare sau te poți plimbă dacă simți nevoia sau poți să faci dus sau să te relaxezi într-o cadă cu apă caldă. Continuă să bei apă și urinează periodic.

3. Faza de tranziție

La ce să te aștepti:

Continuă dilatația colului uterin, însă într-un ritm mai lent.

Cervixul se va dilată de la 8-9 cm la 10 cm. În timpul acestei faze dilatația devine completă, astfel încât copilul este pregătit pentru a se naște. Copilul se angajează mai mult și mai adânc în canalul de naștere.

Durează aproximativ 30 minute până la 2 ore. În cazul anumitor femei această fază nu se distinge exact, fiind inclusă în faza activă.

Contractile vor fi lungi, intense, puternice, uneori suprapunându-se una peste altă

Contractile vor dura aproximativ 60-90 secunde, cu doar 30 secunde până la 2 minute de pauză între ele

Este cea mai intensă perioadă, însă din fericire, cea mai scurtă

Poți să ai frisoane, bufeuri de căldură, greață, senzația de vomă sau de eliminare de gaze. Aceste simptome ar putea să te sperie, însă reprezintă manifestări normale ale nașterii și semnifică că primul stadiu al travaliului este aproape complet.

Ce trebuie să faci:

În timpul acestei faze depinzi foarte mult de suportul persoanei care te ajută. Este faza cea mai intensă, dar și cea mai scurtă. **Gândește "o contracție o dată"**. Acest lucru poate fi greu de realizat, deoarece contracțiile pot fi foarte dese, însă gândește-te cât de departe ai ajuns. Când vei simți nevoia de a împinge, spune-I medicului sau moașei.

Al doilea stadiu al travaliului: împingerea și nașterea copilului

Perioada a doua a nașterii începe în momentul în care dilatația este completă. Uneori, poate apărea o perioadă de pauză între prima perioadă și momentul când apar senzațiile de screeamat. Această perioadă este bine să fie folosită pentru relaxare și odihnă.

Faza a două a travaliului este mai scurtă la multipare (10-15 minute) decât la primipare (30-45 minute). Contractiile uterine

În această perioadă se succed la 2-5 minute și durează 60-90 secunde și se numesc contracții expulzive.

Până în acest stadiu, corpul tău a făcut cea mai mare parte din treaba pentru ține. Acum, când cervixul este dilatat complet la 10 cm, este momentul că tu să ajuți. Este momentul SĂ ÎMPINGI!

Va trebui să respiri activ în pauză dintre contracții și să te scremi în timpul contracției. Cu fiecare contracție, însoțită de 2-3 eforturi de împingere, capul copilului progresează în bazin și vei simți o senzație de presiune asupra vezicii urinare și asupra rectului, cu nevoia imperioasă de micțiune și de a avea scaun. Senzația de împingere apare la fiecare contracție provocată de coborârea craniului fetal în pelvis.

Împingerea: la ce să te aștepti

Vei avea o senzație naturală puternică de a împinge

Vei simți o presiune puternică la nivelul rectului

Vei simți o senzație de a "ieși afară", ca și când ai urina sau ai avea un scaun ușor

Capul copilului va deveni vizibil la nivelul orificiului vaginal, iar tu vei simți atunci o senzație de arsura sau înțepătura. Vei fi sfătuită să nu împingi.

Împingerea: ce trebuie să faci

Stai în poziția de împingere (acea poziție care să folosească gravitația în avantajul tău)

Împinge când simți senzația

Relaxează planșeul pelvin și zona anală (exercițiile Kegel pot să-ți fie de folos)

Relaxează-te între contracții, astfel încât să-ți recapeteți energia

Folosește o oglindă pentru a vedea cum progresează lucrurile; poate fi foarte încurajator pentru ține!

Folosește-ți toată forță pentru a împinge

Nu fii descurajată dacă capul copilului iese și apoi se retrage înapoi în vagin (este un proces de tipul "doi pași înainte, unul înapoi")

Poziționarea fătului:

În mod normal, până în a 32-a săptămâna de sarcină, fătul adopta poziția preferabilă nașterii, adică se întoarce cu capul în jos, ceea ce în termeni medicali este denumită prezența craniană. După 32 de săptămâni, întoarcerea lui este mai rar întâlnită. În lipsa acestei poziționări, fătul poate să rămână cu fundulețul în jos, această poziție fiind denumită prezența pelviană. În cazuri foarte rare, în

încercarea de a se întoarce și în lipsa spațiului suficient, bebelușul poate rămâne în poziție transversală. În acest caz, că modalitate de naștere, operația cezariană se impune obligatoriu.

În timp ce tu ești în travaliu, copilul tău face primii pași pentru a intra în această lume:

Capul lui se va întoarce într-o parte, iar bărbia se va poziționa automat pe torace, astfel încât capul să se poate angaja în canalul de naștere

Odată ce ești complet dilatată, capul și toracele copilului încep să se rotească, astfel încât privesc către spatele tău, atunci când copilul se angajează în vagin. Apoi, capul copilului apare la nivelul orificiului vaginal

Odată ce capul este afară, capul și umerii se rotesc din nou către lateral. Această poziție îi permite copilului să alunece ușor afară

Nașterea copilului

Apoi, copilul este tras în totalitate afară, și ești mămică! Este un sentiment minunat, tot greul a dispărut! De regulă, medicul obstetrician îți va da copilul fără că să-l ții în brațe, după ce a clampat și secționat cordonul ombilical. Este bine pentru tine, dar incomparabil de benefic pentru bebeluș. Este momentul magic în care copilul își regăsește mama și se simte în siguranță, recunoscându-i imediat vocea și bătăile inimii.

La ce să te așteți:

Amintește-ți că timp de 9 luni de zile, copilul a stat în uter într-un sac plin cu lichid amniotic, iar în timpul contracțiilor, copilul a trecut printr-un canal de naștere îngust. Rezultatul acestei călătorii va fi:

Va avea capul alungit

Va fi acoperit de vernix (strat de grăsime care l-a acoperit în uter)

Va avea ochii închiși, cu pleoapele pufoase, tumefiate

Va prezenta lanugo (un par fin care îi acoperă umerii, spatele, fruntea și templele)

Organele genitale vor fi mărite

Al treilea stadiu al travaliului: delivrență (expulzia) placentei

Acesta este cel mai scurt stadiu, durand aproximativ 5-30 de minute și urmează după nașterea copilului. În acest stadiu se elimina placentă.

La ce să te așteți și ce să faci:

Imediat după naștere, pulsațiile cordonului ombilical încetează după câteva minute. Medicul va pensă și va secționa cordonul ombilical, aplicând o clama sterilă și va aștepta până când vor începe mici contracții uterine, slabe că intensitate; este semnalul că placentă se separă de peretele uterului și este gata pentru a fi expulzată. Din câteva contracții, cu susținerea cordonului ombilical, placentă se expulzează, împreună cu sacul membranos în care a stat fătul. Apoi, după ce placentă este eliminată, uterul se va contracta și va rămâne ferm pentru a preveni hemoragia.

Medicul va controla cavitatea uterină pentru a se asigura că nu mai sunt resturi placentare sau membranare în uter și va verifică apoi părțile moi, adică țesuturile pe unde a trecut copilul - perineul, vaginul și colul - pentru a constată dacă sunt rupturi care trebuie cusute (sutate).

Medicul te va supraveghea pentru următoarele ore pentru a se asigura că uterul continuă să se contracte și că sângerarea nu este excesivă.

Felicitări! Ai încheiat cele trei stadii ale travaliului. Acum te poți relaxa și bucură de minunea ta!

Nașterea este momentul cu cea mai puternică încărcătură emoțională din viață unei femei și viitoare mame.

Sunt Roxana și am ales să spun povestea mea și să dau curaj și altor mămici să știe că nașterea poate să fie și altfel decât ne-am așteptat și imaginat. Și tot ce contează este că la final să fim bine.

De-a lungul perioadei de sarcină, atât trupul, cât și psihicul viitoarei mămici suferă modificări continue, lucru perfect normal, având în vedere nouă viață ce se dezvoltă în interiorul nostru. Ne încercă nenumărate gânduri, idei, preocupări, griji, dar și anumite temeri. Cu toate ne dorim un parcurs perfect pentru sarcina noastră și vrem că totul să se defasoare în condiții impecabile și sigure, atât în interior, cât și în exterior.

Momentul mult așteptat

A sosit și momentul mult așteptat, declanșarea travaliului, la 40 săptămâni. În 13.04.2020, dis de dimineață, m-am prezentat la spital cu membranele rupte și cu ușoare sângerări. Evident că am urmat tot protocolul (formulare, declarații, echipare, dezinfectare și din nou un test COVID). Apoi am fost condusă în salonul de travaliu și îndrumată să mă fac "comodă". A urmat un lung șir de contracții, dureri, dilatare

anevoioasă și tot soiul de alte disconforturi...Însumând numai vreo 28 de ore.

Un travaliu lung și dificil

A fost un adevărat carusel de stări și de emoții, dar am făcut față cu brio pentru că am avut alături o întreagă echipa de profesioniști, sub ghidajul doamnei dr. Gui. Fiecare procedura și medicament administrat mi-a fost adus la cunoștință, cu explicațiile de rigoare, fapt ce mi-a adus un plus de siguranță. Recunosc că am simțit de câteva ori că cedez într-un travaliu așa lung, însă doamna doctor, extrem de grijulie și empatică, mi a fost aproape cu încurajări și un vibe super pozitiv...știm că totul va fi bine în final...

Dar până la final, s-au mai petrecut câteva lucruri cam neașteptate și neluate în calcul de către mine. Am sfârșit prin a naște cu cezariană, deoarece Anastasia mea nu a colaborat cu dorința mea și nici cu strădania doamnei doctor de a o aduce pe lume natural. Am avut toată încrederea în doamna dr . Gui că va alege mereu metodă cea mai bună și sigură pt noi, așa că într-o clipită am fost dusă în sala de operații, pentru a se efectua cezariană și a se diminua suferință fetală.

Final fericit

Acolo deja era o întreagă echipa medicală pregătită să mă preia. Eram sigur pe cele mai pricepute mâini: anestezist, asistenți, pediatru etc.. Am respirat ușurată când "gălăgia" s-a făcut auzită și știam că totul se sfârșise cu bine. Următoarele zile de spitalizare au decurs grozav, am avut parte de suport non-stop, la doar o apăsare de buton distanță. Acest confort m-a ajutat în primul rând psihic, în acele zile de vulnerabilitate și de acomodare cu noul rol de mămică. Acest start a fost ideal pt refacerea mea postpartum.

Voi fi veșnic recunoscătoare și voi avea doar cuvinte de laudă la adresa doamnei dr Gui și întregii echipe de neonatologie a Spitalului Premiere.

B.- DE CE SE FACE OPERAȚIA DE CIRCUMCIZIE: AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE.

Circumcizia feminină încalcă drepturile omului

Scris de: Elena Oceanu; Editat de: Andrada Floria

Circumcizia realizată la vârsta adultă este o intervenție mai complexă decât cea efectuată la nou-născuți FOTO: Shutterstock

Circumcizie feminină sau mutilarea genitală feminină

Unele familii optează pentru circumcizie în cazul băieților ca parte a unui ritual religios, pentru păstrarea unor tradiții, dar și pentru o mai bună igienă genitală. Totuși, procedura este destul de controversată în Europa.

Se estimează că până la 35% din bărbații din întreaga lume sunt circumciși, cei mai mulți fiind în Statele Unite, unele zone ale Africii și în Orientul Mijlociu, mai puțini în Europa.

În ceea ce privește țara noastră, nu există o statistică privind numărul de băieți și bărbați care au fost circumciși, însă ceea ce se știe e că românii optează pentru această procedură, în special, din motive medicale.

Ce este și cum se face circumcizia

În cele mai multe cazuri, circumcizia se realizează la nou-născuți, ca parte a unui ritual religios. Intervenția se poate realiza și mai târziu, dar procedura este mai complexă.

„Circumcizia reprezintă intervenția chirurgicală prin care se excizează prepuțul, adică segmentul de piele ce acoperă glandul penisului. Este o intervenție care se realizează atât în scop medical – pentru corectarea fimozei (patologie ce implică imposibilitatea retragerii prepuțului), cât și în scop ritual de anumite comunități religioase.”

Conf. dr. George Daniel Rădăvoi, medic primar urolog

Operația se face în spital, unde pacientul va primi anestezie generală sau locală și va putea merge acasă în aceeași zi.

Găsește aici mai multe informații despre fiecare tip de anestezie și ce presupune.

Potrivit medicului, recuperarea postoperatorie este una rapidă, vindecarea realizându-se în aproximativ 10 zile. Postoperator este normală apariția semnelor de inflamație (precum roșeață sau edem), însă acestea dispar rapid.

Se recomandă, bineînțeles, repaus sexual în perioada vindecării. Ca orice altă intervenție, și aceasta are riscuri de care pacientul trebuie informat. Cele mai frecvente complicații întâlnite sunt:

- sângerarea, infecția, excizia insuficientă de prepuț, excizia excesivă de prepuț,
- formarea de aderențe și vindecarea anormală.

Află de aici ce este boala Peyronie, din cauza căreia penisul poate să piardă din lungime sau din circumferință.

Circumcizie la copii: necesară sau nu?

La copiii sănătoși nu există nicio nevoie medicală pentru operația de circumcizie. Totuși, în unele familii aceasta face parte dintr-un ritual religios, este o tradiție sau este considerată o măsură de igienă necesară. Pentru altele, circumcizia la copii este considerată o procedură inutilă și brutală.

Așadar, circumcizia la copii este o procedură controversată, așa cum este și decalotarea forțată a bebelușului.

În cazul în care se optează totuși pentru circumcizie, după operație, părinții trebuie să fie atenți să păstreze zona cât mai curată posibil, curățând-o cu apă caldă și săpun prin mișcări blânde. În plus, trebuie să schimbe zilnic pansamentul. Acesta trebuie purtat până la vindecarea completă pentru a evita disconfortul cauzat de frecarea sau lipirea penisului de scutec. De obicei, vindecarea durează între 8 și 10 zile.

La început, vârful penisului poate apărea ușor umflat și roșu și este posibil să apară o cantitate mică de sânge pe scutec. De asemenea, este posibil ca părinții să observe o scurgere ușoară galbenă sau o crustă după câteva zile, însă acestea fac parte din procesul normal de vindecare.

De ce se face circumcizie

Circumcizia la copiii mai mari și la adulți se poate face din aceleași motive ca în cazul nou-născuților, dar și pentru a trata mai multe afecțiuni, printre care: balanita (umflarea prepuțului), balanopostita (inflamația vârfului penisului și a prepuțului), parafimoza (incapacitatea de a readuce prepuțul retractat în poziția inițială), fimoză (îngustare a orificiului prepuțului, care împiedică retractarea acestuia de pe gland).

„Din cauza efectelor neplăcute pe care le produce fimoză (risc de parafimoză, risc mai crescut de infecții urinare, disconfort sexual, chiar retenție de urină, în cazurile de fimoză strânsă), circumcizia este o intervenție destul de frecvent realizată în spitalele de profil urologic.”

Conf. dr. George Daniel Rădăvoi, medic primar urolog

Avantaje

Din punct de vedere al avantajelor, urologul menționează:

- scăderea riscului de infecții de tract urinar (studiile arată că infecțiile urinare, deși rare la bărbați, apar puțin mai frecvent la bărbații necircumciși),
- scăderea riscului de cancer penian (este o afecțiune foarte rară, dar care are o prevalență mai mare la bărbații

necircumciși),

- scăderea riscului de HIV și alte boli cu transmitere sexuală.

• Un alt beneficiu al circumciziei este acela că penisul va fi mai ușor de curățat, o igienă bună însemnând și un risc scăzut de a dezvolta iritații, inflamații și infecții ale penisului.

„De menționat este faptul că aceste probleme pot fi ușor evitate și printr-o igienă locală corespunzătoare, în cazul bărbaților necircumciși.”

Conf. dr. George Daniel Rădăvoi, medic primar urolog

Dezavantaje

- poate provoca durere, deși se administrează medicamente sigure și eficiente pentru a reduce durerea, are puține beneficii imediate pentru sănătate,
- poate provoca complicații rare, inclusiv tăierea insuficientă sau excesivă a prepuțului, sângerare sau infecție.

Mituri despre circumcizie

Afectează fertilitatea. FALS! Producția de spermă se realizează în testicule, nu în penis. Dieta, stilul de viață și sănătatea generală sunt factorii care influențează fertilitatea.

Scade plăcerea sexuală. FALS! Un studiu din 2016 a scos la iveală că prepuțul ar fi partea penisului cea mai sensibilă la stimularea prin atingere. Cu toate acestea, studiul clarifică faptul că acest lucru nu înseamnă că plăcerea sexuală este influențată, în vreun fel, de operația de circumcizie.

Influențează mărimea penisului. FALS! Prepuțul poate face ca penisul să pară puțin mai voluminos în stare flască. În timpul unei erecții, prepuțul se retrage și aproape dispare, așa că nu va influența mărimea. Dimensiunile penisului depind, în principal, de genetică. Așa se determină fenotipul sau expresia fizică a penisului.

Citește aici povestea unui bărbat care a dezvoltat o reală obsesie pentru mărimea penisului său și pentru o bună performanță sexuală: „Ajunsesem să-mi privesc organul ca pe o jucărie, nu ca pe un organ anatomic sexual.”

Circumcizie feminină sau mutilarea genitală feminină

Mutilarea genitală feminină cuprinde toate procedurile care implică îndepărtarea parțială sau totală a organelor genitale externe feminine din motive non-medicale. Practica este efectuată din motive sociale, făcând parte din tradițiile unor comunități din Africa, Orientul Mijlociu și Asia.

Mutilarea genitală feminină este clasificată în 4 tipuri majore:

Tipul 1: presupune îndepărtarea parțială sau totală a glandului clitoridian (partea externă și vizibilă a clitorisului, care este o parte sensibilă a organelor genitale feminine) și/sau a prepuțului/capota clitoridiană (pliul pielii care înconjoară glandul clitoridian);

Tipul 2: presupune îndepărtarea parțială sau totală a glandului clitoridian și a labiilor mici (pliurile interioare ale vulvei), cu sau fără îndepărtarea labiilor mari (pliurile exterioare ale pielii vulvei);

Tipul 3: cunoscut și sub denumirea de infibulație, presupune îngustarea deschiderii vaginale prin crearea unui sigiliu de acoperire. Sigiliul se formează prin tăierea și re poziționarea labiilor mici sau mari, uneori prin cusături, cu sau fără îndepărtarea prepuțului clitoridian/capota clitoridiană;

Tipul 4: include toate celelalte proceduri dăunătoare pentru organele genitale feminine în scopuri non-medicale, de ex. înțeparea, perforarea, incizarea și cauterizarea zonei genitale.

- Riscurile acestor proceduri sunt majore și cuprind: sângerări severe și probleme la urinare, iar mai târziu chisturi, infecții, precum și complicații la naștere.

- Mutilarea genitală feminină este recunoscută la nivel internațional ca o încălcare a drepturilor fetelor și femeilor. Reflectă inegalitatea între sexe și constituie o formă extremă de discriminare împotriva fetelor și femeilor. Este aproape întotdeauna efectuată asupra minorelor și reprezintă și o încălcare a drepturilor copiilor.

- Practica încalcă, de asemenea, drepturile unei persoane la sănătate, securitate și integritate fizică; dreptul de a fi liber de tortură și tratamente crude, inumane sau degradante; și dreptul la viață, în cazurile în care procedura este fatală.

C.- BOTEZUL

BOTEZUL COPIILOR

Botezul copiilor este practica botezării sugarilor sau a copiilor de vârstă mică. În discuțiile teologice această practică este menționată uneori ca **pedobaptism**, termen format din cuvântul grecesc *pais* care înseamnă „copil”.



Apa este turnată pe capul unui copil ținut deasupra cristelniței într-o biserică romano-catolică.

El se află în contrast cu ceea ce este numit „botezul adulților” sau **credobap-tismul**, termen format din cuvântul latin *credo*, cu sensul „eu cred”, care este practica religioasă a botezării doar a persoanelor, care mărturisesc credința în Iisus, fiind excluși astfel copiii minori. Opoziția față de botezul copiilor este numită **catabaptism**. Botezul copiilor este numit, de asemenea, „creștinare” în unele tradiții creștine.

Majoritatea creștinilor aparțin denomina-țiunilor care practică botezul pruncilor.



Botez prin imersiune după ritualul ortodox

Printre cultele creștine care practică botezul pruncilor se numără catolicii, ortodocșii, ortodocșii orientali necalcedonieni, mai multe denominațiuni protestante: anglicanii, luteranii, prezbiterienii, congregaționaliștii și alte denominațiuni reformate, metodiștii, unii nazarineni și Biserica Moravă.

Ceremonie

Practica botezului variază de la un cult creștin la altul. Multe culte oficiază o ceremonie numită ritual sau liturghie. Ceremonia obișnuită

presupune ca părinții sau nașii să își aducă copilul la preot sau pastor.

Ritualul folosit pentru botezul copiilor este identic cu ritualul folosit pentru botezul adulților, adică prin cufundarea în apă sfințită, prin turnarea apei sfințite sau prin stropirea cu apă sfințită. Tradiția ortodoxă și catolică de rit oriental presupune cufundarea completă a bebelușului în cristelnița cu apă sfințită, iar această practică este și prima metodă enumerată în ritualul baptismal al romano-catolicilor, deși turnarea apei sfințite este practica standard a cultului romano-catolic. Bisericile catolice și ortodoxe nu folosesc stropirea cu apă sfințită. În momentul

botezului, preotul rostește cuvintele: „Te botez (sau „Robul lui Dumnezeu (numele) se botează”) în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt” (vezi Matei 28:19).

Istorie

Istoricii nu sunt de acord cu privire la momentul când a fost practicat primul botez al copiilor. Unii cred că creștinii din secolul I nu l-au practicat, evidențiind lipsa oricăror dovezi explicite ale practicării pedobaptismului. Alții, observând lipsa oricăror dovezi explicite că nu s-a practicat pedobaptismul, consideră că botezul copiilor a avut loc în secolul I, interpretând referințele biblice la indivizi „și casa [lor]” ca fiind botezați (Faptele Apostolilor 16:15, Faptele Apostolilor 16:31–33, I Corinteni 1:16), precum și „făgăduința pentru voi și copiii voștri” (Faptele Apostolilor 2:39) ca incluzându-i și pe copiii mici.

Cea mai veche menționare extrabiblică a botezului, care are loc în Didahia (c. 100), pare să se refere la botezul adulților, deoarece persoanele care urmau să fie botezate trebuiau să țină post. Cu toate acestea, inscripțiile ce datează din secolul al II-lea, care se referă la copiii mici ca fiind „copii ai lui Dumnezeu”, ar putea indica faptul că creștinii obișnuiau să-și boteze copiii. Cea mai veche referire la botezul copiilor a fost făcută de Irineu de Lyon (versetele 130-202) în lucrarea sa *Împotriva ereziilor*. Datorită referirii la Eleuteriu ca actual episcop al Romei, lucrarea este datată de obicei ca fiind scrisă în jurul anului 180. Irineu vorbește despre copii fiind „născuți din nou pentru Dumnezeu”. Această referință a fost descrisă ca fiind „obscură”. Trei pasaje ale lui Origene (185-c. 254) menționează botezul copiilor ca fiind tradițional și obișnuit. În timp ce, în scrierile sale din perioada 198-203, Tertulian recomanda amânarea botezului copiilor mici și a persoanelor necăsătorite, el menționează că botezul copiilor era o ceremonie obișnuită, în care întreținătorii vorbeau în numele copiilor. Tradiția apostolică, atribuită uneori lui Hippolytus din Roma (d. 235), descrie modul în care este oficiată ceremonia botezului; se afirmă acolo că copiii erau botezați mai întâi și, dacă aceștia nu puteau răspunde pentru ei înșiși, părinții lor sau altcineva din familia lor urmau să rostească răspunsul la întrebările preotului.

Cel puțin din secolul al III-lea creștinii au început să-și boteze copiii, deși unii preferau să amâne botezul până la sfârșitul vieții, pentru a obține iertarea tuturor păcatelor lor anterioare.

Are Botezul copiilor temei în Sfânta Scriptură? În privința Botezului, Mântuitorul n-a stabilit nici o vârstă sau limită de vârstă, ci a stăruit asupra importanței pe care va avea-o lucrarea Botezului.

Sfânta Scriptură nu oferă date exacte despre botezul copiilor, în sensul de a recomanda sau a descrie în mod clar botezarea lor. Ținând cont de faptul că Botezul era legat de propovăduirea Evangheliei adulților și de convertirea acestora, această lipsă ni se pare firească. Indirect însă, analizând temeinic cazurile descrise în Noul Testament, reiese cu foarte mare claritate că Botezul era administrat și copiilor.

În privința Botezului, Mântuitorul n-a stabilit nici o vârstă sau limită de vârstă, ci a stăruit asupra importanței pe care va avea-o lucrarea Botezului. „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. (In. 3, 6). Nu era nevoie să precizeze că va trebui aplicat tuturor, deci și copiilor.

Necesitatea imperioasă a Botezului pruncilor

Întâi de toate, Evangheliile arată predilecția Domnului nostru Iisus Hristos pentru cei mici. Astfel, citim că Mântuitorul s-a întristat când copiii erau opriți să vină la El și a lansat îndemnul afabil: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți” (Mc. 10, 14), „Și luându-i în brațe i-a binecuvântat punându-și mâinile peste ei” (Mc. 10, 16). Hristos Domnul i-a oferit celor maturi ca pilde pentru curăția sufletească, nevinovăția, puritatea, căutarea, ascultarea lor, și, de asemenea, a fi măsură a intrării în Împărăția lui Dumnezeu: „A unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 14); „De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Mt. 18, 3-4). Mântuitorul Hristos a lăsat să se înțeleagă că prin lepădarea lor de sine, prin puterea lor de comuniune pruncii sunt cei mai apropiați de chipul lui Dumnezeu, ai căror îngeri văd mereu fața Tatălui (Mt. 18, 10). Purtând chipul lui Dumnezeu în trup, Mântuitorul se socotește pe Sine a fi ca pruncii: „cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește” (Mt. 18, 5). El mai adaugă despre cei mici că ei „cred în El” (Mt. 18, 6), că vin la El și că ei trebuie doar „să nu fie smintiți de către cei mari” (Mt. 18, 6). Nu a considerat că pruncii ar fi scutiți de Botez pentru că, în ceea ce-i privește, n-a retras nimic din afirmațiile privitoare la necesitatea Botezului: „Iisus a răspuns: Adevărat,

adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. **Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este**” (In. 3, 5-6). Porunca Mântuitorului referitoare la botez a fost dată în genere, adică fără a-i exclude pe prunci (Mt. 28, 19) și întrucât pruncii pot și după botez a primi învățătura de credința cerută de Hristos.

Scriptura sfântă indică starea de păcat a pruncilor, cu referire nu la păcatele personale, ci la cel originar și, în consecință, nevoia de a fi botezați. Psalmistul David scrie că „iată întru fărădelegi m-am zămislit și întru păcate m-a născut maica mea” (Ps. 50, 5). Celor care consideră acest păcat moștenit descris de psalmist fiind mai puțin grav, *evaluarea* făcută de Dumnezeu inimii omului, chiar de la naștere, ar trebui să le schimbe părerea: „cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui”(Fac. 8, 21).

Dacă Botezul produce, prin unirea cu Hristos, desființarea păcatului strămoșesc sau originar al despărțirii de Dumnezeu, imprimată în firea noastră, și dacă fără această unire cu Hristos nu se poate intra în Împărăția lui Dumnezeu, evident că Botezul ne este absolut necesar pentru mântuire (In. 3, 3), indiferent de vârstă. Dintotdeauna Biserica a socotit că este mai ușor, în cazul pruncilor, ca să nu se ajungă la „trupul păcatului” prin Botez, decât a-l „omorî” după aceea prin Botez, ea urmând în acest sens învățătura Mântuitorului și practica Sfinților Apostoli. Așadar, de îndată ce nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu decât prin „ușa Botezului”, era firesc și necesar ca Sfinții Apostoli să deschidă această „ușă” a mântuirii și copiilor. Pruncii nu pot fi privați de această „moarte cu Hristos” a omului vechi din ei și de temelia vieții veșnice pusă în orice om de Hristos.

Din Noul Testament reiese limpede că pruncii sunt chemați spre Împărăția lui Dumnezeu (Mt. 19, 14; Lc. 18, 16), ceea ce nu este cu puțință în afara lui Hristos și a Bisericii Sale, El fiind ușa spre Împărăție (In. 10, 9). Prin urmare, și copiii încă de atunci, din veacul apostolic, erau botezați și considerați ca membri ai Bisericii; de aceea Sfântul Apostol Pavel, scriind efesenilor și colosenilor, vizează și pe copii ca membri ai Bisericii: „Copii, ascultați, pe părinții voștri în Domnul că aceasta este cu dreptate” (Efes. 6, 1) sau „Copii, ascultați pe părinții voștri întru toate, căci aceasta este bineplăcut Domnului” (Col. 3, 20).

Botezul și circumciziunea. Botezul prozeliților

Este binecunoscut în lumea teologică faptul că Botezul creștin a fost prefigurată de tăierea împrejur a copiilor de parte bărbătească – la evrei – la opt zile de la naștere, când erau aduși la templu, li se punea și numele, așa cum s-a petrecut și cu pruncul Iisus (Lc. 2, 21) când a fost tăiat împrejur la opt zile, iar la 40 de zile a fost adus la templu și „pus înaintea Domnului” (Lc. 2, 21-22), ca pildă pentru toți pruncii. Tăierea împrejur sau circumciziunea era un ritual religios la evrei, semn al Legământului cel vechi dintre Dumnezeu și Avraam cu toți urmașii lui (Fac. 17, 10-14 și Fap. 7, 8). A fost legiferat de Moise (In. 7, 22-23), se făcea de către preoți, sâmbăta, în amintirea scoaterii lor din robia Egiptului. Iar legea se numea inițial „legământul tăierii împrejur” (Fap. 7, 8). Și se știe că tăierea împrejur simboliza botezul; acesta era botezul lor. Deci, precum în Vechiul Testament, tăierea împrejur se săvârșea asupra pruncilor, așa și tăierea împrejur cea nefăcută de mână, adică Botezul, poate fi administrat acestora. După cum vedem, dacă tăierea împrejur se făcea curând după naștere, tot așa s-a socotit că și botezul, care a luat locul tăierii împrejur, trebuie săvârșit fără întârziere. Este o legătură clară între Botezul și tăierea împrejur a pruncilor evrei, prin Botez realizându-se în mod real toate cele prefigurate de tăierea împrejur. Făgăduințele Vechiului Legământ nu i s-au dat însă numai lui Avraam singur, ci și copiilor lui și tuturor celor ce vor urma după ei (Fac. 17, 9-14).

Se știe, de asemenea, că așa numitul „botez al prozeliților”, adică al păgânilor care îmbrățișau credința iudaică, se administra și copiilor. Și această practică vine în sprijinul ideii că, în Biserica creștină, copiilor nu li se putea refuza botezul.

„Am botezat și casa lui Ștefana”

Ca argument pentru practica botezului copiilor, ne putem referi deci la botezarea unor familii întregi de convertiți (Fap. 16, 14-15, 30-34; 1 Cor. 1, 16). În textele neotestamentare sunt mai multe mărturii în acest sens. Astfel, când Sfântul Apostol Pavel face corintenilor referiri legate de misiunea sa, precizează că a „botezat și casa lui Ștefana” (I Cor. 1, 16), apoi în cazul vânzătoarei de porfiră – Lidia – a fost botezată „ea și casa ei” (Fap. 16, 12-13) – și oare din cine se putea compune casa unei văduve dacă nu din copii –, iar în cartea scripturistică Faptele Apostolilor, ni se menționează despre temnicerul din Filipi care „s-a botezat el și toți ai casei lui” (Fap. 16, 30-33),

apoi despre Corneliu sutașul că s-a botezat cu toată casa lui (Fap. 10, 44-48) de unde se înțelege clar că s-au botezat și copiii lor și nu numai părinții. Deci, dacă Apostolii, așa cum se vede din lucrările lor misionare, botezau familii întregi (Fap. 16, 15, 30-39; 18, 8; I Cor. 1, 16), precum și pe toți cei ce aparțineau unei familii (Fap. 16, 1), putem lesne conchide că se botezau și copiii ce aparțineau acestor familii. Este greu de admis că aceste „case” n-ar fi avut și copii în alcătuirea lor, mai ales că în Noul Testament când se vorbește de „casă”, se înțelege adeseori de-a dreptul „familie”.

Sfântul diacon Filip și Sfinții Apostoli Petru și Ioan au botezat o „țară” întreagă, Samaria (Fap. 8, 4-16). În cartea biblică Faptele Apostolilor ni se vorbește despre cele dintâi mulțimi botezate. Aceștia erau cu miile. Cu siguranță că între aceste mulțimi erau și copii.

Comentatorii biblici sunt unanimi în a înțelege prin „casă” atât „familia naturală”, soț și soție, cât și copiii, personalul de serviciu, sclavii, ba chiar cei legați de ea prin interese ori afaceri. Referirile doar la soț și la soție, nu și la copiii lor, evită apelativul „casă”, indicându-se simplu numele fiecăruia dintre soți.

De această „atmosferă baptismală” din familiile primilor creștini menționează și Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Tit (1, 6): „Preotul trebuie să fie fără prihană, bărbat al unei femei, având fii credincioși ...”. Din moment ce Sfântul Pavel cere viitorului preot a avea copii credincioși, se subînțelege că aceștia trebuiau mai întâi botezați, creștinați. Practica aceasta a botezării pruncilor s-a impus, în primele veacuri, și datorită grijii primilor creștini pentru *soarta* celor care murind de mici, nu ajungeau să beneficieze de roadele mântuitoare ale acestei Sfinte Taine.

Pruncii au primit botezul odată cu părinții lor?

Întrucât în Sfânta Scriptură Botezul este condiționat în mod clar, de credința și pocăința convertiților, este și firesc că această Taină viza în primul rând pe adulți (Mc. 16, 16; Fap. 2, 38; 8, 37 etc.) pentru că era strâns legată de propovăduirea Evangheliei și de convertirea lor la Hristos. Dar acest lucru nu exclude posibilitatea de a boteza și pe copii, deși nu se poate spune că îndeplinesc cele două condiții cerute.

Însă, cu siguranță că între miile de neofiți, botezați după predica Sfântului Apostol Petru în Ierusalim (Fap. 2, 1-39, 41), erau și copii mici care însoțeau pe părinți la praznic, mai ales că

nu se precizează vreo excepție, cum, de pildă, cu ocazia săturării minunate a mulțimilor în pustie, se spune anume că cei ce au mâncat erau cinci mii, „afară de femei și copii” (Mt. 14, 21; 15, 38). Se știe că iudeii care veneau la Ierusalim să prăznuiască Paștile sau Rusaliile își aduceau întreaga lor familie, așa cum și Maica Domnului și dreptul Iosif, mergând cu un astfel de prilej în Ierusalim, L-au luat pe pruncul Iisus cu dâșii (cf. Luca, 2, 43). Fiind în templu, cei mici aduceau și ei laudă lui Dumnezeu (Mt. 21, 15-16). E demn de crezut deci că în familiile celor botezați de apostoli să fi existat și prunci care au primit botezul odată cu părinții lor. Includerea copiilor printre cei cărora li se administra Sfânta Taină a Botezului s-a făcut pe nesimțite și, în ciuda absenței unor indicații explicite, poate fi pentru moment suficientă constatarea că nici o măsură prohibitivă n-a fost luată spre a-i opri de la așa ceva. În Noul Testament nu există nici un caz când pruncii născuți din părinți creștini și crescuți de aceștia să fi fost botezați la vârsta adolescenței sau ca adulți.

Mărturisirea credinței la Botezul pruncilor

Vârșnicilor li se cerea credință și pocăință. La cei vârstnici se referă Mântuitorul când spune: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui” (Mc. 16, 16), precum și Sfântul Apostol Petru când spune: „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos” (Fap. 2, 38). Uneori au fost botezați și ceilalți, fără ca aceștia să fi manifestat, înainte de a se boteza, credință sau pocăință printr-o mărturisire formală: Lidia și toți ai casei (Fap. 16, 14-15); temnicerul din Filipi și casa sa (Fap. 16, 33); și chiar ucenicii din Efes (Fap. 19, 2-6).

Dar problema aceasta, a mărturisirii credinței ca o condiție pentru primirea Botezului, necesită a fi înțeleasă în tot rostul ei. Astfel, dacă vârstnicii intenționau să se apropie de botez, se înțelege că se apropiau după ce au nutrit credințe străine creștinătății și de multe ori potrivnice. Astfel, acestea trebuiau înlăturate înainte de a îmbrățișa credința cea nouă. Însă acestea nu erau valabile și în cazul pruncilor, care nu au subscris vreunei credințe străine creștinismului, și pe care să o înlătore înainte de a veni la botez. Pruncii nu aveau nimic de răscumpărat, de ispășit, neapucând să săvârșească păcate personale, prin care să se despartă în mod voit de comuniunea cu Dumnezeu, și nu aveau ce regreta. Despre Sfântul Ioan Botezătorul ne spune Evanghelia că „încă din pântecul maicii sale se va umplea de Duh Sfânt” (Lc. 1, 15); deci nu era vorba

să aibă credință. În cazul pruncilor, harul Duhului Sfânt nu întâlnește opreliștea vreunui păcat personal, astfel că el poate acționa în voie asupra lor.

De vreme ce toți oamenii sunt chemați la Hristos, și la mântuirea adusă de El, ar fi un nonsens să admitem la Botez – adică la încorporarea în Hristos – pe cei păcătoși care au credință și să-i îndepărtăm pe cei mai puțin păcătoși, pe prunci. Ei ar putea fi excluși de la Botez într-un singur caz: când ei n-ar fi păcătoși, căci atunci Botezul n-ar avea ce să spele, nefiind întinare.

Deci, la Botez, Dumnezeu îl primește pe om așa cum e, adică păcătos, și îl spală de orice întinare. Textul din I Cor. 6, 10-11 sprijină și dă tărie acestei precizări: „Nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii dintre voi. Dar v-ați spălat, dar v-ați sfințit, dar v-ați îndreptat în numele Domnului Iisus Hristos și în Duhul Dumnezeului nostru”. Iar pasajul scripturistic de la Tit 3, 5 e și mai categoric: „El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârșite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt”.

Referindu-ne la efectele pozitive ale acestei Sfinte Taine, subliniem faptul că Botezul sfințește pe cel botezat, este un scut față de păcat, îi oferă sprijin și ajutor haric pentru împlini dumnezeieștile porunci și a trăi o viață sfântă, căci, de la Botez, întreaga Sfântă Treime se sălășluiește în ființa neofitului. Deci Botezul nu are numai un caracter curățitor (al păcatului originar și al celor personale) și preventiv față de păcat, ci și unul de întărire, de ajutor și de sprijin haric. Este neîndoielnic faptul că, la vârsta când sunt botezați, copiii nu pot crede, dar nici nu-L pot tăgădui și nu-L pot refuza pe Hristos. Se vorbește în dogmatică de o receptivitate pasivă (necontradictorie) a copiilor, adică ei pot primi harul ca unii ce nu-i opun nici o piedică personală. Modul înțelept în care a procedat Biserica botezând pruncii se vede și din aceea că a așezat rânduiala ca ei să aibă nași, adică, afară de părinți, persoane care să fie garanți ai creșterii în credință a pruncilor.

Nașii de botez

Chiar dacă pruncii nu au nevoie de credință și de căință pentru păcatele personale făcute, spre a se deschide harului, este necesar, deci, să se arate prin mărturisire, credința în care va fi crescut micuțul neofit (în limba greacă veche, *neofitos*,

înseamnă *puiet plantat; nou-plantatul, nou-săditul, nou-convertitul, neofitul*; în cazul nostru, *nou-săditul* în Biserica dreptmăritoare). Așa precum prin credința părinților sau a altora, Hristos a vindecat pe fiii acestora (Mt. 15, 21-28; Mc. 2, 1-12; Lc. 7, 1-15 etc.), a însănătoșit pe bolnavi (Mc. 9, 24) și a înviat morți (Lc. 6, 13), credința pruncilor este substituită în primul rând de credința părinților care cer botezul fiului sau fiicei lor – așa se obișnuia mai ales în primele veacuri –, apoi de cea a nașilor, care vor deveni părinți spirituali, și credința preotului și a întregii comunități ce participă la celebrarea Tainei Botezului. Cu alte cuvinte, mărturisirea, de fiecare dată, o va face iarăși întreaga Biserică. Fericitul Augustin întreba pe cei din timpul său: „Ce i-a folosit fiului văduvei credința sa (Lc. 7, 1-15), din moment ce el, mort fiind, nici n-o mai avea? Pentru înviere i-a fost de folos credința mamei sale”.

Gestul eronat de a se boteza cineva pentru cei morți

Textul scripturistic de la I Cor. 15, 29 relevă necesitatea botezului ce era simțită atât de adânc și atât de stringent, încât, de se întâmpla ca cineva să moară nebotezat, ieșise la corinteni obiceiul, ca cineva dintre cei vii să se boteze pentru și în locul celor morți care nu fuseseră botezați, spre a nu-i lipsi nici pe ei de iertarea păcatelor. Oricât de eronat era acest deziderat, care nu constituia o Taină, el reprezintă însă o dovadă de învățătura de care erau pătrunși primii creștini cu privire la botez, că nu se poate ocoli botezul cu nici un preț și de convingerea în necesitatea Botezului ca singurul mod de dobândire a Împărăției cerești. Rezultă deci foarte limpede că prin nimic nu se întrevede cum pruncii puteau fi lipsiți de botez și de efectele mântuitoare ale acestuia.

Dezvoltând pe scurt ultimele concluzii, putem sublinia că, întrucât fără botez nu poate fi mântuire, căci nu se poate intra în Împărăția lui Dumnezeu fără a trece prin baia botezului, și dacă îl lipsim pe copil de botez – existând în acest timp riscul ca el să poată chiar muri – nu înseamnă că a lăsa pruncii nebotezați e o împotrivire față de voința lui Dumnezeu, care vrea ca toți oamenii să se mântuiască?

În ultimă instanță, îndrăznim să aducem nou-născuții la botez nu datorită unei tradiții străvechi – care, precum am observat, își are rădăcinile în perioada Noului Testament – ci datorită făgăduinței prin care El, Domnul Botezului, îi aduce la Dânsul prin Botez și binecuvântare pe nou-născuții, acordându-le astfel Împărăția lui Dumnezeu.

Superstiții și tradiții străvechi la nașterea și botezul copilului. Cum era anunțat sexul copilului și de ce le era furată căciula bărbaților

Ceremonia de botez, de creștinare a nou-născutului, a fost și este considerată încă, cel puțin la români, cel mai important eveniment din viața unei familii tinere. Din păcate multe dintre tradițiile autentice românești care au legătură cu taina botezului s-au pierdut, iar dacă sunt încă practicate, puțini sunt cei care mai cunosc semnificația anumitor gesturi sau ritualuri pe care le practicăm în prezent pentru că „așa se face”.

Tradițiile străvechi spun că, odată ce a adus pe lume un copil, mama și pruncul nou-născut nu aveau voie să părăsească (slobozească) locuința timp de 40 de zile de la naștere, dar nici alte persoane străine, nici măcar rude apropiate nu aveau voie să intre în casă.

Interdicția era valabilă până în ziua botezului, timp în care copilul și mama lui nu puteau ieși nici măcar în curte de teama duhurilor rele și deochiului. De fapt, în spatele acestor superstiții se ascundea o măsură de precauție care este respectată și în zilele noastre, când mamele se tem să iasă din casă în primele săptămâni de la naștere pentru a nu contacta diverse boli, astăzi numite viroze, nu duhuri rele.

Ritualul anunțării sexului copilului

Singura care avea dreptul să intre în casa nou născutului era moașa, de altfel și cea care anunța rudele și vecinii ce sex are copilul. Vestea, așteptată de toată suflarea cu nerăbdare, nu se dădea oricum. Era un ritual, un fel de joc, pierdut în zilele noastre.

Folcloristul și etnograful Simion Florea Marian descrie în „Nașterea la români” cum proceda moașa atunci când urma să dea vestea cea mare. Dacă pruncul era o fetiță, moașa ieșea din casă și îi ignora pe bărbați. Se oprea însă în dreptul femeilor pe care le desbrobodea de maramă sau basma. Era semnalul că în acea zi s-a născut o fată. Dacă pruncul era băiat, moașa ieșea din casă și trecea fără să se oprească în dreptul femeilor, în schimb de ducea la bărbați și le dădea căciulile jos din cap. Interesant este faptul că moașa nu înapoia căciulile sau broboadele decât în schimbul unui dar cât de mic.

Venirea pe lume a unui băiat era motiv de veselie mai ales pentru tată, care, plătea moașa cu un bănuț pentru veste, dar și un copil pe care îl trimitea în sat să anunțe întreaga comunitate. În caz că pruncul era fetiță, tatăl era mai degrabă compătimit,

iar noutatea era dată cu grijă de către moașă. Motivul, fata avea nevoie de zestre și asta însemna că averea familiei se micșora. În plus nu avea cine să poarte mai departe numele familiei.

Dacă refuzai creștinarea unui copil, aduceai ghinion și nenorociri

Cel mai important moment din viața unui copil era considerat în tot spațiul românesc, botezul, creștinarea nou născutului care era astfel integrat în comunitatea creștină și era eliberat de "jugul forțelor rele", scrie etnograful Simion Florea Marian.

Rolul cel mai important îl aveau nașii. În tradiția românească străveche, se spunea că, să refuzi creștinarea unui copil era o mare slăbiciune care atrăgea nenorociri și ghinion, iar dacă te ofereai să botezi de bună voie copilul erai iertat de păcate.

Lumânările reprezentau cel mai important element al ritualului de creștinare. Simbolizau credința aprinsă din sufletul copilului ce urma să fie botezat. Lumânarea era realizată în casă, din ceară de albine, iar obligația aparținea exclusiv nașilor. Era apoi împodobită cu flori și cu busuioc, dar și cu strămătură (lână toarsă și vopsită, din care mama își făcea ulterior o fotă) În anumite zone, mai ales în Moldova, era interpretat fiecare scâncet scos de copil în timpul botezului. Dacă plângea tare și nimic nu-l putea potoli, se credea că diavolul se lasă greu să iasă din trupul copilului.

Ce simbolizează cu adevărat măturile

După scaldă în cristelniță, ce simboliza cufundarea omului vechi și scoaterea omului nou, copilul era învelit într-o pânză albă (crâjmă) ce era păstrată cu sfințenie de mamă. Dacă pruncul era băiat, crâjma de mir se atârna la ușă, ca să intre binele în casă, iar dacă era fată, se puneă în lada de zestre. La ptercerea de botez, mai ales în Țara Românească, nașul împărțea tuturor celor care asistau la ceremonial câte un bănuț, care avea menirea să dovedească faptul că pruncul a îmbrățișat religia creștină.

Era ca un fel de document, mai ales că în familiile mai înstărite se treceau chiar și numele nașului și anul botezului pe acele mici monede. Acestea aveau de fapt rolul de martori (mărturii), care dovedeau autenticitatea botezului, se prindeau în pieptul invitaților și se păstrau în familie ca o adevărată podoabă.

La o zi după botez, urma scaldă, un ritual care se păstrază și în zilele noastre.

Ce se pune în apa de scaldă

Apa din covată era adusă din loc curat, de regulă o apă curgătoare, nu stătută și murdară. După ce era încălzită neapărat în oală de lut nouă, neînceptută, se adăugau în ea tot felul de lucruri fiecare cu puterea lui tămăduitoare: grâu, ca să aibă cinstea lui, pene de pasăre care să fie sprinten și ager la minte, zahăr, ca să fie plăcut, busuioc, să fie mândru la joc, bani de argint, să fie curat la suflet și bogat, floare de ciocare, să fie mândră-n șezătoare, un ou crud, să fie sănătos, miere, să fie harnic ca albinele, puțin lapte dulce, să aibă pielea albă, mâna Maicii Domnului, ca să fie ocrotit.

Apa din scaldătoare nu era aruncată oriunde după botez, ci vârstată de către moașă la rădăcina unui copac frumos, viguros, la flori sau tot într-o apă curgătoare, nu într-o baltă sau într-un loc murdar. Scaldătorea sau covata se transforma, în unele zone, într-o adevărată purtătoare de noroc pentru femeile tinere. Unele se așezau pe ea și chiar dansau sperând astfel că în curând vor rămâne și ele însărcinate.

IMPORTANȚA BOTEZULUI ÎN LUME



Botezul este cel mai important moment din viața unui copil. Este punctul în care începe viața lui spirituală.

Este momentul în care face cunoștință cu divinitatea. Botezul marchează oficial începutul calității de membru în comunitatea religioasă și culturală a unei zone, regiuni, țări,

fiind sărbătorit diferit în fiecare religie, deși există și elemente asemănătoare între religii, culturi.

Principala asemănare este faptul că este săvârșit de un preot sau acel slujitor al cultului respectiv și întotdeauna într-un lăcăș de cult.

O deosebire interesantă este faptul că deși la catolici și ortodocși, nașii sunt o prioritate, în alte religii aceștia nu sunt atât de importanți.

În acest articol vei face cunoștință cu tradiții ciudate din jurul lumii în momentul botezului copilului. Așadar rămâi cu noi și bucură-te de informații care te vor face să exclami Wow!

Cele mai ciudate tradiții de botez din lume

În următoarele rânduri călătorim prin diferite regiuni ale planetei noastre și aflăm câteva dintre cele mai ciudate tradiții ale botezului.

Ajungem prin țară faimosului Taj Mahal, mergem spre "acoperișul lumii", călătorim și prin Tokyo sau pe aproape, revenim la mică distanță de Țară Sfânta și ne întoarcem de unde am plecat, poporul nostru minunat.

Rugăciune în urechea stânga și în cea dreapta la musulmani

La musulmani ritualul este diferit prin faptul că după 40 de zile de la naștere slujitorul (se numește imam) este chemat acasă, timp în care acesta ridică copilul în brațe, îl aruncă spre cer și îi citește o rugăciune, întâi în urechea dreapta, iar apoi în cea dreapta. Un alt obicei interesant este că părinții tund copilul, îi cântăresc părul și împart echivalentul greutății la săraci.

Brit Milah și Brit Bat la evrei

La evrei un copil are 3 părinți: mama, tată și Dumnezeu. Ne trimite cumva la ceea ce cunoaștem în religia ortodoxă, și anume faptul că un copil este dăruit părinților de către Dumnezeu. Evreii săvârșesc un ritual numit **Brit Milah** (circumcizia) în cazul unui botez băiat și **Brit Bat** (moment în care i se citește numele în sinagogă) când se naște o fetiță.

„Frații de cruce” la ortodocși

La ortodocși copilul este scufundat în apă sfințită de trei ori, după care este uns cu mir. Se spunea pe timpuri că plânsul puternic al copilului este un indicator al sănătății sale de fier și este menit să alunge și spiritele rele. O altă cutumă existența și acum în unele regiuni ale României este că bebelușii botezați în

aceeași apă sunt "frați de botez" sau "frați de cruce". Mai mult de atât.

Aceștia nu au voie să se căsătorească, dar oare ce se întâmplă dacă se cunosc la un moment dat în viață și se căsătoresc fără a ști că sunt frați de botez?

Semnul Sfintei Cruci

Dacă preotul ortodox scufundă copilul în apă, cel catolic îl stropește de trei ori pe creștet și pe piept în formă crucii.

Aruncarea bebelușului de la 15 metri, obicei indian străvechi

Dacă în religiile populare există ritualuri blânde, să le spunem normale, nu te gândeai că sunt la fel și la alte popoare. De exemplu, indienii aruncă copiii de pe un turn în speranța că atrag norocul în viață. Da, ai citit bine. Este o practică obișnuită și în zilele noastre de peste 500 de ani a unui trib indian în care bebelușul este aruncat de la 15 metri, iar jos este așteptat de un așternut special pe care îl țîn mai mulți bărbați. 15 metri. Gândește-te că este jumătate din înălțimea unui bloc de 10 etaje fără parter, adică 11 etaje.

Un alt obicei ciudat al indienilor este următorul. Trec peste frunze de patlagina peste care au fost aruncate resturi de mâncare. De ce fac asta? Din același motiv. Cred că atrag norocul și îndepărtează necazurile, bolile.

Ar trebui să studiem o statistică a numărului de indieni suferinzi de vreo boală, numărul celor care au divorțat etc. Așa poate ne-am da seama că au un motiv pentru care acest ritual este practicat de sute de ani.

Botezul în cultură budistă

În tradiția budistă copilul este adus la templu la o luna după naștere, unde este binecuvântat și așezat în față statuii lui Buddha. Totul este acoperit de flori, lumânări și tamaie. Este momentul în care un călugăr binecuvântează copilul și îi pronunță numele săvârșind cântări specifice.

Japonia, de la un nume scurt la unul mai lung

Un alt obicei ciudat întâlnim în cultură japoneză. Aflăm că japonezii oferă un nume cât mai scurt copilului la naștere, urmând că spre împlinirea vârstei adulte să aibă loc un ceremonial în care i se schimbă numele într-unul mai lung.

Saltul peste bebeluși, obicei întâlnit în unele zone ale Spaniei

În unele părți ale Spaniei, există o tradiție numită "saltul peste bebeluși", în care bărbații din comunitate sar peste un

rând de bebeluși așezați pe pătură, sub supravegherea unui preot. Se crede că acest ritual aduce noroc și protecție copiilor

Tradițiile de botez din întreagă lume sunt o dovadă a diversității culturale și a bogăției umane. Indiferent de ciudățenia unor obiceiuri încă practicate, scopul rămâne același: de a marca în mod festiv și semnificativ venirea pe lume a unui nou membru al comunității. De a-l primi cu brațele deschise și de a-i oferi cel mai bun start în viață.

La fel este și la noi. E adevărat, sunt mai aproape de normalitate practicile noastre, dar intențiile sunt aceleași. Întâmpinăm bebelușul cu bucurie și ne rugăm că viața lui să fie presărată cu momente de bine. Cât mai multe.

Nu-l putem feri de greutate, dar îl putem introduce în lumea creștină. În acest mod îl va avea pe Dumnezeu alături, în orice clipă. Nu asta ne dorim cu toții?

OBICEIURI SI TRADIȚII LA ROMÂNI

NASTEREA UNUI COPIL

Apărute în lumea satului românesc, tradițiile legate de moașă, naștere, nou-născut reprezintă o punte mirifică între trecut și prezent, la care de multe ori ne întoarcem privirile, bucurându-ne că ele există...

Ursitoarele

Credința în ursitoare, în puterea lor de a trasa soarta copilului, a fost foarte răspândită și înrădăcinată în spiritul poporului român, ea fiind moștenită de la romani. Erau trei așa-numite „zâne”... care veneau în nopțile fără soț - 3, 5, 7 - din prima săptămână de viață a copilului și îi meneau soarta. Se spune că, în timpurile străvechi, moașele care stăteau cu nou-născuții și chiar părinții copilului le vedeau și le auzeau cum ursesc . Din păcate, pentru că moașele au destăinuit acest secret, cu timpul ele și-au pierdut darul.

În Transilvania, tradiția spune că moașa care ajută la nașterea copilului trebuia să pună în camera acestuia, imediat după ce ajungea acasă, pe o pânză nouă albă: un „blid” cu făină de grâu cernută, sare, o pâine, un bănuț și un caier de lână. După trei zile și trei nopți, dacă ursitoarele veneau, moașa și părinții copilului puteau vedea urma lăsată de ursitoare pe făină.

În satele din Banat, Moldova și Țara Românească, la trei zile după nașterea copilului, se întindea o masă mare, cu mâncăruri alese: o pâine, o găină, vin și trei bănuți, așa-numita „cină a ursitoarelor”, existând credința că ele trebuiau să fie bine ospătate și plătite pentru a ursi o soartă bună copilului.

În Bucovina, la îngânarea zilei cu noaptea, moașa punea în camera copilului „o lumină”, considerându-se că ursitoarele erau mulțumite când găseau această lumină și îi urseau copilului o soartă bună.

Botezul copilului

În Transilvania, în Banat și în Oltenia, rolul moașei la botez era foarte important. Ea ducea copilul la biserică și spunea „duc un păgân și voi aduce un creștin”, iar la întoarcere: „am dus un păgân și am adus un creștin”.

În Oltenia, tradiția mergea mai departe, pentru că moașa mergea în ziua de Sf. Vasile la casa copilului cu un colac și un ban de argint, cadouri pentru copil și părinți, și cu colacul pus pe capul copilului. Îl dădea de grindă și îi ura să crească mare, să fie sănătos și cuminte. Apoi moașa se așeza la masă și era ospătată cu toată cinstea.

Prima baie a copilului

Tradiția spune că în apa de la prima baie a copilului trebuie să se pună:

busuioc - ca să fie atrăgător copilul (mai ales dacă este fată); grâu - ca să fie cinstit; mărar - ca să fie plăcut ca mărarul în bucate; mentă și romaniță ca să crească ușor și să fie sănătos; măciulii de mac - ca să doarmă bine; semințe de cânepă - ca să crească iute; pene - ca să fie ușor ca pana; apă sfințită - ca să fie copilul curat ca aceasta; lapte dulce; ouă - ca să fie sănătos și plin ca oul care trebuie să rămână întreg; miere - ca să fie dulce; bani de argint și bijuterii - ca să aibă spor.

Conform tradiției, după ce scotea banii din apa de baie a copilului, moașa se ducea și o turna la rădăcina unui măr sau păr sănătos și curat, pentru a crește copilul frumos și sănătos ca pomul respectiv. Apoi, moașa se așeza pe covata întoarsă, iar femeile o înconjurau de trei ori, dansând și chiuind. După toate acestea, moașa trebuia să sară peste covată, cântând și provocându-le pe „nepoatele” (femeile care au născut) care-și mai doreau copii, astfel: „Hai, săriți peste covată/ S-aveți și voi câte-o fată/ Dar săriți mai nălțișor/ S-aveți și câte-un fecior!”

Scăldarea „nepoatei” (femeia care a născut)

Aceasta era făcută de moașă în apa caldă, în care se puneau diferite plante: mărar, mentă, gălbenele. După ce nepoata ieșea din baie și se îmbrăca, moașa o stropea cu apă sfințită. „Nepoata” turna moașei apă să se spele pe mâini cu săpun și să se șteargă cu prosopul pe care i-l dădea după

naștere sau îi turna apa sfințită pe mâini. Acest gest semnifica spălarea mâinilor moașei de păcatele femeii care născuse.

Masa moașei

În a treia zi de Bobotează, în ziua de 8 ianuarie, moașa le invita pe „nevestele” (femeile care nu au născut) și pe „nepoatele” ei (femeile care au născut), precum și pe preteasa satului, și le dădea o masă. Ele aduceau moașei câte un plocon, într-un coș care conținea: un colac, carne din porcul de Crăciun sau o pasăre, pâine și o sticlă de vin. În mijlocul mesei pregătite de moașă stătea un colac făcut chiar de ea și o lumânare neaprinșă. Pe masă se mai puneau într-o farfurie: frunze de mușcată, pe care stătea lipită cu miere o bucățică de hârtie, care înseamnă că moașa trebuie să fie plăcută „nepoatelor” și „nevestelor” ca mierea de la flori albinelor.

Se închina câte un pahar de rachiu și se servea câte o dulceață. Aprinzând lumânarea, moașa spunea „Tatăl nostru” și tămâia toate persoanele invitate la masă. Apoi, se servea masa, iar după ce „nepoatele” și „nevestele” terminau de mâncat friptura, se aduna bacșișul moașei de către una din nepoate. Într-o farfurie, ea punea un pahar cu vin, un picior de găscă sau altă pasăre, o bucată de pâine, sare, piper și ardei și, întinzând farfuria în mijlocul mesei, striga: „Să fie moașa la primejdie iute ca ardeul”.

La sfârșit, moașa mulțumea pentru bacșișul primit, mușca din piciorul de găscă, bea vinul și închina în cinstea persoanelor prezente. sursa: <http://www.saptamanamedicala.ro>

D.- TRADIȚII DE NUNTĂ ÎN LUME

Ziua cunoscută sub denumirea de „cea mai frumoasă zi din viață unei femei” nu este la fel peste tot în lume.

Se vorbește în secolul XXI despre globalizare, pierderea identității, uitarea specificului național, însă în realitate nimeni nu își dorește, chiar dacă țară să face parte dintr-o uniune internațională, să își serbeze botezurile, nunțile sau înmormântările după o rețeta general valabilă. Și chiar dacă am ajuns să ne bucurăm de Halloween sau să serbăm Valentine's day pe 14 februarie, ținem că așa-numitele "rituri de trecere" din viață noastră să se petreacă după tiparul stabilit de către cei care au trăit cu mult înaintea noastră. Iar farmecul individualității este dat tocmai de faptul că nu se repetă, așa cum nici ziua cunoscută sub denumirea de "cea mai frumoasă zi din viață unei femei" nu este la fel peste tot în lume.

Când participați la o nuntă, cel puțin în Canada sau SUA, s-ar putea să vă așteptați la anumite ritualuri: miresele care poartă voal pe culoar; aruncări de buchete sau jartiere către oaspeți. Dar asta este ceea ce este comun în America de Nord. Pe tot globul, există sute de ritualuri de nuntă, colorate în povestiri și simbolism.

Aflați despre câteva tradiții fascinante de nuntă de pe tot globul.

După ce ai citit despre aceste tradiții, s-ar putea chiar să fii inspirat să aduci o tradiție veche în nunta ta. Iată câteva dintre cele mai interesante:

AFRICA

Africa este considerată a fi leagănul civilizației moderne, însă dincolo de teoriile antropologice, "continentul negru" găzduiește o mare diversitate de religii și culturi, reflectată în bogatele și în același timp, diferitele tradiții de nuntă. În ciuda acestui fapt, importanța familiei reprezintă o trăsătură comună care face că aceste diferențe să nu fie chiar atât de categorice până la urmă. O nuntă africană, indiferent de religia care adăpostește jurămintele, simbolizează în primul rând unirea a două persoane și în același timp unirea familiilor sau chiar a triburilor din care provin viitori soți. Conceptul de familie descrie una dintre ideile unificatoare prin care se remarcă continentul african. Există peste 1 000 de nuclee culturale în Africa și fiecare cultură, fiecare trib își are propriile tradiții de nuntă, multe dintre ele avându-și rădăcinile cu sute sau chiar mii de ani în urmă. Toată această diversitate stă sub semnul distincției religioase, căci "continentul negru" adăpostește laolaltă creștini, hinduși, musulmani sau evrei.

Oprah Winfrey, prima americană de culoare miliardară.
„Nu devii ceea ce vrei, ci ceea ce crezi”

Gwyneth Paltrow, acuzată că promovează practici dăunătoare sănătății. „Femeile chiar trebuie să analizeze de ce sunt...”

În multe părți ale Africii fetele sunt pregătite de mici pentru a deveni soții, iar această îndeletnicire este luată cât se poate de în serios, atâta vreme divorțurile sunt o raritate în această parte a lumii. Printre primele tehnici în care sunt inițiate tinerele femei este cea a limbajului cifrat, cu ajutorul căruia femeile măritate pot discuta între ele, fără că soții lor să aibă habar despre ce vorbesc. Importanța vieții de familie este atât de importantă în cadrul societăților mai mici, încât în multe

cazuri fetițele sunt logodite chiar înainte să se nască. De regulă, nunțile africane durează câteva zile, însă durata petrecerii este condiționată de zona geografică și de cultură în cadrul căreia se desfășoară.

În Sudan și în zonele adiacente se practică obiceiul că bărbatul să plătească familiei miresei o dauna, sub formă de vite sau oi, care trebuie să compenseze pierderea unei forțe de muncă în cadrul familiei.

De multe ori, bărbatul care își recompensează socrii pentru pierdere, ajunge în imposibilitatea de a-și susține proaspăt întemeiata familie. O variantă a terapiei de cuplu moderne care se poartă în cadrul societăților avansate a fost dezvoltată pe continentul african și are avantajul că este mai puțin costisitoare, fiind în același timp mai ...personală. Și asta deoarece problemele de cuplu sunt discutate și rezolvate cu ambele familii ale soților și câteodată cu întreg satul. Astfel, toată lumea se simte utilă pentru că participă la salvarea unei căsătorii.

Ca și în alte țări musulmane, o nuntă tradițională marocană durează de la patru până la șapte zile. În ziua nunții, mireasă trebuie să treacă printr-un ceremonial de purificare care implică baia cu lapte înaintea ritualului pictării cu henna, denumit beberiska, care se execută pe mâini și pe picioare. După ce jurămintele au fost rostite și înainte că mireasă să devină stăpână noului cămin, ea trebuie să înconjoare casă de trei ori.

În Africa de Sud, cele 12 simboluri ale vieții au fost înglobate și în ceremonialul de nuntă. Acestea sunt: vinul, făină, piperul, sarea, ierburile aromate, oală, lingură, matură, mierea, lancea, scutul și o copie a bibliei sau a coranului. Fiecare dintre ele reprezintă un aspect diferit al dragostei și al puterii care unește cele două familii. Pentru a marca începutul unei noi vieți împreună, familiile celor doi proaspăt căsătoriți aduc din căminele lor foc, pe care îl aprind în nouă casă.

O nuntă africană, indiferent de religia care adăpostește jurămintele, simbolizează în primul rând unirea a două persoane și în același timp unirea familiilor sau chiar a triburilor din care provin viitori soți. În multe părți ale Africii fetele sunt pregătite de mici pentru a deveni soții, iar această îndeletnicire este luată cât se poate de în serios, atâta vreme divorțurile sunt o raritate în această parte a lumii. Printre primele tehnici în care sunt inițiate tinerele femei este cea a limbajului cifrat, cu ajutorul

căruia femeile măritate pot discuta între ele, fără că soții lor să aibă habar despre ce vorbesc. Importantă vieții de familie este atât de importantă în cadrul societăților mai mici, încât în multe cazuri fetițele sunt logodite chiar înainte să se nască. De regulă, nunțile africane durează câteva zile, însă durata petrecerii este condiționată de zona geografică și de cultură în cadrul căreia se desfășoară.

Maroc

Înainte de ceremonia de nuntă, mireasa și prietenele ei merg la o baie publică numită hamam. Procedând astfel, mireasa va fi spălată și purificată înainte de a fi căsătorită.

Nigeria

Mireasa, domnișoarele de onoare și alți invitați la nuntă poartă o coafură tradițională înfășurată cu artă numită Gele. Când ceremonia se termină, invitații le oferă nuntașilor un dans pe bani, care simbolizează norocul.

În Sudan și în zonele adiacente se practică obiceiul că bărbatul să plătească familiei miresei o dauna, sub formă de vite sau oi, care trebuie să compenseze pierderea unei forțe de muncă în cadrul familiei. De multe ori, bărbatul care își recompensează socrii pentru pierdere, ajunge în imposibilitatea de a-și susține proaspăt întemeiată familie.

Ca și în alte țări musulmane, o nuntă tradițională marocană durează de la patru până la șapte zile. În ziua nunții, mireasă trebuie să treacă printr-un ceremonial de purificare care implică baia cu lapte înaintea ritualului pictării cu henna, denumit beberiska, care se execută pe mâini și pe picioare. După ce jurămintele au fost rostite și înainte că mireasă să devină stăpână noului cămin, ea trebuie să înconjoare casă de trei ori. În Africa de Sud, cele 12 simboluri ale vieții au fost înglobate și în ceremonialul de nuntă. Acestea sunt: vinul, făină, piperul, sarea, ierburile aromate, oală, lingură, matură, mierea, lancea, scutul și o copie a bibliei sau a coranului. Fiecare dintre ele reprezintă un aspect diferit al dragostei și al puterii care unește cele două familii. Pentru a marca începutul unei noi vieți împreună, familiile celor doi proaspăt căsătoriți aduc din căminele lor foc, pe care îl aprind în nouă casă.

ASIA

Fără îndoială, pentru mulți dintre noi Orientul își păstrează încă alură misterioasă, dar în același timp romantică, pe care am simțit-o în lecturile noastre din adolescență sau în cazul celor mai norocoși, în călătoriile pe continentul estic. Însă

când este vorba despre ceremoniile de căsătorie, diversitatea culturilor asiatice, tradițiilor și religiilor face că nunțile să se transforme în veritabile spectacole multiculturale.

În Japonia, culoarea dragostei este purpuriul, fiind exprimată din plin prin intermediul kimono-urilor de mătase, decorate cu motive florale pe care miresele le poartă după depunerea juramentelor. Trusoul de nuntă al unei mirese japoneze este compus din mai multe ținute, pe care le va schimba în funcție de momentul ceremoniei. Un aspect întâlnit numai la miresele din Țară Soarelui Răsare este machiajul deosebit de elaborat, executat din cap până în picioare în culoarea alb, o declarație a statutului de domnișoară față de zei. În timpul ceremoniei religioase rochia este albă, în vreme ce mirele va purta un costum tradițional negru. Înainte de petrecere, mireasă va schimba rochia albă pe una în nuanțe mult mai vii, care să descrie bucuria momentului. În timpul depunerii juramentelor, cele două familii vor stă față în față, urmând că la terminarea ceremoniei, tații să își prezinte membrii propriei familii. Una dintre piesele de rezistență ale ritualului de nuntă japonez, la propriu, este consumarea celor nouă cupe de sake, după care cuplul este considerat unit.

Dulciurile, ouăle și banii sunt temele centrale ale unei nunți tradiționale indiene. Acestea simbolizează o viață fericită, fertilitate și prosperitate. O ceremonie hindu tradițională include ritualuri speciale de alungare a spiritelor rele. Miresele indiene poartă în ziua nunții sări (rochia tradițională indiana) în culoarea roșu sau roz, împodobindu-se cu cât mai multe bijuterii. Tatuajele cu henna, o formă de artă locală, nu au fost încă date uitării. Ca atare, în ajunul nunții, după un ceremonial tradițional de purificare, viitoarei mirease i se vor picta mâinile și picioarele cu henna, respectând anumite motive tradiționale.

China

Culoarea simbolizează dragostea, veselia, prosperitatea și este folosită din plin în cadrul unei nunți chinezești: casele mirilor sunt decorate în roșu, invitațiile sunt roșii, cutiile de cadouri asemenea. Chiar și plicurile în care se înmânează cadoul de nuntă sub formă de bani poartă culoarea dragostei. Înainte de nuntă, mireasă se poate izola împreună cu cele mai bune prietene, obicei care se aseamănă întrucâtva cu o petrecere a burlacelor, însă semnificația este una mai dramatică: miresei i se oferă un răgaz pentru a deplânge despărțirea de prieteni și familie.



Roșul este o culoare de bun augur pentru nunțile chinezești, simbolizând loialitatea și dragostea. Mireasa și domnișoara de onoare vor purta de obicei rochii roșii de mătase, așa că oaspeții ar trebui să evite să poarte această culoare. De asemenea, alb-negru trebuie evitat, deoarece aceste nuanțe sunt rezervate înmormântărilor. Un alt ritual popular este ceremonia ceaiului. Cuplul va îngenunchea și va servi cu ceai părinții, bunicii și bătrânii, care le va oferi binecuvântările lor cuplului. Ziua nunții nu este aleasă întâmplător **în China**, ea trebuie să corespundă unor semne astrologice astfel încât să se desfășoare sub auspicii bune. Ceremonia va începe întotdeauna la jumătatea orei, astfel încât, odată jurămintele depuse, nouă pereche să își înceapă viața în comun în momentul în care limbile ceasului vor urcă de la jumătate către fix, în loc să coboare de la fix către jumătate.

India



Înainte de ceremonie mireasa este împodobită cu modele complicate de tatuaje cu henna pe mâini și brațe. Doamnișoarele de onoare, mama miresei, mătușile și prietenii pot purta și ele henna¹. Florile de gălbenele, ca ghirlande sau alt decor, sunt,

¹ Pudră care se obține din frunzele uscate și zdrobite ale arbuștilor spinoși *Lawsonia inermis* și *Lawsonia alba* (originari din India și Arabia); este folosită la vopsirea părului și drept colorant alimentar.

de asemenea populare la nunțile indiene hinduse. Culoarea aurie strălucitoare simbolizează pozitivitatea și fericirea.

Tailanda

Unul dintre cele mai importante ritualuri este ceremonia apei, la care invitații toarnă apă peste miri pentru a-i binecuvânta. De asemenea, poate exista și o procesiune de muzică și marș, numită Khan Maak, care conduce cuplul de la casa miresei înainte spre ceremonie. Leagă cuplul și familiile lor.

Coreea

Simbolul yin și yang reprezintă unitatea dintre mire și mireasa, unde mireasa poartă roșu, iar mirele poartă albastru. La recepție, un ritual numit paebaek va aduce cuplul și părinții împreună în jurul unei mese pentru mâncare. Ei vor arunca curmale și castane înainte și înapoi unul altuia, simbolizând câți copii va avea cuplul.

Indonezia

Mersul cu apă și flori al părinților la cuplul nou format, le arată invitaților cum sunt ei îngrijiți. Dacă nunta indoneziană este musulmană, sunt mulți, atunci nu se servește alcool.

Filipine



Pentru a simboliza unitatea, mirii poartă un acord și un voal la ceremonie. Este obișnuit să-l vezi pe mire într-o cămașă albă cu mâneci lungi, brodată, numită barong tagalog.

AMERICA DE NORD

Și America de Nord se poate mândri cu o varietate de obiceiuri și tradiții, în mare parte că urmare a influențelor europene.

Tradițiile canadiene au fost influențate invariabil atât de cele englezești, cât și cele franțuzești, reușind însă să realizeze un melanj reușit între cele două culturi europene.

Când participați la o nuntă, cel puțin în Canada sau SUA, s-ar putea să vă așteptați la anumite ritualuri: miresele care poartă voal pe culoar; aruncări de buchete sau jartiere către oaspeți. Dar asta este ceea ce este comun în America de Nord. Pe tot globul, există sute de ritualuri de nuntă, colorate în povestiri și simbolism.

Mexic

O coroană de flori, laso sau „lazzo” atârnă în jurul cuplului în timpul ceremoniei. Lasoul, purtat în jurul umerilor, îi leagă pe viață.

Tradițiile de nuntă **mexicane** stau sub semnul cultural al Spaniei și Franței, însă pe lângă aceste influențe de dată oarecum recentă, în obiceiurile de nuntă încă se mai regăsesc ecouri ale culturilor străvechi, care merg până la civilizațiile precolumbiene. Aici, mirii sunt uniți cu ajutorul unui rozariu în timpul ceremoniei, și tot atunci mirele trebuie să ofere soției sale 13 monede din aur pentru a-i garanta acesteia suportul material în nouă viață de cuplu. La recepția de nuntă, invitații trebuie să formeze o figura în formă de inimă în jurul cuplului, în timp ce acesta va dansa primul dans că soț și soție.

La capitolul influențe, **Statele Unite** se prezintă cel mai bine, întrucât oamenii ajunși aici din toate colțurile lumii au adus cu ei și cultură în sânul căroră s-au dezvoltat. Tocmai partea de istorie recentă face că în această țară obiceiurile de nuntă să fie foarte flexibile, prin urmare, oricât de ciudat este scenariul unei nunți, aici este realizabil. În ultimii ani, la mare modă sunt nunțile intime, care se desfasora în grădina din spatele casei. În vreme ce în alte colțuri ale lumii ceremonialul religios al uniunii are un caracter sacru, în Statele Unite perechile au libertatea de a-și scrie singure jurămintele prin intermediul căroră își declara dragostea și angajamentul unul față de celălalt cu propriile lor cuvinte, exprimându-și sentimentele într-un mod unic.

AMERICA DE SUD

În continentul sudic, influențele europene și în mod deosebit cele spaniole se resimt mai puternic decât în oricare parte a lumii, exceptând, bineînțeles, Europa. Aspectul religios al nunților este deosebit de important și este tratat cu toată

considerația de către familiile încă ancorate într-un spirit mai degrabă tradițional, decât modernist.

În Argentina, domnișoarele sau cavalerii de onoare nu au făcut niciodată parte din ceremonialul de nuntă. Mama mirelui și tatăl miresei sunt cei care escortează cuplul la biserică și tot ei sunt cei care stau lângă aceștia în timpul oficierei ceremoniei. O altă tradiție locală este că inelele să fie schimbate în timpul logodnei și nu în timpul depunerii juramintelor. Conceptul de familie joacă un rol important în viața socială a **Venezuelei**, de aceea pretendentul trebuie să ceară întâi tatălui permisiunea de a-i cere fiica în căsătorie. În timpul ceremoniei oficiale cele două familii vor schimba 13 monede din aur, că un simbol al prosperității și al norocului. O altă tradiție este că proaspeții căsătoriți să fugă de la propria petrecere de nuntă fără să anunțe pe nimeni, pentru că norocul să binecuvânteze uniunea.

Peru



Culorile vibrante sunt un element de bază la nunțile peruane. Veți vedea cuplul de nuntă în poncho-uri geometrice strălucitoare. Există, de asemenea, un cake pull sau cintas de la torta. Panglicile sunt atașate de tortul de nuntă cu o panglică conectată la un inel. Prietenii apropiați ai miresei vor trage panglicile, iar cel care primește inelul se spune că urmează să fie cerut în căsătorie.

Brazilia

Pe tivul rochiei de mireasă sunt brodate numele prietenelor singure. Se spune acest lucru îi va ajuta să își

găsească perechea. O altă tradiție obișnuită de nuntă este ca domnișoarele de onoare să nu se îmbrace în ținute la fel (se consideră ghinion ca ele să poarte aceeași rochie!).

Japonia

Purtarea umbrelor și a evantaielor pliabile este obișnuită pentru miri. Consumul de sake într-un ritual numit san san ku do leagă cuplul și familiile lor.

EUROPA

În ceea ce privește tradițiile de nuntă de pe "bătrânul continent", acestea ajung, de cele mai multe ori, să se piardă în negura timpului. Deși conservarea și perpetuarea lor a cunoscut urcușuri și coborâșuri, în ultimii ani s-a observat o revenire la bunele obiceiuri de altădată. Că și în alte zone ale lumii, tradițiile de nuntă au rolul de a invoca viață îndelungată, fertilitatea, fericirea și prosperitatea

De ce se atârna conserve de mașină?

Tradiția vest-europeană de a lega cutii de conserve în spatele mașinii care îi transporta pe proaspeții căsătoriți își are originile în perioada dinastiei Tudor din Anglia. După ce mirele și mireasă urcau în caleașcă, invitații se descaltau și aruncau cu pantofii în această, în credință că fiecare lovitură reușită va aduce proaspătului cuplu mult noroc. Cum în zilele prezente nu este o idee prea bună să lovești o mașină pentru simplul fapt că pagubele ar putea deveni serioase, și cum nici invitații desculți nu reprezintă o imagine prea veselă, nuntașii s-au arătat mai practici, limitându-se la legarea unor inofensive cutii de conserve de spatele mașinii.

De ce poartă ghinion că mirele să vadă mireasă înainte de biserica?

Timp de sute de ani, căsătoriile aranjate între tați și familia mirelui, au reprezentat o reală sursă de emoții pentru ambele părți. Însă pentru a se asigura că viitorul soț, ales cu grijă, nu va da înapoi în față altarului, uimit de "frumusețea" miresei sale, tatăl miresei se asigura că un val plasat strategic va duce angajamentul la împlinire. De aici a pornit credință că aduce ghinion că mirele să vadă mireasă înaintea nunții, însă nu este foarte clar cine era ghinionistul.

De ce se poartă inelul pe al treilea deget al mâinii, denumit după această tradiție, inelar?

Așezarea verighetelor pe al treilea deget al mâinii stângi are la origine o credință din Egiptul antic, conform căreia vena dragostei stabilea o legătură directă între inimă și cel de-al

treilea deget al mâinii stângi. Un inel așezat pe acel deget era cel mai potrivit simbol al dragostei eterne.

De unde vine moda rochiei albe?

Tradiția rochiei albe nu este chiar atât de veche pe cât pare și se pare că va ieși cam șifonată din secolul XXI, atâta vreme cât tot mai multe mirese aleg să poarte o altă culoare în cea mai frumoasă zi a vieții lor.

Regina Victoria a Angliei, care a domnit între anii 1837 și 1901 a fost cea care a dat tonul acestei mode, atunci când, cu ocazia căsătoriei cu vărul ei, Prințul Albert, a îmbrăcat o rochie albă decorată cu flori de portocal. Deși în acea perioadă, epoca tabloidelor era încă departe, a fost suficientă ca un model de elegantă să facă această alegere, pentru că modă să fie lansată și îmbrățișată de generațiile următoare de mirese. Asocierea prezența a rochiei albe cu puritatea este de fapt o concepție deviată și adaptată noilor canoane, deoarece în trecut albul era culoarea bucuriei, în vreme ce albastru semnifică puritatea. Înainte ca proverbială rochie pe care o porți doar o singură dată în viață să existe, miresele se îmbrăcau în ziua nunții cu cea mai bună rochie pe care o aveau în dulap, chiar dacă acesta era neagră.

Ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat, ceva albastru?

O cerință comună în ceea ce privește pregătirile de nuntă în Anglia este că mireasa să poarte în timpul ceremonialului ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat și ceva albastru. Acest obicei exprimat în rime se referă la o serie de credințe specific englezești, care au fost exportate și peste ocean, câteva secole mai târziu. Rădăcinile se regăsesc în epoca victoriană când, purtate în această combinație, lucrurile aveau să aducă miresei mult noroc în nouă viață în care pășea. Obiectul vechi este legătură miresei cu familia și trecutul ei, în vreme ce obiectul nou reprezintă nouă viață pe care o începea alături de nouă familie. Obiectul împrumutat trebuia să provină de la o femeie care deja avusese succes în mariaj și în acest mod transmitea din norocul sau și noii mirese. Culoarea albastră reprezintă o suită de trăsături pe care orice viitoare soție trebuia să le aibă: credință, loialitate și puritate.

Care este rolul cavalerului?

Tradiția cavalerului de onoare se pare că a început în Germania, iar începuturile sale sunt departe de inocența acestei "funcții" din zilele moderne. Departe de a fi un moft, cavalerul era o necesitate, iar rolul sau în cadrul alaiului era foarte bine

conturat. Dacă din diferite motive, mirele nu ajungea la o înțelegere cu viitorul socru, acesta își răpea mireasă. Cavalerul de onoare era complicele și avea rolul de a ține rudele miresei departe de cuplu, pentru a nu împiedică finalizarea ceremoniei. În comparație cu cavalerii de onoare, rolul domnișoarelor a fost gândit în scopuri mai pașnice, însă departe de a fi inocente. Prezența lor alături de mireasă în alaiul de nuntă avea menirea de a scoate în evidență, prin comparație, frumusețea și găteala miresei, personajul care se bucură de cea mai multă atenție în ziua nunții ei.

Așezarea verighetelor pe al treilea deget al mâinii stângi are la origine o credință din Egiptul antic, conform căreia venă dragostei stabilea o legătură directă între inima și cel de-al treilea deget al mâinii stângi. Un inel așezat pe acel deget era cel mai potrivit simbol al dragostei eterne.

În ceea ce privesc tradițiile de nuntă de pe "bătrânul continent", acestea ajung, de cele mai multe ori, să se piardă în negura timpului.

În Cehia, există obiceiul că prietenele miresei să sădească un copac în grădina casei acesteia, copac pe care îl vor decora cu coji de ouă colorate. Credință spune că mireasă va trăi la fel de mult ca și copacul. Printre obiceiurile referitoare la fertilitate este acela că un copil să fie întins în patul viitorului cuplu. După ceremonie, nouă familie va sparge farfurii pentru că numărul de cioburi să prevestească succesul mariajului: cu cât acestea vor fi mai multe cu atât fericirea va fi mai mare.

Italia

Se poartă verde cu o seară înainte de nuntă ceea ce îi aduce noroc miresei. O bucată mică de fier intră în buzunarul costumului mirilor, pentru a aduce cuplului noroc și protecție.

Grecia

Se crede că agățatul cuburilor de zahăr de rochia de mireasă, de buchet sau de mănușă le va oferi o căsnicie dulce. Scuiatul în cuplu este, de asemenea, noroc, un ritual care a început din cele mai vechi timpuri. (Da, vorbim serios!) Deși în zilele noastre, oaspeții vor sufla în aer în schimb, mimând această tradiție de nuntă.

Irlanda

Postul de mână, un vechi ritual celtic care apare încă în ceremoniile moderne, include înfășurarea cu o frânghie sau o țesătură în jurul mâinilor cuplului pentru a le lega pe viață.



Un inel Claddagh, conceput cu două mâini atingând o inimă, este purtat de mireasă cu inima îndreptată spre interior, ceea ce înseamnă că este căsătorită.

Postul de mână, un vechi ritual celtic care apare încă în ceremoniile moderne, include înfășurarea cu o frânghie sau o țesătură în jurul mâinilor cuplului pentru a le lega pe viață. Un inel Claddagh, conceput cu două mâini atingând o inimă, este purtat de mireasă cu inima îndreptată spre interior, ceea ce înseamnă că este căsătorită.

În Ungaria, miresele poartă coafuri elaborate în care ascund boabe de grâu, un simbol al fertilității, pentru a asigura sănătatea copiilor care vor întregi familia. Același rol îl are și un ou ascuns în timpul ceremoniei și spart ulterior.

În Polonia, o variație pe tema fertilității este întâmpinarea tinerilor căsătoriți de către părinții lor cu vin și cu pâine a cărei coajă va fi acoperită de sare. Pâinea este simbolul indigestiei materiale, în vreme ce prezența sării le amintește tinerilor că viață poate fi și grea uneori, iar vinul este urarea de sănătate și fericire. O tânăra mireasă bulgăroaică va aruncă peste cap înainte de nuntă o farfurie în care se vor afla făină, ouă și monede. Dacă farfuria se sparge înseamnă că norocul va proteja nouă familie. Este, de asemenea, și un semn al fericirii viitoare dacă mirele și mireasă pășesc în biserica prima dată cu piciorul drept. La începutul petrecerii, mama miresei va aruncă flori în drumul tinerilor căsătoriți pentru a le asigura sănătatea, fericirea și puritatea, în vreme ce mama mirelui le va oferi prăjituri cu miere pentru că mariajul să fie lung și "dulce".

Părinții dau cuplului de nuntă pâine cu sare, care simbolizează abundența în viitoarea lor casă. Pentru a-l spăla, cuplul bea vodcă sau vin, apoi aruncă și sparge paharele.

În Croația există obiceiul că după ceremonie toți invitații să înconjoare o fântână de trei ori, simbol referitor la Sfânta Treime, după care fiecare trebuie să arunce câte un măr în fântână, pentru a asigura fertilitatea cuplului.

Una dintre vechile tradiții europene care sunt încă respectate și astăzi este aceea de a oferi un inel de logodnă ca o dovadă a bunelor intenții față de domnișoară curtată. Rădăcinile tradiției se pierd în negura timpului, însă în anul 860 e.n., Papa Nicolae I a declarat că nu este de ajuns oferirea unui inel pentru a încheia un angajament de căsătorie, ci este necesar că acesta să fie din aur, ca o dovadă a suportului financiar pe care bărbatul îl va oferi viitoarei soții. În 1477, regele Maximilian i-a dăruit logodnicei sale, Maria de Burgundia un inel de logodnă din aur, împodobit cu un diamant. Se spune că încă de atunci, diamantele au devenit cele mai bune prietene ale unei femei. Un alt obicei popular în aproape toată lumea, este tăierea tortului de nuntă, însă puțini știu că rădăcinile lui se întind până în primul secol i.e.n., și a pornit din Italia, unde se obișnuia că o prăjitură sau o pâine să fie rupta deasupra capului viitoarei mirese pentru ca aceasta să fie fertilă.

Franța

În loc de un tort cu trei niveluri, nunțile tradiționale franceze au adesea un croquembouche, o grămadă de pufuri de cremă glazurate cu caramel. De asemenea, este obișnuit să vezi o piramidă de șampanie, creând un spectacol plin de bule atunci când este turnată peste.

Rusia

Pentru distracție și tachinare, părinții miresei o ascund de mire și îl supun provocărilor pentru a o câștiga înapoi. Dacă mirele nu poate îndeplini provocările, atunci există o plată de făcut!

Suedia

O coroană din frunze de mirt, în locul unui vâl sau coroană, este purtată de mireasă. Apoi, înainte de a merge pe culoar, tatăl ei îi pune o monedă de aur în pantoful drept, iar mama ei îi pune una de argint în pantoful stâng.

CELE MAI FRUMOASE TRADIȚII DE NUNTA DIN ÎNTREAGA LUME Nunțile reprezintă evenimente speciale în viața noastră și sunt marcate de tradiții și obiceiuri care aduc unicitate și emoție în cadrul ceremoniilor. Fiecare cultură are propriile sale tradiții

de nuntă, specifice și pline de semnificații, care reflectă valorile și identitatea comunității.



În acest articol, vom explora cele mai frumoase tradiții de nuntă din întreaga lume, care pot servi drept sursă de inspirație pentru nuntă ta specială. Bineînțeles, pentru început vom afla care sunt tradițiile și obiceiurile din România.

TRADIȚII: NUNTĂ ÎN AFRICA!

Africa este un continent imens cuprinzând o mulțime de țări și civilizații străvechi, printre cele mai vechi de pe pământ. Este leagănul unei largi diversități de culturi și religii iar această paleta este reflectată și în obiceiurile de nuntă.

Dacă ar fi să căutăm un cuvânt semnificativ pentru Africa, în tradițiile de nuntă, acesta ar fi în mod sigur termenul de căsătorie. Nuntă la africani are semnificații mai profunde decât la oricine. Unirea a două persoane în a întemeia un nou cămin, unirea a două familii sau chiar a două triburi are aceeași semnificație: ia naștere o nouă familie. Conceptul de familie stă la baza ideii de unificare pe întregul continent african.

Nunțile africane sunt o "afacere de familie" și presupun îmbinarea a două stiluri de viață, două familii și câteodată a două comunități diferite. Există multe tradiții și obiceiuri legate de nuntă în Africa, și toate sunt complet diferite.

Însă, rolul miresei este foarte important pentru toți și această este tratată cu respect. În unele țări din estul Africii, familia mirelui chiar se mută în satul din care provine mireasă pentru a o cinsti și a construi o nouă casă acolo.

Există mulți pași pe care o viitoare mireasă din Africa îi face încă de mică.



De multe ori, fetele merg la școli pentru a se pregăti pentru căsătorie. În unele triburi fetele chiar învață coduri și limbi diferite pentru a comunica cu femeile căsătorite.

În tribul Wolof chiar există momente în care bătrânii satului se întâlnesc cu mireasă pentru a o sfătui și a-i da daruri. Nunțile pot fi foarte

elaborate, incluzând petreceri și dansuri ce pot ține zile întregi, pot fi simple sau pot fi sărbătorite la un loc cu alte căsătorii!

Continental african este leagănul a peste o mie de culturi și fiecare unitate culturală, fiecare trib își are propriile tradiții și obiceiuri de nuntă, multe dintre ele vechi de sute și chiar mii de ani.



Totodată întâlnim aici o mulțime de religii, unele dintre ele autohtone iar altele importate din Europa și Asia. În multe părți ale Africii, încă de tinere, fetele sunt inițiate în tainele căsniciei, sunt învățate despre atribuțiile ce le revin și mai mult, învață un cod de comunicare între femei, știut numai de ele, fapt ce le permite o mai ușoară comunicare între ele, fără ca soții lor să înțeleagă ceva.

Durata nunții variază de la o zona la altă ajungându-se la câteva zile bune. Adeseori se fac nunți colective în cadrul cărora mai multe perechi își unesc destinele, în același timp.

În Sudan și în alte zone, de-a lungul Nilului, bărbatul trebuie să-și cumpere soția plătind părinților acesteia un număr de capete de vaci sau cămile. Gestul își are explicația în faptul că prin această se compensează mâna de lucru lipsa în casă părinților, odată cu plecarea femeii.



Uneori o mireasă poate ajunge la 30-40 capete de vite și adesori datorită situației materiale mai slabe, neputând plăti prețul cerut de părinți, mirele este nevoit să renunțe la mireasă.

În Somalia un bărbat poate avea mai multe soții, dacă situația materială i-o permite și nu este deloc ieșit din comun dacă față este promisă în căsătorie chiar înainte de a se naște. Strălucire, culori vii, cântece și dansuri sunt elemente vitale pentru fiecare nuntă în Africa. Comun, pentru toate nunțile de pe continentul negru, este conceptul de tranziție de la stadiul de copilărie la cel de adult.

În multe zone ale Africii tinerii sunt încurajați să-și întemeieze un cămin încă de la vârsta de 13-15 ani, îndată ce din punct de vedere fizic pot fi considerați adulți.

Divorțurile sunt foarte rare în căsniciile din Africa. În general problemele de familie ce apar în cuplu sunt soluționate cu sprijinul părinților și de multe ori întregul trib sau sat se implică în rezolvarea problemelor dintre cei doi și pun umărul la salvarea căsniciei lor.

Căsnicia este un element sacru în întreagă lume și acest lucru are valabilitate și în Africa, indiferent de religie, cultură sau zona

geografică, în multe zone întemeierea unei noi familii este pusă mai presus de totemele tribale sau legile stricte ale comunității.

Africa, tărâmul în care nunta este o ceremonie mistică

Un tărâm mistic al contrastelor și antitezelor, Africa reprezintă o sursă de inspirație pentru foarte multe cupluri căsătorite sau care urmează să se căsătorească. Atât tradițiile și ritualurile fascinante, cât și locurile paradisiace și extrem de sălbatice vor reprezenta întotdeauna o destinație pentru tinerii care vor să experimenteze un alt stil decât cel clasic, atât pentru nunta lor, cât și pentru luna de miere.



Și pentru că Africa e un tărâm în care tradițiile sunt menținute în viață cu strictețe, iată câteva ritualuri de nuntă tipic africane ce vă vor trezi și mai tare interesul și, sperăm noi, inspirația. Trebuie să menționăm din capul locului că există diferențe majore între obiceiurile de nuntă din sudul Africii, comparativ cu estul, patrimoniul fiind total diferit.

Rochiile de mireasă africane diferă complet față de tradiționalele rochii albe care se poartă la noi, amintind de bagajul istoric al zonei din care provine mireasa. Țerătura de tip Kente – în culorile roșu, auriu și verde.

Fiecare culoare are o însemnătate aparte, de exemplu, roșul semnificând sângele celor ce s-au jertfit pentru a-o proteja pe alții pe timp de război.



Auriul reprezintă prosperitatea, iar verzele reprezintă vegetația care se găsește în Africa.

Există situații când modelul de vestimentație de nuntă include și un pătrat sau un model în zig-zag, al cărui rol e de a simboliza depășirea obstacolelor în viață. Țesătura e folosită

de mireasă, care astfel își "crează" fusta, o bluză și un șal.

Aceasta poate să poarte un turban realizat special pentru ziua nunții. Mirele va purta întotdeauna o cămașă și pantaloni, un sacou lung și o pălărie numita Fila, care estsaie rotundă și aduce un pic a cutie.

Unul dintre cele mai interesante tipuri de nunți este cel din cultura Swahili, unde bărbatul e separat de femeie, iar acesteia îi sunt pictate mâinile cu Henna pentru petrecerea dinaintea nunții. Bărbații dansează Kirumbizi, un dans războinic ce se practică pe muzică de tobe și fluiet. După acest dans urmează Nikah, ceremonia în care cei doi miri își declară iubirea, urmând apoi Walima, adică masa festivă. La finalul mesei festive, mirele își poartă mireasa în ritm de dans până acasă.



Pictarea mâinilor cu Henna



Mireasa e "răpită" pentru a fi aranjată și îmbrăcată în straiile de nuntă

Un alt ritual interesant de nuntă este cel din regiunea Kunene, din nordul Namibiei, unde mireasa e "răpită" pentru a fi aranjată și îmbrăcată în straiile de nuntă.

Pielea ei e înmiresmată cu ierburi și extracte din plante, iar pe cap i se pune o coroană decorată cu multiple bijuterii. După ceremonia nupțială, familia mirelui o unge pe mireasă cu ulei, marcând astfel acceptarea ei în familie.

Umabo este numele nunții tradiționale Zulu, care implică mai multe etape. Iobola, momentul în care familia miresei primește cadouri de la mire.

Urmează Izibizo sau Umbondo, în cadrul cărora mireasa aduce în casa viitorului mire și a familiei sale diverse articole pentru bucătărie sau mâncare. Plus nunta propriu-zisă, în cadrul căreia mireasa își schimbă ținuta de trei ori. Acest lucru, pentru a sublinia cât de frumoasă e. Portul de nuntă implică bucăți de blănuri de feline și alte trofee vânătoarești, în cazul mirelui, și diverse accesorii multiplu colorate, bijuterii și pânze strălucitoare, în cazul miresei.



Continuăm aventura în minunatul univers al nunților africane cu nunțile triburilor Amhara, din Etiopia, unde căsătoriile sunt negociate de familiile părinților și chiar se obișnuiește semnarea unui contract care să oficializeze "uniunea". Nunțile în sine se aseamănă cu cele europene, implicând cununia civilă, petrecerea într-un spațiu special amenajat și, de obicei, închiriat. Cadourile sunt fie în bani, fie în obiecte, iar portul tradițional de nuntă se cheamă Habesha. Petrecerea se încheie la casa mirelui, exclusiv cu cei mai apropiați invitați.



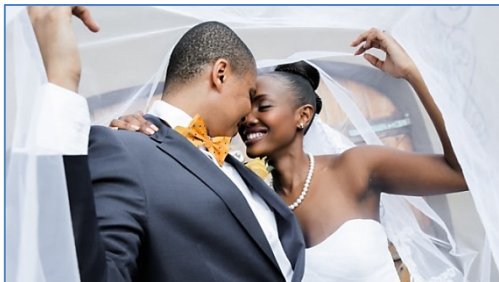
Portul tradițional de nuntă Habesha



Curtarea miresei la tribul Maasai

V-am mai putea povesti despre procesul de curtare a miresei, parte centrală a obiceiurilor nupțiale ale tribului Maasai, dar nu vrem să vă plictisim. Nu vă plictisim? Perfect! Vă spunem atunci că o nuntă în cadrul populației Maasai e o succesiune fascinantă de ritualuri, în care povestea începe cu dăruirea unui lănțșor viitoareii mirese, după care familia miresei primește în dar minimum două oi și trei vaci.

Una dintre oi e sacrificată, iar grăsimea ei e folosită pentru decorul rochiei de mireasă. Exact.



Africa este o comunitate culturală și etnică impresionantă, iar tradițiile de nuntă reflectă această diversitate.

Nigeria încântă prin ceremoniile de logodnă elaborate și prin dansurile tradiționale pline de energie.

Kenya impresionează prin ritualurile de trecere și prin tradiția Kenyan Sand, unde cuplul își unește pământurile simbolizând uniunea lor.

Marocul aduce o aură exotică prin ceremonia henna, iar Ghana surprinde prin costumațiile și bijuteriile tradiționale. Aceste tradiții africane pot fi integrate în decor, muzică sau gastronomie, adăugând un farmec aparte și o notă de autenticitate evenimentului tău special.

TRADIȚII DE NUNTĂ DIN ASIA:

Asia este o adevărată comoară a tradițiilor de nuntă, cu țări precum India, China, Japonia și Thailanda care oferă o diversitate culturală impresionantă. În India, nunțile sunt marcate de ceremonii elaborate și colorate, precum Sangeet și Mehndi, unde muzica și dansul ocupă un loc central.

În China, rochia de mireasă roșie simbolizează norocul și fericirea, iar ceremonia de ceai și eliberarea de lanternă sunt tradiții îndrăgite.

Japonia Este cunoscută pentru ceremonia Shinto și pentru frumusețea kimonoului tradițional, iar Thailanda impresionează prin ritualurile spirituale și prin mâncărurile tradiționale delicioase.



Aceste tradiții asiatice pot fi integrate într-o nuntă modernă, adăugând un aer exotic și fascinant evenimentului

TRADIȚII DE NUNTĂ DIN EUROPA:

Europa este o comoară a tradițiilor de nuntă, fiecare țară având propriile sale obiceiuri și practici.

- În Italia, aruncarea buchetului și dansul mirilor sunt momente pline de romantism și emoție.
- Grecia aduce bucuria și ospitalitatea prin dansurile tradiționale și distracția din timpul nunții.
- Spania impresionează prin petrecerile pline de energie și prin jocurile tradiționale, cum ar fi dansul flacărilor.
- Suedia surprinde prin tradiția smulgerii ciorapului miresei și prin dansul în jurul măștii.



Aceste tradiții europene pot fi adaptate într-un stil personalizat, astfel încât să reflecte identitatea culturală și valorile cuplului în cadrul nunții lor.

TRADIȚII DE NUNTĂ DIN AMERICA DE NORD ȘI DE SUD:

America de sud și nord

America de Nord și de Sud aduc în scenă tradiții de nuntă pline de vivacitate și entuziasm.

Statele Unite oferă o diversitate culturală impresionantă, cu tradiții precum ceremoniile de jurământ și petrecerile de burlăcițe/burlaci care aduc zâmbete și bucurie.

Canada surprinde prin ritualurile tradiționale ale populației indigene și prin dansurile specifice culturii lor.

Mexic aduce o atmosferă vibrantă prin petrecerea mexicană de nuntă, cu muzică, dans și preparate culinare tradiționale.

Brazilia impresionează prin samba și carnaval, aducând o explozie de culoare și energie. Aceste tradiții nord și sud-americe pot fi integrate într-o nuntă cu un vibe internațional și multicultural, oferind o experiență captivantă pentru toți participanții.



TRADIȚII DE NUNTĂ DIN ORIENTUL MIJLOCIU:

Orientul Mijlociu oferă o paletă bogată de tradiții de nuntă, cu tradiții specifice în țări precum Turcia, Liban, Emiratele Arabe Unite și Iran. Ceremoniile religioase ocupă un loc important în aceste culturi, iar petrecerile henna aduc o notă de eleganță și frumusețe. Dansurile tradiționale, cum ar fi dabke în Liban sau belly dance în Emiratele Arabe Unite, adaugă un farmec aparte evenimentului.



Mâncărurile tradiționale, precum kebab-ul și baklava, încântă papilele gustative ale invitaților. Aceste tradiții orientale pot fi integrate într-o nuntă cu un vibe exotic și sofisticat, aducând o notă de rafinament și mister evenimentului tău special.

Concluzie:

Tradițiile de nuntă din întreaga lume reprezintă o comoară culturală și aduc unicitate și emoție în cadrul evenimentelor speciale. Încurajăm cuplurile să exploreze și să împrumute elemente din aceste tradiții pentru a crea o nuntă specială și memorabilă. Respectarea și aprecierea diversității culturale ne deschide porțile spre o lume plină de bogăție și înțelepciune. Integrarea tradițiilor într-un mod sensibil și autentic în cadrul propriei nunți va aduce un farmec aparte și va crea amintiri de neuitat pentru cuplu și pentru toți cei prezenți la eveniment. Astfel, prin onorarea tradițiilor, veți oferi un cadru special și o experiență extraordinară.

Cele mai bizare tradiții de nuntă din lume (Gabriela Boceanu)

Somalezii își bat proaspetele neveste în cap... Arhaice obiceiuri barbare supraviețuiesc în Somalia, unde mirele trebuie să-și lovească mireasa în cap în timpul ceremoniei nupțiale, pentru ca aceasta să știe de la bun început că trebuie să i se supună toată viața. Sperăm doar că, în timpurile noastre, gestul este doar unul simbolic și nu provoacă leziuni și durere. ...

iar **groenlandezii** le trag de păr Tot din era cavernelor vine și ritualul care cere ca, în Groenlanda, mirele să meargă acasă la mireasa lui, să o înșface de păr și să o târască până la locul consacrat nunții. Încă o dată sperăm că, în prezent, miresele

merg de bunăvoie la cununie, cu un zâmbet fericit pe chip, iar viitorii parteneri de cuplu pășesc pe lângă ele, atingându-le simbolic pletele coafate festiv.

În Insulele Cook, mireasa traversează o punte vie 15 insule situate în Pacificul de Sud sunt reunite într-un stat cu circa 19.000 de locuitori, denumit Insulele Cook. Aici se păstrează vie o străveche tradiție de nuntă, care cere ca mireasa să ajungă la mirele ei călcând pe un covor... de trupuri umane. Rudele și prietenii de sex masculin ai celor două familii se întind pe pământ și fac un pod pe care pășește tânăra până la locul în care o așteaptă alesul ei.

TRADIȚII DE NUNTĂ DIN ROMÂNIA



Românii sunt unul dintre popoarele care încă respectă diferite obiceiuri și tradiții de nuntă din strămoși. Chiar dacă multe dintre acestea și-au pierdut din semnificație de-a lungul vremii și s-au transformat pe alocuri, în mediul rural, bătrânii încă îi îndeamnă pe viitorii miri să urmeze o serie de tradiții care mai de care mai neobișnuite.

Multe tradiții de nuntă românești sunt superstiții transformate în obicei, cum ar fi de exemplu datina din Oltenia conform căreia nașii mirilor trebuie să fie nașii de botez ai ginerului, în caz contrar tinerii fiind blestemați.

Iată câteva tradiții de nuntă neobișnuite și populare care încă se mai păstrează:

Această tradiție presupune vizita pe care mirele împreună cu părinții săi o fac viitorilor socri pentru a cere mâna fetei și a discuta detaliile nunții și obligațiile celor două familii.

Unul din primele și cele mai emoționante și semnificative obiceiuri legate de căsătorie începe odată cu cererea în casătorie și anume pețitul miresei.

Pețitul



Acest moment ceremonial are loc înaintea nunții și reprezintă actul formal prin care mirele, însoțit de familia și prietenii săi, merge la casa părinților miresei pentru a cere oficial mâna acesteia. Înconjurat de un aer de solemnitate și bucurie, acest ritual simbolizează nu doar unirea a două inimi, ci și a două familii. Cu daruri simbolice, cum ar fi flori, vin și uneori

dulciuri sau pâine, mirele își exprimă intențiile sincere și respectul față de familia miresei.

Momentul este adesea însoțit de cuvinte emoționante, lacrimi de bucurie și zâmbete, marcând începutul unui nou capitol în viața cuplului. Peșitul este mai mult decât o formalitate; este un tribut adus tradițiilor, respectului și valorilor familiale.

Ceremonia de logodnă: Înainte de nuntă, logodnicul și logodnica se întâlnesc cu părinții și rudele ambelor familii pentru a oficializa logodna. Acesta este un moment important în care familiile se cunosc și se întâlnesc pentru a discuta despre pregătirile viitoarei nunți. Asadar, viitorii miri, nasi si parinti aleg restaurantul, pachetul de *servicii foto video*, meniul, *inchiriază cabina foto* pentru a oferi invitatilor fotografii pe loc, iar cel mai nou echipament este *platforma selfie 360* care generează instant videoclipuri ce pot fi împărtășite pe rețele de socializare.

Tradiția „nașilor”:

Nașii reprezintă persoanele alese de către miri să-i călăuzească și să-i susțină pe parcursul căsniciei. Aceștia au un rol important în nunta românească, oferind sfaturi, ajutor financiar și moral, și fiind alături de miri în toate momentele importante.

Alegerea nașilor



Odată acceptată cererea în căsătorie, tinerii miri trebuie să decidă pe cine vor alege nași, adică părinți spirituali. Rolul nașilor cu timpul a început să fie minimalizat, dar conform

tradiției, nașul (sau `nașul mare` cum i se mai spune) este de fapt personajul central al nunții, și nu tinerii miri.

Nașul este urmat ca importanță în nuntă de mireasă, deci în mod paradoxal mireasa este a doua figură din nuntă. Apoi de abia urmează mirele, nașa, domnișoarele și cavalerii de onoare, părinții și ceilalți nuntași. Alegerea nașilor, deci, are o importanță covârșitoare, atât pentru desfășurarea nunții cât și pentru viitorul tinerilor miri.

Mersul pe uliță cu plosca

În Oltenia, în mediul rural, obiceiurile de nuntă încep încă de vineri, când rudele viitorilor miri merg pe uliță cu o sticlă de țuică numită ploscă și cheamă invitați la marea petrecere.

Furatul miresei

Tradiția furatului miresei este unul dintre cele mai cunoscute și îndrăgite obiceiuri din cadrul nunților tradiționale românești. Acest obicei are loc de obicei în timpul petrecerii de nuntă și este plin de amuzament și suspans.

Ploconul



Ploconul reprezintă un cadou sau o serie de daruri pe care, în mod tradițional, mirii le oferă nașilor lor înainte de nuntă. În zilele noastre însă, poate fi daruit înainte de nuntă, în ziua nunții sau chiar și după, în funcție de înțelegerea pe care o au finii și nașii. Aceasta este o formă de recunoștință și respect față de nași, care joacă un rol esențial nu doar pentru a ghida cuplul în noua lor călătorie, ci și pentru a fi un pilon de sprijin și

înțelepciune având responsabilități spirituale și practice în cadrul nunții.

Obiceiul ploconului variază în funcție de regiune și de obiceiurile locale, dar în esență constă în oferirea de către miri a unor cadouri simbolice nașilor. Este ales în funcție de posibilitățile fiecărui cuplu și, în general, consta în lucruri pentru casa (un set de pahare de cristal, un set de prosoape și halate personalizate, poate chiar și un aparat electrocasnic). „În unele zone, ploconul poate fi, de asemenea, un gest financiar, oferind nașilor o sumă de bani ca simbol al aprecierii pentru sprijinul și consilierea lor.

Această tradiție nu este doar un simplu schimb de daruri, ci o promisiune reciprocă de sprijin, respect și dragoste spirituală, ce leagă două familii într-un mod unic și special.

Împodobitul bradului

Un obicei de nuntă din Oltenia, Moldova și Transilvania spune că tinerii care fac parte din alaiul mirelui și mieresei împodobesc unul sau mai mulți brazi în cadrul unei petreceri ce are loc în casa mirelui. Bradul se împodobește cu hârtie creponată sau sfori colorate și conform tradiției astfel sunt legate necazurile și spiritele rele. Bradul trebuie purtat în ziua nunții de un băiat neînsurat prin tot satul.

Udatul

Mireasa, domnișoarele de onoare, băiatul care poartă bradul, dar și prietenii apropiați trebuie să meargă la trei fântâni dispre răsărit pentru a scoate apă. Găleata este apoi răsturnată de mireasă cu vârful pantofului, iar acest obicei simbolizează recolte bogate.

Închinatul betelei



Și în Dobrogea nunta începe cu o seară înaintea cununiei, când are loc o mică petrecere pentru femei. Soacra mare împreună cu alte rude merg să ia nașa, iar apoi vizitează mireasa pentru a face „închinatul betelei”. Nașa pune în părul miresei beteala și voalul și apoi își oferă cadouri reciproc.

Datoria față de nași

Conform tradiției și obiceiurilor, obligațiile materiale ale nașilor sunt suportarea cheltuielilor cu voalul și parura miresei, a lumânărilor și a slujbei religioase. Aceștia au datoria de a-i

călăuzi pe tinerii miri pe drumul lor împreună în viață. Tinerii miri, cum spune preotul, trebuie să-i respecte întru totul pe nași, exact așa cum își respectă proprii părinți.

După ce s-au hotărât pe cine își doresc ca nași, tinerii miri trebuie să le facă acestora o vizită cu ploconul în brațe. Ploconul poate fi primit sau refuzat de către nași, primirea acestuia echivalând cu acceptarea propunerii de a-i nași pe tinerii miri. După primirea ploconului, nașii trebuie să cinstească onoarea care li s-a făcut și să desfacă o sticlă din cel mai bun vin (sau șampanie, mai degrabă, în zilele noastre).

Cinstirea nașilor

În ziua nunții, dacă ar fi să respectați tradițiile românești, ar trebui ca alaiul de nuntă să fie pornit de către cavalerii de onoare ai mirelui.

Aceștia iau cu ei lăutarii și se duc la mire acasă unde se vor ocupa de bărbieritul mirelui, semn al transformării flăcăului în bărbat. După ce a fost bărbierit, mirele și părinții acestuia, împreună cu cavalerii de onoare și urmați de lăutari pornesc cu alaiul spre casa nașilor.

Aici, mirele îi dăruiește nașei buchetul și îi prinde nașului papionul la gât. Mai există obiceiul ca mirele să le aducă nașilor câteva cadouri `de îmbrăcat`, conform tradiției (pe vremuri se făceau cadouri cămăși și fuste populare brodate manual). Nașul mare îi cinstește pe cei din alai cu `vin și bucate alese`, apoi împreună cu nașa iau lumânările de nuntă, parura și voalul miresei și pornesc în fruntea alaiului spre casă miresei.

Bărbieritul mirelui



Tradiția barbieritului mirelui este un obicei de nuntă ce simbolizează maturizarea mirelui, transformarea flăcăului în bărbat și însușirea responsabilităților vieții de adult și de soț. După ce alaiul de nuntă este pornit de cavalerii de onoare, aceștia merg împreună cu lăutarii la locuința mirelui.

Barbieritul mirelui este realizat de către un bărbier sau o persoană apropiată mirelui, adesea nașul sau un prieten bun

În unele comunități, acest obicei începe cu un „fals bărbier” – de obicei un prieten al mirelui – care face glume și încearcă să-l „bărbierescă” în mod neîndemânatic, spre amuzamentul celor prezenți. Acest moment este plin de râsete

și glume, aducând o atmosferă veselă înainte de solemnitatea ce urmează.

Gătitul miresei



În esență, tradiția „gătitului” miresei implică îmbrăcarea acesteia în rochia de mireasă cu ajutorul nașei, al mamei sau al domnișoarelor de onoare. Momentul este adesea plin de emoție, marcând ultima pregătire a fetei în casa părintească. În unele regiuni, se păstrează tradiția ca mireasa să fie îmbrăcată de nașă, care o ajută să își pună rochia de mireasă, voalul și să își aranjeze coafura și bijuteriile. Acest act simbolizează binecuvântarea și susținerea pe care nașa o oferă miresei în noua ei etapă de viață.

Pe lângă aspectul fizic al îmbrăcării, există și un element spiritual și emoțional. În timpul acestui ritual, se cântă cântece tradiționale și se rostesc urări de bine, iar în unele zone se practică diverse obiceiuri menite să aducă noroc și fericire miresei în căsnicia sa, precum să se pună o monedă în pantofii miresei pentru prosperitate.

Turta miresei

Turta miresei este, de fapt, o pâine specială, adesea împodobită cu motive tradiționale, care este coaptă înaintea nunții și joacă un rol important în ceremonia de nuntă. În mod tradițional, turta este preparată de către femeile din familia miresei sau de către mamele acestora, într-un proces care implică rugăciuni și cântece, subliniind speranța pentru fertilitate și abundență în casa cuplului.

Această tradiție are loc în ziua nunții și în casa miresei, atunci când mirele vine la ea, împreună cu alți invitați.



Mireasa trebuie să se așeze pe un scaun, iar în acel moment va rupe turta deasupra capului ei. Trebuie să facă de trei ori cruce înainte, apoi va rupe turta în patru bucăți. Întâi se vor servi mirii, după care bucățile de turtă sunt împărțite invitaților, acest obicei este un simbol al fertilității și al prosperității în nouă viață a cuplului căsătorit.

Nașa rupe turta miresei

Aici are loc gătitul miresei de către nașa și domnișoarele de onoare, și prinsul parurii și al voalului de către nașa. Gătită fiind, mireasa iese din casă și se întâlnește cu mirele care îi dăruiește buchetul de mireasă. În semn de apreciere, mireasă le prinde cocardele nasului, nașei și mirelui (exact în această ordine). Apoi domnișoarele de onoare continuă cu împărțitul cocardelor către socrii mari și mici, către rude și către ceilalți nuntași.

Nuntașii prezenți în alai încing apoi hora miresei în bățatură casei acesteia, în timp ce nasa are datoria să rupă turtă miresei și să o împartă celor prezenți. Tot alaiul, urmat de lăutari, pornește în cele din urmă către biserică.

Obiceiul „cununia civilă” și „cununia religioasă”:

În România, nunțile sunt de obicei împărțite în două etape. Mai întâi are loc cununia civilă, în fața autorităților legale, unde se eliberează certificatul de căsătorie. Apoi, urmează

cununia religioasă, care are loc în biserică și este oficiată de un preot.

Fie că alegeți să urmați tradițiile la literă, să le adaptați după gustul vostru sau să creați propriile voastre tradiții, cel mai important este ca nunta să fie o expresie autentică a iubirii și a legăturii dintre voi.

Să aveți parte de cele mai frumoase amintiri alături de cei dragi este ceea ce contează cu adevărat. Fiecare răs, fiecare dans, fiecare moment petrecut alături de familie și prieteni va construi un mozaic de amintiri pe care le veți prețui pentru tot restul vieții.



În cele din urmă, succesul unei nunți nu se măsoară în cât de bine urmează tradițiile, ci în cât de mult bucurie și iubire aduce în inimile tuturor celor prezenți.

Acestea sunt obiceiurile din ziua nunții care ar trebui respectate, cu mențiunea că acestea pot diferi de la o zonă la alta .

Totul începe cu cererea în căsătorie, pentru care mirele ar trebui să meargă în petit la viitorii săi socri, înainte de a-i cere mâna iubitei sale. Dacă are consimțământul acestora, alege cu multă atenție inelul de logodnă și apoi o cere în căsătorie pe aleasă inimii.

Mireasa calcă mirele pe picior în biserică

Conform unei alte tradiții românești, mireasa trebuie să calce pe picior mirele, fie la intrarea în biserică, fie în timpul

cununiei când are loc dansul lui Isaia, deoarece persoana care calcă prima pe piciorul partenerului va fi dominantă în familie.

Aruncarea cu grâu și orez peste miri La finalul slujbei, tinerii căsătoriți sunt felicitați de rude, iar mai apoi, la ieșirea din biserică, se formează un pod de flori și se aruncă cu grâu și orez, semn al belșugului și al fertilității.



Aruncatul Buchetului și a jartierei



Tradiția aruncatului buchetului la nunți este un obicei popular și plin de semnificații, răspândit în multe culturi, inclusiv în România. Acest moment are loc de obicei în timpul petrecerii de nuntă și este unul dintre cele mai așteptate evenimente, în special de către femeile necăsătorite care sunt prezente la nuntă. Conform tradiției, mireasa, cu spatele

întors către un grup de femei necăsătorite, aruncă buchetul peste umăr. Se crede că cea care prinde buchetul va fi următoarea care se va căsători. Acest obicei simbolizează transferul norocului și al fericirii miresei către o altă persoană.

Mâncarea tradițională:

Nunta românească este o ocazie de a savura bucate tradiționale specifice, precum sarmalele, micii, plăcintele, cozonacul și multe altele. Bucătăria românească oferă o

varietate de preparate delicioase și autentice care încântă invitații.

Acestea sunt doar câteva dintre tradițiile de nuntă din România. Fiecare regiune și comunitate adaugă propriile sale obiceiuri și practici specifice. Indiferent de tradițiile pe care le urmează, nunta românească rămâne un eveniment plin de emoție, bucurie și ocazie de a celebra iubirea și unitatea într-un cadru cultural bogat și autentic.

Dansul mirilor:

La începutul petrecerii de nuntă, mirii deschid balul cu un dans special. Acesta este un moment emoționant și romantic, în care mirii demonstrează armonia și uniunea lor prin dans. În general acest dans se valsează pe un nor de fum greu, și nuanțat de un show de artificii la final.

„Hora”:

Hora este un dans tradițional românesc care nu poate lipsi de la nicio nuntă. Invitații formează un cerc și dansează împreună, făcând pași ritmici și cântând melodiile tradiționale. Hora simbolizează unitatea și bucuria colectivă.

„Sărutul miresei”:

La un moment dat în timpul petrecerii de nuntă, invitații îi cer mirelui să sărute mireasa. Pentru ca sărutul să se realizeze, mirele trebuie să plătească cu bani sau să îndeplinească mici provocări amuzante, totul într-un spirit de voie bună și distracție.

Furatul miresei



Tradiția furatului miresei este unul dintre cele mai cunoscute și îndrăgite obiceiuri din cadrul nunților tradiționale românești. Acest obicei are loc de obicei în timpul petrecerii de nuntă și este plin de amuzament și suspans.

În esență, furatul miresei presupune ca un grup de

invitați, de obicei prieteni apropiați ai mirelui sau ai miresei, să „fure” mireasa într-un moment în care mirele nu este atent.

Tradiția furatului miresei este unul dintre cele mai cunoscute și îndrăgite obiceiuri din cadrul nunților tradiționale românești. Acest obicei are loc de obicei în timpul petrecerii de nuntă și este plin de amuzament și suspans.

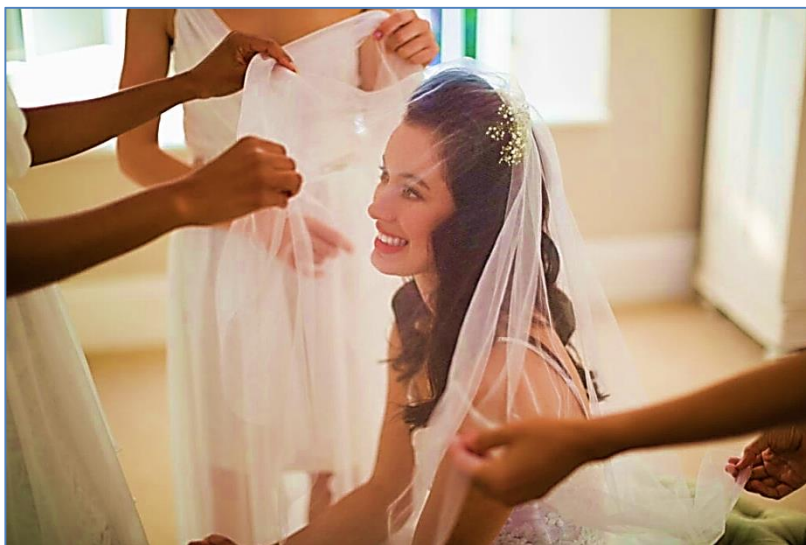
În esență, furatul miresei presupune ca un grup de invitați, de obicei prieteni apropiați ai mirelui sau ai miresei, să „fure” mireasa într-un moment în care mirele nu este atent. Mireasa este dusă într-un loc secret, adesea în afara locației petrecerii, cum ar fi un alt bar sau restaurant. Mirele trebuie apoi să o găsească și să „plătească” o răscumpărare pentru a-și recupera mireasa. Răscumpărarea poate fi sub formă de bani, băuturi, promisiuni de dragoste sau chiar interpretarea unei melodii sau a unui dans.

Mâncatul cu aceeași lingură

În Oltenia, mirii trebuie să bea în ziua marelui eveniment din aceeași sticlă de vin și să mănânce împreună din același castron cu aceeași lingură, deoarece se spune că așa vor învăța că trebuie să împartă absolut totul.

Obiceiul simbolizează testarea mirelui pentru a vedea cât de mult își iubește și își dorește mireasa și, de asemenea, capacitatea acestuia de a se descurca în situații neașteptate. Deși este o scenetă plină de umor și joacă, momentul aduce adesea un plus de distracție și dinamism în cadrul petrecerii de nuntă.

Voalul miresei



Tradiția schimbării voalului miresei cu un batic (sau uneori cu o eșarfă) este un obicei vechi din cadrul nunților românești, simbolizând tranziția miresei din fata necăsătorită în femeie măritată. Acest ritual are loc de obicei în timpul petrecerii de nuntă și este un moment emoționant și semnificativ.

În cadrul acestei obicei, după ce mireasa și mirele au dansat și sărbătorit, nașa, împreună cu alte femei căsătorite îndepărtează voalul miresei și îl înlocuiește cu un batic sau o eșarfă. Mireasa o refuză de trei ori apoi nașa i-o pune pe cap și îi bagă bani în ea, simbol că a devenit femeie de casă și că va avea o căsnicie prosperă și plină de noroc.

Voalul este pus apoi de mireasa în părul unei fete nemăritate, de obicei fata care a prins buchetul de mireasă.

Această tradiție este un exemplu frumos al modului în care nunțile românești îmbină momentele festive cu cele pline de semnificații profunde, legând prezentul de tradițiile și valorile trecute.

Ploaia înseamnă belșug și fertilitate

Deși mulți miri se întristează dacă plouă în ziua nunții, o superstiție românească veche spune că acest lucru înseamnă întotdeauna belșug și fertilitate, deoarece este asociată cu culturile agricole, care dau rod bogat dacă plouă, astfel că mirii ar trebui să aibă o viață de cuplu plină de belșug, cu mulți copii sănătoși și frumoși.

Zahăr pentru mireasă

O altă superstiție românească presupune ca mireasa să poarte un cubuleț de zahăr în sân, astfel căsnicia va fi dulce și soțul nu o va certa niciodată.

Dansul găinii

Unul dintre cele mai ciudate tradiții de nunta este dansul găinii. O femeie dansează cu o găină în fața nașilor, care trebuie să îi negocieze prețul, iar apoi soacra mică trebuie să o gătească. Se pare că la origini, găina reprezenta viitorul miresei ca nevastă și gospodină.

Hora și turta miresei

Se obișnuiește ca înainte de sluba religioasă, nuntașii să formeze o horă în fața casei sau a blocului miresei, iar la finalul horei, nașa să rupă o turtă deasupra capului miresei.

Alaiul de nuntă

După ce hora se încheie, toată lumea pleacă spre biserică, însă nu oricum, ci în alai. Alaiul este deschis de o domnișoară și un cavaler de onoare care duc lumânările celor doi miri, urmați de naș și de mireasă, iar apoi de nașă și de mire, socrii mari și socrii mici. Conform tradiției, femeile din alai trebuie să stea întotdeauna în stânga bărbaților.



Obiceiuri și tradiții după ziua nunții

Chiar dacă petrecerea ia sfârșit, obiceiurile nu se opresc, mirii trebuie să mai onoreze câteva tradiții:



Ciorba de potroace

A doua zi după nuntă, rudele și prietenii mai apropiați sunt invitați acasă la miri pentru a gusta ciorba de potroace a tinerei soții care trebuie să dovedească în acest fel că este o bună gospodină.

Adăpatul miresei

În Oltenia, în dimineața de după nuntă, mireasa trebuie să meargă la fântână și să umple o găleată cu apă, iar mai apoi trebuie să pună bradul în găleată, să rupă câteva crenguțe din el și să le ofere celor care o vizitează.

Tu ce alte tradiții de nunta cunoști? Spune-ne în secțiunea de comentarii! 😊

E.-TRADIȚII LEGATE DE ZIUA DE NAȘTERE DIN LUMEA ÎNTREGĂ

Sărbătorirea unei alte călătorii în jurul soarelui pentru cei dragi este o tradiție atemporală pentru mulți. Toată lumea iubește o petrecere de ziua de naștere. În timp ce sărbătorirea unui alt an magic de viață este obișnuită în întreaga lume, modul în care oamenii sărbătoresc zilele de naștere variază foarte mult. De la cântând în jurul unui tort și lumânări în Statele Unite până la înghițitul de tăței lungi în China, există multe tradiții fascinante de ziua de naștere în întreaga lume.



Ritualuri de ziua de naștere în întreaga lume

Tortul este o temă comună la zilele de naștere, dar ritualurile din jurul tortului pot varia!

În Mexic, cântecul de ziua de naștere este cunoscut sub numele de „Las Mañanitas”, care este de obicei însoțit de împingerea fețelor oamenilor în tortul lor.

În Brazilia, persoana căreia îi oferi prima felie de tort de ziua ta este văzută drept persoana cea mai „specială” pentru tine. Desigur, acest lucru nu este luat prea în serios, deoarece trebuie să alegi pe cineva pentru a începe petrecerea, dar poate avea sens!

În unele părți ale Indiei, o lumânare de ziua de naștere de pe tort nu se stinge niciodată. În schimb, este permis să se stingă în mod natural! În S.U.A., o singură lumânare are și o semnificație suplimentară – în mod tradițional, lumânările de pe un tort se aliniază cu vârsta persoanei, iar o lumânare suplimentară este întotdeauna adăugată pentru „noroc”!

În Polonia, zilele de naștere sunt distractive, dar zilele onomastice sunt la fel de speciale. Calendarul polonez are două nume de sfinți (bărbat și feminin) atribuite fiecărei zile din calendar. Deoarece mulți polonezi împărtășesc nume cu sfinții, orice zi se aliniază cu numele lor devine ziua onomastică! Aceste sărbători sunt destul de asemănătoare cu sărbătorile de naștere – pentru unele familii, ele sunt mult mai semnificative.

O varietate de feluri de mâncare de la Hanoi House din New York City

Alimentele pentru ziua de naștere merg dincolo de prăjitura.

În folclorul chinezesc, piersicile reprezintă longevitatea și nemurirea, așa că sărbătorile de naștere includ adesea chifle aburite făcute să semene cu piersici. Un alt aliment tipic este „taiteii de longevitate”, taiteii lungi meniti sa reprezinte o viata lunga.

În Suedia, micul dejun în pat este o tradiție a zilei de naștere, iar familia aduce o tavă specială pentru micul dejun și îi cântă sărbătoritului/sărbătoritei!

În Coreea,



Se obișnuiește să mănânci supă de alge marine de ziua ta. De multă vreme, algele marine au fost considerate a fi un „super-aliment” pentru viitoarele mame, pline de nutrienți care sunt buni pentru viitorul lor copil (unii le-ar mânca pe toată durata sarcinii!). Acum, se mănâncă la zilele de naștere pentru a-ți onora mama

și a-ți aminti dragostea și grija pe care le-a avut pentru a te aduce pe lume.

În Spania și Italia, persoana cu ziua de naștere nu este sărbătorită – ea este cea care oferă. Așa că, dacă vă întâlniți cu prietenii la bar de ziua ta, fiți pregătiți să cumpărați băuturi.

Etapale zilelor de naștere sunt diferite peste tot

În cultura latino-americană, tinerele își sărbătoresc quinceañera când împlinesc 15 ani (și unele celebrează o dublă quinceañera la 30 de ani!). Acest ritual de majorat este sărbătorit împreună cu familia și prietenii, iar sărbătorita desemnează un grup de 15 tineri și 14 tinere pentru a fi „curtea ei de onoare” și a executa dansuri coregrafiate în timpul petrecerii.

În cultura chineză, ziua în care te-ai născut este cunoscută în general drept „prima” ta zi de naștere, ceea ce înseamnă că împlinești 1 an în ziua în care te-ai născut.

În cultura chineză, ziua în care te-ai născut este cunoscută în general drept „prima” ta zi de naștere, ceea ce înseamnă că împlinești 1 an în ziua în care te-ai născut.

În Vietnam, oamenii au, de asemenea, două moduri de a-și număra vârsta: una este după calendarul gregorian, care marchează *Tuổi dương* („vârsta normală”) și cealaltă este după calendarul lunar, care marchează *Tuổi âm/Tuổi. mụ* („vârsta lunară”). În fiecare an, pe Tet, Anul Nou vietnamez, toată lumea „împlinește” simbolic cu un an – dar majoritatea oamenilor își numără vârsta în funcție de ziua lor „reală”. Excepția este pentru bătrânii care împlinesc 70, 80, 90 sau 100 de ani în calendarul lunar – această ocazie specială este marcată de *mừng thọ*, sau o sărbătoare a longevității, în casa persoanei sărbătorite.

În Africa de Sud, cea de-a 21-a zi de naștere este o etapă importantă a majorității. Pentru a comemora ziua, se obișnuiește să primiți o cheie în dar, simbolizând libertatea, autonomia și „deblocarea” ușii către vârsta adultă.

În cultura daneză, împlinirile tale de 25 și 30 de ani pot deveni puțin, ei bine, *picante*. De ziua ta de 25 de ani, dacă nu ești necăsătorit, prietenii și familia ta au voie să te stropească cu scorțișoară! (Da, ai citit bine.) Și la 30 de ani, dacă ești necăsătorit, primești mult piper!

F.- TRADIȚIA MĂRȚIȘORULUI

Mărțișorul în alte țări este la fel de plin de farmec cum este la noi în țară, în acest mic simbol concentrându-se frumusețea primăverii, cu zilele pline de soare și de culoare. Această tradiție milenară continuă să se păstreze și în zilele noastre, chiar dacă la noi buburuza sau coșarul au fost înlocuite cu obiecte scumpe. Bucuria de a primi sau dărui simbolurile primăverii încă se

păstrează la români și se pare că românii nu sunt singurii care întâmpină prima zi a primăverii în acest mod.

Așa se face că mărtisorul este întâlnit și în alte țări, precum în Republica Moldova, Bulgaria, Serbia, Macedonia sau Albania. Această tradiție comună se datorează tracilor, care sunt strămoșii acestor popoare. Dacă în România aceste simboluri ale primăverii sunt oferite doar femeilor, în Republica Moldova sunt oferite atât femeilor, cât și bărbaților. În credință populară, aceste mici obiecte legate cu ață albă și roșie sunt considerate purtătoare de noroc, iar cei care le poartă vor fi protejați de boli, ghinion sau deochi, fiind bune și pentru animale sau pentru a avea o recolta bogată. Împletirea culorii albe cu cea roșie simbolizează îmbinarea puterii bărbaților cu spiritul feminin.

Mărtisorul în Bulgaria se numește martenita, iar în ziua de 1 martie bulgarii o sărbătoresc pe Baba Marta. Martenita este formată din tradiționalul șnur de ață albă împletit cu ață roșie, însă de acesta sunt legate două păpuși confecționate din lână. Păpușile poartă numele de Pizho, acesta reprezentând bărbatul, care are culoarea albă, și o femeie, Penda, de culoare roșie. Acestea sunt purtate fie până la sfârșitul lunii martie, fie până la prima barza, rândunică sau copac înflorit pe care cel care le poartă le vede.

La fel că în România atât în Republica Moldova, cât și în Bulgaria, mărtisorul este considerat aducător de noroc. Ei dăruiesc martenitele pentru a o îmbuna pe Baba Marta, această fiind o femeie dificilă, a cărei stare de spirit este schimbătoare. După ce au purtat martenitele, bulgarii obișnuiesc să le agațe de o creangă de copac înflorit, pentru că pomul să fie unul roditor, sau le pun sub o piatră. În funcție de ce creatură se va afla a două zi sub piatră, ei își dau seama de cât de norocos va fi tot anul, iar dacă vor găsi un păianjen, acesta este semnul că nu vor avea un an foarte bun.

Mărtisorul în Macedonia este o tradiție la fel de frumoasă că în România, astfel simbolurile primăverii nu sunt lipsite de șnurul împletit cu alb și roșu, purtate de copii, băieți și fete. Ei poartă simbolurile primăverii în seară de ajun a zilei de 1 martie, iar după aceea le agață de creangă unui pom înflorit, pentru că acesta să fie roditor. Culorile alb și roșu sunt considerate a fi semn de recunoaștere pentru rândunici, care știu în felul acesta, exact unde să vină și să aducă daruri pentru copii, în preajma sărbătorilor pascale.

În Albania, mărțișorul este numit „lidhka” și este purtat de copii începând cu 14 martie, până la apariția primelor rândunici, când este agățat de creangă unui copac, fiind privit că o modalitate de a alungă spiritele rele. În toate aceste țări, ziua de 1 martie este una specială, ale cărei tradiții încă mai sunt respectate și îndrăgite de oameni, fiind cel mai potrivit mod de a întâmpina primăvara.

Obiceiuri de mărțișor în România și alte țări

Dăruirea unui **mărțișor de 1 Martie** este unul dintre cele mai frumoase obiceiuri prin care celebrăm sosirea primăverii, de care nu numai românii se bucură, acesta fiind păstrat și conservat în tot spațiul balcanic.

Istoria Mărțișorului

Denumirea populară a lunii martie este „Mărțișor” și este de origine latină – „Martius” fiind prima lună a Anului Nou din timpul Imperiului Roman, care a fost numită după Marte, zeul renașterii naturii. Existența acestei obiceiuri este atestată încă de pe vremea geto-dacilor, care confecționau coliere din pietre albe și roșii pentru a le purta în prima zi de primăvară.



Diferite brățări oferite de 1 Martie, Foto: ipeknazls.blogspot.com

Pe lângă semnificația calendaristică, mărțișorul se oferea în dar și pentru asigurarea sănătății, a belșugului și păstrarea frumuseții de-a lungul anului. Conform anumitor surse etnografice, șnururile răsucite și colorate reprezentau „funia anului” care împletea anotimpurilor de bază la romani, iarna și vara.

În această lună încep și zilele Babelor (sau ale Dochiei), tradiție îmbogățită de multe

legende ce ilustrează lupta dintre iarnă și primăvară. Într-una dintre legende, pentru a o răpune pe Dochia, Martie împrumută câteva zile friguroase de la fratele său Februarie, iar zilele friguroase din luna martie ar reprezenta zilele pe care acesta refuză să i le mai înapoieze.

Ce semnifică și cine primește Mărțișorul

Simbol ancestral, mărțișorul se oferă în prima zi de primăvară, de obicei, doamnelor și domnișoarelor, urmând să fie purtat în piept până pe 9 martie, sau chiar pe parcursul întregii luni (în regiunea Moldovei). Semnificația de astăzi ar fi

aceea că **șnurul roșu simbolizează dragostea pentru tot ce e frumos, iar cel alb curățenia sufletească și fericirea.**

Sunt anumite zone din țara noastră în care fetele dăruiesc măștișoare băieților, precum în Moldova și în Bucovina, unde această practică se repetă în fiecare an. În Moldova se obișnuiește ca toți băieții care au primit **măștișor de 1 Martie**, să îl ofere și ei, la rândul lor, fetelor de 8 Martie. Perioada de purtare a măștișorului variază, în funcție de zonă. În ultima zi din luna martie, acesta este prins de ramurile unui pom fructifer înflorit, pentru a aduce prosperitate și pentru îndeplinirea unei dorințe.

Tradiția de Măștișor în alte țări

În țări precum **Republica Moldova, Bulgaria, Macedonia de Nord, Albania** există aceeași tradiție străveche, care are ca element comun Măștișorul, asociată zilei de 1 Martie.

În **Republica Moldova** măștișoarele erau confecționate în ajun de 1 Martie și erau purtate la gât sau la încheietura mâinii. Ele asigură buna trecere a pragului iernii și încheierea zilelor Babei Dochii (9 martie). În prezent, practicile culturale sunt aproape identice cu cele ale noastre, măștișorul se prinde în piept, pe partea stângă și este purtat până la sfârșitul lunii când se agață pe ramura unui pom înflorit.

Ca și la noi, **în Bulgaria**, ziua de 1 Martie este asociată cu legenda unui personaj mitologic, care aduce sfârșitul iernii și începutul primăverii, sub numele de **Baba Marta** (asemănătoare cu Baba Dochia din mitologia românească). Măștișorul sau Martenița (la bulgari) are o semnificație asemănătoare, sărbătoarea deschizătoare de anotimp prefațând o perioadă favorabilă.

Măștișorul și Patrimoniul UNESCO

Din anul 2017, Măștișorul a fost înscris de Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) în Lista Patrimoniului Cultural Imaterial. Pe lângă semnificația sa festivă și protectoare la pragul dintre anotimpuri, Măștișorul are și o funcție de recunoaștere a unei culturi din spațiul sud-est european (balcanic) de care aparținem. Așadar, practicile culturale asociate zilei de 1 Martie au o valoare comună pentru Republica Moldova, Bulgaria și Macedonia și pentru alte popoare din zona Balcanilor.

MĂRȚIȘOR (PLANTĂ)



Mărtișor (*Geum montanum* - [L.](#)) este o plantă din familia Rosaceae. Tulpina este păroasă, frunzoasă, cu o înălțime de 5–18 cm. Frunzele sunt dințate pe margini. Tulpina se termină de obicei cu o singură floare cu diametrul de 20–30 mm, cu 5-7 petale galbene. Fructul are mai multe prelungiri de culoare roșie. Planta înflorește în lunile mai-august. În România este răspândită prin munții Carpați și munții Apuseni, crește de obicei prin pășuni și alte locuri mai ierboase.



Șnurul roșu cu alb. (Desen) Aria de răspândire a obiceiului de 1 martie. Portocaliul închis denotă principalele țări, iar portocaliul deschis - alte arii de răspândire

Mărtișorul este un mic obiect de podoabă legat de un șnur împletit dintr-un fir alb și unul roșu, care apare în tradiția românilor și a unor populații învecinate. Împreună cu mărtișorul, se oferă adesea și flori timpurii de

primăvară, cea mai reprezentativă fiind ghiocelul. Obiceiul de mărtișor a fost inclus în Lista elementelor patrimoniului cultural imaterial al umanității a UNESCO în anul 2017, ca „evenimente culturale asociate cu sărbătorirea zilei de 1 martie”, propus într-un dosar colectiv de către Bulgaria, Macedonia de Nord, Republica Moldova- și România.

Cuvântul *Mărtișor* este diminutivul lui *marț*, vechiul nume popular pentru martie și înseamnă literal „micul martie”.

MITURI ALE MĂRȚIȘORULUI

- **Voinicul care a eliberat Soarele**

Un mit povestește cum Soarele a coborât pe Pământ în chip de fată preafrumoasă. Dar un zmeu a furat-o și a închis-o în palatul lui. Atunci păsările au încetat să cânte, copiii au uitat de joacă și veselie, și lumea întregă a căzut în mâhnire. Văzând ce se întâmplă fără Soare, un tânăr curajos a pornit spre palatul zmeului să elibereze preafrumoasa fată. A căutat palatul un an încheiat, iar când l-a găsit, a chemat zmeul la luptă dreaptă. Tânărul a învins creatura și a eliberat fata. Aceasta s-a

ridicat înapoi pe Cer și iarăși a luminat întregul pământ. A venit primăvara, oamenii și-au recăpătat veselia, dar tânărul luptător zăcea în palatul zmeului după luptele grele pe care le avuse. Sângele cald i s-a scurs pe zăpadă, până când l-a lăsat pe tânăr fără suflare. În locurile în care zăpada s-a topit, au răsărit ghiociei — vestitori ai primăverii. Se zice că de atunci lumea cinstește memoria tânărului curajos legând cu o ață două flori: una albă, alta roșie. Culoarea roșie simbolizează dragostea pentru frumos și amintește de curajul tânărului, iar cea albă simbolizează ghiocelul, prima floare a primăverii.^[3]

- **Lupta primăverii cu iarna**

Conform unui mit care circulă în Republica Moldova, în prima zi a lunii martie, frumoasa Primăvară a ieșit la marginea pădurii și a observat cum, într-o poiană, într-o tufă de porumbari, de sub zăpadă răsare un ghiocel. Ea a hotărât să-l ajute și a început a da la o parte zăpada și a rupe ramurile spinoase. Iarna, văzând aceasta, s-a înfuriat și a chemat vântul și gerul să distrugă floarea. Ghiocelul a înghețat imediat. Primăvara a acoperit apoi ghiocelul cu mâinile ei, dar s-a rănit la un deget din cauza mărcinilor. Din deget s-a prelinș o picătură de sânge fierbinte care, căzând peste floare, a făcut-o să reînvie. În acest fel, Primăvara a învins Iarna, iar culorile mărtișorului simbolizează sângele ei roșu pe zăpada albă.

- **Fratele și sora hanului**



Mărtișorul bulgăresc (Martenița).

„Legenda Mărtișorului este foarte veche, datând pentru Bulgari din perioada primului han. Pe când sora sa și fratele său se aflau în prizonierat, hanul le-a trimis un șoim care avea legat un fir de ață albă pentru a-i înștiința că îi va ajuta să evadeze. Cei doi au reușit să fugă, însă în apropiere de malul

Dunării, el a fost ucis de urmăritori și ea atunci a dat drumul șoimului care avea legat de picior firul de ață albă înroșit de sângele fratelui său, pentru a-i da de veste hanului despre moartea fratelui.

La aflarea veștii, de durere, hanul a poruncit ostașilor să poarte un fir de lână albă și unul de lână roșie pentru a-i feri de neazuri, eveniment care ar fi avut loc la 1 Martie 681.”

Istoric

Originile mărtișorului nu sunt cunoscute exact, dar prezența sa atât la români cât și la bulgari (sub numele de Martenița) este considerată ca fiind datorată substratului comun daco-tracic, anterior romanizării la primii și slavizării la ultimii, deși legendele populare îi dau alte origini. În mitologia modernă a bulgarilor mărtișorul ar fi legat de întemeierea primului lor hanat la Dunăre, în anul 681, dar numele latin indică altceva. Se mai consideră, de asemenea, că sărbătoarea mărtișorului a apărut pe vremea Imperiului Roman, când Anul Nou era sărbătorit în prima zi a primăverii, în luna lui Marte. Acesta nu era numai zeul războiului, ci și al fertilității și vegetației. Această dualitate este remarcată în culorile mărtișorului, albul însemnând pace, iar roșu — război. Anul Nou a fost sărbătorit pe 1 martie până la începutul secolului al XVIII-lea. De asemenea exista echivalentul trac al festivalurilor - Marsyas Silen.



Mărtișoare de vânzare în 1927

Cercetări arheologice efectuate în România, la Schela Cladovei, au scos la iveală amulete asemănătoare cu mărtișorul datând de acum cca. 8.000 de ani. Amuletele formate din pietricele vopsite în alb și roșu erau purtate la gât. Documentar, mărtișorul a fost atestat pentru prima oară într-o lucrare de-a lui Iordache Golescu. Folcloristul Simion Florea Marian presupune că în Moldova și

Bucovina mărtișorul era compus dintr-o monedă de aur sau de argint, prinsă cu ață albă-roșie, și era purtat de copii în jurul gâtului. Fetele adolescente purtau și ele mărtișor la gât în primele 12 zile ale lui martie, pentru ca mai apoi să îl prindă în păr și să-l păstreze până la sosirea primilor cocori și înflorirea arborilor.

La acel moment, fetele își scoteau mărtișorul și-l atârnavă de creanga unui copac, iar moneda o dădeau pe caș.[8] Aceste „ritualuri” asigurau un an productiv.

În zilele noastre Mărtișorul este făcut din șiruri de mătase, aproape exclusiv roșii și albe. Înainte de secolul al XIX-lea erau folosite diverse alte culori: alb-negru în Mehedinți și în comunitățile de aromâni, roșu - doar în Vâlcea, Romanați, Argeș, Neamț și Vaslui, negru și roșu -

în Brăila, alb și albastru - în Vrancea sau chiar mai multe culori - în zonele din sudul Transilvaniei și Moldova.

De asemenea, materialul folosit ar fi putut fi lână, in, bumbac sau mătase.

În prezent

În prezent, mărtișorul este purtat întreaga lună martie, după care este prins de ramurile unui pom fructifer. Se crede că aceasta va aduce belșug în casele oamenilor. Se zice că dacă cineva își pune o dorință în timp ce atârnă mărtișorul de pom, aceasta se va împlini numaidecât. La începutul lui aprilie, într-o mare parte a satelor României și Republicii Moldova, pomii sunt împodobiți de mărtișoare.

În Republica Moldova, în fiecare an are loc festivalul muzical „Mărtișor”, care începe pe data de 1 martie și durează până la 10 martie. În acest an, festivalul se află la ediția a 58-a. În unele județe ale României, mărtișorul este purtat doar primele două săptămâni. Aproape fiecare regiune a avut un interval de timp diferit pentru cât trebuie păstrat, variind de la 2-3 zile în regiunea Iași din Moldova până la 2-3 luni în regiunea Vâlcea din Oltenia.

De foarte multe ori sfârșitul acestei perioade a fost asociat cu semnele primăverii în lumea naturală: întoarcerea păsărilor călătoare precum rândunelele și berzele albe, înflorirea pomilor fructiferi (măr, cireș), înflorirea trandafirilor sau cu următoarea sărbătoare semnificativă din calendar.



Vânzători de mărtișoare în Chișinău (1 martie 2009).



Mărtișoare la Muzeul Satului, București, 2017

Când obiectul este îndepărtat, se obișnuiește să se lege de o ramură a unui copac sau să se așeze pe un gard ca dar pentru păsările migratoare care se întorc din sud. Mai rar la

nord de Dunăre, dar adeseori înregistrată în Dobrogea, era practica de a lăsa Mărțișorul sub o stâncă, tipul de insecte găsite la fața locului fiind interpretat ca prevestiri; în alte zone aruncându-se într-un izvor sau râu (Gorj) sau chiar arzându-l. În vremurile moderne, acestea sunt adesea păstrate ca suveniruri.

În localitățile transilvănene mărțișoarele sunt atârinate de uși, ferestre, de coarnele animalelor domestice, întrucât se consideră că astfel se pot speria duhurile rele. În județul Bihor se crede că dacă oamenii se spală cu apa de ploaie căzută pe 1 martie, vor deveni mai frumoși și mai sănătoși. În Banat fetele se spală cu zăpadă pentru a fi mereu iubite. Tot aici, dar și în Bucovina, fetele sunt cele care oferă mărțișoare băieților (în mod tradițional mărțișoarele sunt făcute de ele însele). În Dobrogea mărțișoarele sunt purtate până la sosirea cocorilor, apoi aruncate în aer pentru ca fericirea să fie mare și înaripată. În

zona Moldovei, Maramureș, Bucovina, Banat și Bistrița-Năsăud pe 1 martie se oferă mărțișoare băieților de către fete (în mod tradițional mărțișoarele sunt făcute de ele însele), aceștia oferind la rândul lor fetelor mărțișoare sau mici cadouri de 8 martie (o mică diferență față de restul țării).

Răspândire

Galerie de mărțișoare



Bijuterie de aur



Bijuterie
suflată cu
aur



Bijuterii de
argint.



Mărțișoare
obișnuite.

Sărbătoarea mărțișorului este o tradiție caracteristică Peninsulei Balcanice și se poate întâlni în zona Balcanilor la aromâni și megleno-români, precum și la bulgari care o numesc Martenița, dar și în Macedonia de Nord (numită martinka), Grecia de Nord (mart) și zonele Golo Burdo și Prespa din Albania (monyak).

Alte comunități care mai practică variații locale ale acestui obicei sunt turcii din regiunea Edirne, grecii din nordul Greciei, insulele Rodos, Dodecanez și Karpathos, găgăuzii și diaspora acestor populații.

În România, măștișorul este purtat doar de femei, în timp ce printre macedoneni și bulgari e purtat de toată lumea.

Cu ocazia zilei de 1 martie, în 2011, prin aplicația sa Google Doodle, logo-ul motorului de căutare Google a fost scris în fire albe și roșii împletite și împodobită cu un ciucuri roșu și alb.

G.- UNELE OBICEIURI SEXUALE ÎN LUME

De Delia PATRU

Pe planetă există fel de fel de obiceiuri și tradiții sexuale, care mai de care mai ciudate. Site-ul www.baltazar.it trece în revistă unele dintre aceste practici, care pentru mulți dintre noi ar putea părea incredibile.

De exemplu, în Liban, bărbaților li se permite, potrivit legii, să întrețină raporturi sexuale cu animale, cu condiția ca acestea să fie femele. În cazul în care animalul este mascul, libanezul amator de senzații tari riscă să fie condamnat la moarte. De un destin la fel de tragic au parte și indonezienii care îndrăznesc să se masturbeze. Potrivit legii, aceștia riscă să fie decapitați. O soartă nu tocmai fericită au și bărbații din Columbia. Aici, femeile pot să facă sex doar cu soții lor, însă problema este că prima dată când o fac, la „eveniment” trebuie să participe și mama proaspetei mirese pentru a fi martoră. La Santa Cruz, în Bolivia, există o lege care interzice în mod expres ca un bărbat să facă sex cu o femeie și cu sora acesteia în același timp. Ceva mai norocoși par să fie unii bărbați din Guam, a căror singură activitate este să își dezvirgineze conaționalele, ei primind mulți bani pentru acest „serviciu”. Motivul este simplu. Legislația de aici le interzice virginelor să se căsătorească.

Curiozități de pe Continentul Negru

În Abissinia (Etiopia), femeilor nu le este permis să refuze violența sexuală a tinerilor circumciși recent, care sunt aproape îndreptățiți să își refuleze pornirile reprimite. În plus, în popor există convingerea conform căreia uniunea între un circumcis și o femeie este un raport sexual sacru.

În Balele, Zair, în trecut, o femeie din zece era desemnată să devină soția tuturor sau „femeia satului”, cum a fost numită de unii etnologi. Această femeie era împărțită între toți bărbații

din grup și avea obligația de a trăi pe rând cu fiecare dintre bărbați, cu care avea copii ce deveneau proprietatea tuturor.

În Ba Luba în Katanga, unde este o societate predominant matriarhală, femeile au supremația absolută în materie de sex asupra bărbaților. Printre altele, aceștia sunt obligați să își satisfacă sexual partenererele în orice moment doresc acestea. După raportul sexual, care de multe ori este un adevărat act de violență asupra bărbaților-sclavi, tinerele au pretenția să fie aduse înapoi în satul de proveniență, chiar dacă acesta se află la distanță, și să fie cărate în spate de bieții supuși. Tot rolul de bărbați-obiect le este alocat și reprezentanților sexului masculin din Agni, pe Coasta de Fildeș. În timpul sărbătorii anuale organizate în onoarea spiritelor, femeile se îmbăiază în apele râului și, după ce se purifică, se împerechează cu bărbații, dedicând momentul culminant spiritelor, care le protejează fecunditatea. Tot satul participă la aceste împerecheri colective, în timpul cărora bărbații sunt folosiți de femei doar pentru a le transmite omagiul lor spiritelor.

Tradiții și... tradiții

Asiaticii nu se lasă nici ei mai prejos. În Hong Kong, soțiile înșelate își pot ucide Soțul infidel, însă doar cu mâinile goale. Trebuie menționat că amanta poate fi ucisă în orice mod. În Japonia, o țară care la capitolul frecvență a raporturilor sexuale este cam codașă (o medie de 37 de raporturi pe an), este interzis sărutul pe stradă, acesta fiind considerat un gest intim. În același timp însă, niponii sunt cel mai disciplinat popor când vine vorba de folosirea prezervativului: 74 la sută dintre japonezi îl folosesc în mod regulat.

În Oceania, obiceiurile sexuale, lipsite de orice formă de inhibiție, au suscitât atât de mult interesul primilor exploratori occidentali, încât aceștia au redat cu lux de detalii ceremoniile și practicile sexuale din această regiune. De exemplu, se spune că în cazul tribului Aranda, toată lumea participă la Wuljankura, un dans ritual menit să stimuleze sexual oaspeții străini. La finalul ceremoniei, femeile din trib trebuia să le comunice soților pe cine „au pus ochii”, pentru ca aceștia să se poată ocupa de stabilirea detaliilor întâlnirii.

În multe țări din cultura arabă este nevoie de un certificat medical, din care să rezulte că fata este „pură”. În același timp, părinții mirelui au pretenția să o cunoască perfect pe viitoarea aleasă și să știe înainte de ceremonie dacă aceasta are vreun defect fizic. Și pentru că nu au dreptul să o viziteze,

recurg la sistemul băilor publice, unde toate femeile merg în mod normal să se spele. Tânăra, însoțită de mamă și de surori, apare goală în fața rudelor mirelui, toate dornice să-i analizeze în profunzime corpul. Dacă totul merge bine, cele două familii „bat palma” și organizează ceremonia.

DIFERITE TRADIȚII SEXUALE

pe care le puteți găsi în întreaga lume

Carmen Guillén 22/12/2016



Dacă unul dintre motivele pentru care vă place să călătoriți este să cunoașteți și să descoperiți noi culturi și tradiții, această postare va fi pe placul dvs. În el veți vedea 5 dintre cele mai șocante tradiții sexuale că putem găsi călătorii în jurul lumii. Fără îndoială, nu ne vom opri niciodată să ne surprindă, iar aceste informații pe care le oferim mai jos sunt încă un exemplu.

Nepaleză (asiatică)

În Himalaya există puține terenuri de distribuit și acesta este principalul motiv pentru care binecunoscutul poliandrie frățească.

În Nepal, frații împărtășesc o soție, în acest fel, copiii pe care îi au în comun trăiesc pe același teren și, prin urmare, nu este nevoie să-i împartă. Ei formează familii comune și trăiesc cu toții în același loc.

Potrivit antropologilor, poliandria fraternă este foarte rară, făcând practica în Nepal o tradiție sexuală șocantă și puțin văzută până acum.

Niger (Africa de Vest)



În Niger, tribul cunoscut sub numele de Wodaabee

De când sunt copii, părinții lor pregătesc deja o căsătorie aranjată cu un veriș carnal. Cu toate acestea, o dată pe an, există un ritual cunoscut sub numele de Festivalul anual Gerewol, unde bărbații tribului se machiază și împodobesc (cu cât mai mult cu atât mai bine) pentru a fura o nouă soție (de la un alt bărbat).

Nu știm dacă acest lucru se va termina ca „rozariul zorilor”, de la rău la mai rău, sau poate în acest „jaf” se comportă într-un mod mai civilizată decât mulți din lumea occidentală. Dar este cel puțin o practică unică în lume (sau cel puțin, să fie sărbătorită și făcută publică).

Iran (Asia)



În Iran, în ciuda condamnării relațiilor în afara căsătoriei, există un fel de „Căsătorie temporară”, care poate fi solicitat de cupluri, cu singurul scop de a putea merge la culcare înainte de a se căsători. Cu toate acestea, există, de asemenea, o serie de limitări: cuplurile vor putea îndeplini doar binecunoscuta postură „misionară”, întrucât văd în mod constant postura într-un mod degradant pentru bărbat.

Această „căsătorie temporară” se desfășoară într-o ceremonie și cu un contract care va determina timpul stabilit pentru această căsătorie temporară. Abia atunci vor respecta legile islamice.

Papua (Africa)

În tribul Sambia, în Papua (Noua Guinee), când copiii împlinesc 7 ani, sunt duși într-un oraș în care locuiesc doar

bărbați. Vor locui acolo până la vârsta de 17 ani fără să aibă niciun contact cu femeile. În cei 10 ani în care acești copii trăiesc separat, ei învață să semene, să adune, să vâneze animale și chiar să lupte între ei. Dar asta nu este tot, pentru a-i întări și, potrivit lor, pentru a-i transforma în bărbați, îi fac să vomeze cu trestie de zahăr, își pun punct pielea și își fac sângerarea nasului; Dar practica „sexuală” care ne preocupă astăzi în acest articol și care ne atrage cel mai mult atenția, este că ei sunt obligați să bea materialul seminal al bătrânilor lor, să se poată presupune să le genereze și să le întărească.

Odată ce sunt duși în oraș cu soțiile, ei continuă să sufere sângerări nazale și sunt chiar obligați să ingereze menstruația soțiilor ...

Haiti



În Haiti, în luna iulie, la cascadele Saut D'Eau se țin ritualuri curioase, care au ca protagonist pentru ele. Zeița dragostei. Este un rit voodoo pentru a atrage norocul în lumea iubirii în care bărbații și femeile se dezbracă și se răsucesc în noroi amestecat cu sângele animalelor sacrificate și capetele de vaci și capre.

Dacă asistați la acest ritual, veți vedea scene destul de riscante în care fricțiunea dintre vizitatori este cea mai frecventă.

CELE MAI CIUDATE 10 OBICEIURI SEXUALE DIN LUME.

Când vine vorba de plăceri carnale, fiecare popor are obiceiurile și tradițiile sale, însă în unele țări există adevărate

ritualuri sexuale, mai vechi sau mai noi, care ne pot speria și chiar dezgusta.

- Unii își ating organele genitale, în loc de salut, iar alții își taie un testicul, doar ca să nu facă gemeni, pentru că sunt considerați drept o pedeapsă a păcatului și a blestemului!

- Unele femei ar trebui să aibă mai mulți parteneri, înainte să se mărite...

- Australienii aborigeni, în loc să-și strângă mâna, în semn de politețe, așa cum o facem noi, își demonstrează prietenia un pic altfel. Aceștia își ating organele genitale atunci când se salută.

- Fetele din Tibet, ca să se căsătorească, trebuie să aibă în trecut câteva zeci de parteneri sexuali.

- În Oceania, obiceiurile locale cer ca fetele să fie virgine atunci când se căsătoresc. Mai mult de atât, mireasa trebuie să „scape” de virginitate cu ajutorul prietenilor mirelui. Aceștia o dezvirginează pe mireasă, cu ajutorul unui cuțit din piatră. Apoi, timp de trei zile, aceasta trebuie să întrețină cu ei raporturi sexuale. După aceste trei zile, mireasa trece prin patul altor bărbați din trib și după ce aceștia își satisfac nevoile, mireasa ajunge și în patul soțului legitim.

- Indienii „topinamba” din Brazilia, consideră că femeile sunt atrase de organe genitale gigantice. Din acest motiv bărbații se supun la diferite chinuri și-și pun chiar viața în pericol, doar ca să aibă parte de o mărire considerabilă a penisului. Aceștia se lasă mușcați de diferite insecte veninoase, sau chiar de șerpi, drept rezultat, organul se umflă și devine imens.

- În unele comunități nepaleze există un obicei ca frații să se căsătorească cu o singură femeie. Acest ritual vine din dorința rudelor de a nu împărți averea sau, mai exact, pământul. Soția trebuie să aibă un orar bine gândit ca să reușească să fie cu toți soții, atunci când ei au nevoie de ea.

- În Papua Noua Guinee un trib obișnuia să își lase copiii să-și înceapă viața sexuală la vârsta de șase ani, vârstă sugerată pentru fetițe. Băieții însă, trebuie să aștepte să împlinescă măcar zece ani. Chiar dacă sexul nu era interzis de la o vârstă fragedă, băieții și fetițele nu aveau voie să mănânce la aceeași masă, fără să fie soț și soție.

- Unele triburi africane obligă bărbatul să treacă un test sexual înainte de nuntă. Acesta trebuie să facă sex cu mama miresei de atâtea ori de câte ori vrea ea. Acesta trebuie să

demonstreze cât de dotat și valoros este ca viitor ginere. Mai mult ca atât, ginerele înainte de asta trece un control minuțios, în fața socrului. Acesta îi verifică dinții, ochii, corpul ca să demonstreze că este sănătos.

- În Kamceatka de Nord, în cele mai îndepărtate sate, se păstrează un obicei vechi, foarte pitoresc. Musafirii care vin în vizită, au dreptul să facă sex cu stăpâna casei. Iar soțul acesteia, nu are voie să refuze. Mai mult ca atât, dacă în urma raportului sexual, femeia rămâne însărcinată, se consideră că în această casă s-a instalat fericirea și succesul.

- Membrii unor triburi din estul Africii, pentru a preveni raporturile sexuale înainte de căsătorie, cos labiile tinerelor și lasă doar o deschizătură mică pentru ca acestea să poată urina și elimina sângele în perioada ciclului.

- Bărbații din unele triburi din Africa de Sud, ca să nu aducă pe lume gemeni, considerați drept o pedeapsă a păcatului și a blestemului, își taie un testicul.

CELE MAI BIZARE OBICEIURI EROTICE:



Țara unde musafirii au dreptul să facă amor cu stăpâna casei. O sarcina este semn de prosperitate. Când vine vorba de plăceri carnale, fiecare popor are obiceiurile și tradițiile sale, însă în unele țări există adevărate ritualuri sexuale, mai vechi sau mai noi, care ne pot speria și chiar dezgusta. Unii își ating organele genitale, în loc de salut, iar alții își taie un testicul, doar ca să nu facă gemeni, pentru că sunt considerați drept o pedeapsă a păcatului și a blestemului! Unele femei ar trebui să aibă mai mulți parteneri, înainte să se mărite...

Topul celor mai ciudate 10 obiceiuri sexuale din lume

Australienii aborigeni, în loc să-și strângă mâna, în semn de politețe, așa cum o facem noi, își demonstrează prietenia un pic altfel. Aceștia își ating organele genitale atunci când se salută. etele din Tibet, ca să se căsătorească, trebuie să aibă în trecut câteva zeci de parteneri sexuali.

În Oceania, obiceiurile locale cer ca fetele să fie virgine atunci când se căsătoresc. Mai mult de atât, mireasa trebuie să

„scape” de virginitate cu ajutorul prietenilor mirelui. Aceștia o dezvirginează pe mireasă cu ajutorul unui cuțit din piatră. Apoi, timp de trei zile, aceasta trebuie să întrețină cu ei raporturi sexuale. După aceste trei zile, mireasa trece prin patul altor bărbați din trib și după ce aceștia își satisfac nevoile, mireasa ajunge și în patul soțului legitim.

Indienii „topinamba” din Brazilia, consideră că femeile sunt atrase de organe genitale gigantice. Din acest motiv, bărbații se supun la diferite chinuri și-și pun chiar viața în pericol, doar ca să aibă parte de o mărire considerabilă a penisului. Aceștia se lasă mușcați de diferite insecte veninoase, sau chiar de șerpi, drept rezultat, organul se umflă și devine imens.

În unele comunități nepaleze există un obicei ca frații să se căsătorească cu o singură femeie. Acest ritual vine din dorința rudelor de a nu împărți averea sau, mai exact, pământul. Soția trebuie să aibă un orar bine gândit ca să reușească să fie cu toți soții, atunci când ei au nevoie de ea.

În Papua Noua Guinee un trib obișnuia să își lase copiii să-și înceapă viața sexuală la vârsta de șase ani, vârstă sugerată pentru fetițe. Băieții, însă, trebuie să aștepte să împlinească măcar zece ani. Chiar dacă sexul nu era interzis de la o vârstă fragedă, băieții și fetițele nu aveau voie să mănânce la aceeași masă, fără să fie soț și soție.

Unele triburi africane obligă bărbatul să treacă un test sexual înainte de nuntă. Acesta trebuie să facă sex cu mama miresei de atâtea ori de câte ori vrea ea. Acesta trebuie să demonstreze cât de dotat și valoros este ca viitor ginere. Mai mult ca atât, ginerele, înainte de asta, trece un control minuțios, în fața socrului. Acesta îi verifică dinții, ochii, corpul ca să demonstreze că este sănătos.

În Kamceatka de Nord, în cele mai îndepărtate sate, se păstrează un obicei vechi, foarte pitoresc. **Musafirii care vin în vizită, au dreptul să facă sex cu stăpîna casei.** Iar soțul acesteia, nu are voie să refuze. Mai mult ca atât, dacă în urma raportului sexual, femeia rămîne însărcinată, se consideră că în această casă s-a instalat fericirea și succesul.

Membrii unor triburi din Estul Africii, pentru a preveni raporturile sexuale înainte de căsătorie, cos labiile tinerelor și lasă doar o deschizătură mică pentru ca acestea să poată urina și elimina sângele în perioada ciclului.

Bărbații din unele triburi din Africa de Sud, ca să nu aducă pe lume gemeni, considerați drept o pedeapsă a păcatului și a blestemului, își taie un testicul. (Sursa: RTV.NET.ro)

OBICEIURILE EROTICE ALE STRĂMOȘILOR NOȘTRI:

femeile sarmaților ucideau pentru sex, soțiile tracilor erau sclave sexuale, geții își luau câte 30 de neveste

Geții aveau obiceiul să își ia mai multe soții, la sarmați femeile care nu deprindeau mânuirea armelor și nu ucideau erau pedepsite să nu se căsătorească, sciții erau desfrânați, dar o parte a populației suferea de afecțiuni sexuale, iar tracii își lăsau fiicele să ducă o viață libertină, înainte de căsătorie. Sunt doar câteva dintre relatările din Antichitate despre obiceiurile din viața privată a strămoșilor noștri.

Obiceiurile intime mai puțin obișnuite ale comunităților care au locuit pe actualul teritoriu al României în urmă cu mai mult de două milenii au fost prezentate în numeroase relatări contemporane. Una dintre primele mențiuni despre geți i-a aparținut lui Meneandru, considerat unul dintre cei mai de seamă autori antici. Într-una dintre comediile scrise de autorul elen, care a trăit între anii 343 și 292 î. Hr., el afirma că geții erau mari iubitori de femei. „Așa suntem noi, tracii toți, mai ales geții, mă mândresc că mă trag din neamul acestora din urmă: nu suntem din cale afară de cumpătați. Niciunul dintre noi nu ia o singură femeie, ci zece, unsprezece sau douăsprezece și unii chiar mai multe. Când se întâmplă să moară cineva, care n-a avut decât patru sau cinci neveste, oamenii din partea locului spun: bietul de el, n-a fost însurat, n-a cunoscut iubirea”, relatează Meneandru, conform autorilor volumului „Izvoare privind istoria României” (Editura Academiei R.P.R. - 1964).

Femeile, tratate ca sclave

O mărturie asemănătoare a fost dată de Heraclid din Pont. Filosoful a trăit la mijlocul secolului al IV-lea î. Hr. El afirma că unii dintre geți aveau 30 de soții și se împreunau cu mai multe o dată. „Fiecare se căsătorește cu trei și patru femei. Sunt unii care au și 30 de soții. Ei le folosesc ca pe niște sclave. Au legături trupești cu numeroase femei și se unesc cu ele pe rând. Femeia spală și servește pe bărbatul cu care a trăit. Cele mai multe, după împreunare, se culcă pe pământ. Dacă vreuna dintre femei este nemulțumită, părinții își pot lua înapoi fata, după ce restituie ce au primit pentru ea. Căci oamenii își mărită

fetele în schimbul unui preț. La moartea bărbatului, femeile sunt moștenite, întocmai ca și celelalte lucruri”, informa Heraclid din Pont, potrivit autorilor volumului „Izvoare privind istoria României” (Editura Academiei R.P.R. - 1964).

Se jertfeau pentru soți

Poligamia geților și a tracilor este menționată și de Herodot. Istoricul elen adăuga că la traci exista obiceiul ca femeile să se jertfească pe rugul pe care era incinerat cadavrul foștilor soți. „Cei ce locuiesc mai sus de creștoni iată ce obiceiuri au: fiecare ține la căsătorie mai multe femei. Când unul dintre ei a murit, se iscă între femeile mortului mari neînțelegeri, iar prietenii își dau osteneala și arată o nespusă râvnă să afle pe care dintre neveste a iubit-o mai mult cel decedat. Femeia scotită să primească cinstirea este lăudată de bărbați și de femei. Apoi este înjunghiată de ruda ei cea mai apropiată. Și după aceea trupul acesteia este înmormântat împreună cu cel al bărbatului ei. Celelalte femei socot o mare nenorocire aceasta, căci li se aduce astfel o foarte mare ocară”, afirma Herodot.

Herodot despre libertinajul fetelor

Tracii nu puneau însă mare preț pe virginitatea fetelor. Astfel, potrivit autorului antic Herodot unele triburi tracice își vindeau copiii străinilor, iar pe fete nu le păzeau. „Le dau voie să aibă legături trupești cu bărbații care le plac. Își păzesc însă nevestele cu strășnicie, cumpărându-le cu mulți bani de la părinți”.

Solnius a trăit în secolul III d. Hr. și a fost autorul unor cronici despre populațiile tracice păstrate sub titlul „Culegeri de fapte memorabile”. El afirma că bărbații se fălesc cu numărul femeilor și socotesc lucru de cinste să aibă mai multe soții.

„Femeile care țin mult la cinstea lor se urcă pe rugurile soților morți și, ceea ce socotesc cel mai mare semn al curățeniei, se aruncă în flăcări. Femeiele de măritat se duc la bărbați nu după hotărârea părinților, ci acelea care se disting prin frumusețe cer să fie vândute la mezat și, după ce li se îngăduie să se stabilească valoarea lor, se căsătoresc nu după obiceiuri, ci după prețurile oferite. Iar cele năpăstuite din pricina urâteniei lor își cumpără cu zestrea lor soții cu care se mărită”.

Relatarea lui Solnius a fost inspirată din scrierile lui Pomponius Mela, autor latin din secolul I.

Horățiu despre virtuțile femeilor dace

Poetul latin Horățiu, care a trăit în secolul I î.Hr., afirma că femeile geților erau virtuose. „Acolo femeia nu se face vinovată față de copiii vitregi, ci poartă de grijă celor lipsiți de mamă, iar soția cu zestre nu ajunge supusă bărbatului și nici nu se încrede într-un amant chipeș. Zestrea cea mai de seamă este cinstea părinților și virtutea femeii pentru care legământul căsătoriei rămâne trainic. Ea se teme de alt bărbat. Păcatul este un sacrilegiu pe care îl plătește cu moartea”, scria Horățiu, în Ode, potrivit autorilor volumului „Izvoare privind istoria României” (Editura Academiei R.P.R. - 1964).

O descriere asemănătoare i-a aparținut și lui Strabon: „de bună seamă, întotdeauna s-au pus pe seama femeilor însemnurile în cele ale cucerniciei, căci ele împing pe bărbați la o prea mare slăvire a zeilor, la serbări în cinstea lor și la acte de adorație. Ar fi o absurditate să se creadă că la geți sunt socotiți evlavioși cei necăsătoriți. Nu ne putem îndoii că în neamul lor râvna pentru cele divine a fost un lucru de căpetenie”.

Celibatarii din Antichitate

Strabon menționa faptul că unii traci rămâneau celibatari pentru tot restul vieții. „Își petrec viața fără să aibă legături cu femei, numindu-i «ctiști»; ei sunt onorați și socotiți sacri, așadar feriți de orice primejdie. Duc o viață sărăcăcioasă”, informa Strabon. Tradiția poligamiei geților, susțin unii istorici români, ca Vasile Pârvan, a dăinuit până în vremea regelui Burebista, considerat alături de marele preot Deceneu, reformator al statului dac.

Agatârșii își împărțeau nevestele

Obiceiuri ciudate în viața intimă au avut și celelalte triburi care au stăpânit în Antichitate teritoriile actuale ale României. Despre agatârși, Herodot afirma că sunt iubitori ai vieții ușoare, că obișnuiau să își împodobească trupurile cu aur și că erau înclinați spre poligamie. „Agatârșii sunt lipsiți de energie și foarte gingași. Ei poartă, cei mai mulți, podoabe de aur. Au în devălmășie neveste, ca să fie frați cu toții și, înrudindu-se, să nu mai existe la ei nici pizmuire, nici vrăjmășie. Cât privește celelalte obiceiuri, se apropie de traci”, relatează Herodot, în Istoria, potrivit autorilor volumului Izvoare privind istoria României (Editura Academiei R.P.R. - 1964).

Ilirii erau „grozav de bețivi”, afirma preotul latin Claudiu Aelanius, care a trăit în secolele II – III și râvneau la femeile prietenilor lor. „Și-au mai tras și învinuirea că la ospete, în fața oaspeților, este îngăduit să se bea în sănătatea femeilor, fiecare

pentru cine dorește, chiar dacă nu este femeia lui”, afirma preotul latin, potrivit autorilor volumului Izvoare privind istoria României (Editura Academiei R.P.R. - 1964).

Sciții cei desfrânați

Despre modul de viață al sciților a relatat istoricul Clearh din Soloi, în a secolul IV î. Hr., afirmând că erau desfrânați. „Au ajuns cei mai nenorociți dintre muritori, din pricina lipsei lor de măsură. Căci ei s-au desfrânat ca nimeni altul, având din belșug tot felul de bogății și putându-și procura orice. Traiul îmbeșugat și faptul că dintre toți oamenii ei s-au dedicat mai întâi desfrânării i-au adus la atîta nelegiure, încât tăiau nasul tuturor oamenilor pe care îi întâlneau”, scria Clearh din Soloi. Autorul adăuga că femeile sciților au tatuat trupurile femeilor trace, pentru a le batjocori. „Sciții au poruncit tuturor cu atîta trufie, încât serviciul de sclav atît de jalnic pentru toți, s-a transmis urmașilor cu un cuvânt scitic, așa cum era el”, afirma Clearh din Soloi, citat în Izvoare privind Istoria României (Editura Academiei RPR - 1964).

Probleme sexuale puse pe seama blestemelor

Hipocrate a trăit în secolul V î. Hr. și a fost întemeietorul cercetărilor științifice în domeniul medicinei. El afirma că din cauza climei și a modului de viață, mulți sciți erau afectați de impotență. „La bărbați, dorința unirii cu femeia nu este mare din pricina umezelii pe care o are natura lor și a moliciunii și răcelii pântecelui. Din aceste pricini nu este câtuși de puțin firesc ca bărbatul să aibă plăcerile iubirii. Ba încă fiind zdruncinați necontenți de călărie, ajung neputincioși. Apoi, în afară de acestea, printre sciți se fac scopiri și cei mai mulți îndeplinesc treburi de femei, trăind ca și femeile, și vorbesc ca ele, Ei poartă numele de moleșiți. Localnicii pun pricina acestei neputințe pe seama unui zeu, iar pe oamenii aceștia îi cinstesc și se închină lor, temându-se fiecare pentru sine, de o asemenea boală. Ei cred că au păcătuit cu ceva față de zeul pe care-l învinuiesc de năpasta lor. Și ei se îmbracă în haine femeiești, dându-se pe față neputincoși. De atunci trăiesc printre femei și se dedau aceluiași îndeletniciri ca și acestea. De boala amintită sunt loviți sciții bogați, nu cei de rînd, oamenii mai de neam și cu mai multă avere, aceasta pentru că merg călare. Cei săraci suferă într-o mai mică măsură, deoarece nu călăresc”, scria Hipocrate, potrivit autorilor volumului Izvoare privind istoria României (Editura Academiei R.P.R. - 1964).

Sarmatidele, mutilate pentru vigoare

Femeile din Sarmația, teritoriul din nord-vestul Mării Negre, erau renumite prin vitejia lor, dar și prin obiceiurile ciudate pe care trebuiau să le respecte. „În jurul Pontului se află o mulțime nenumărată de femei, care se numesc sarmatide și cărora li s-a rânduit, ca și bărbaților, să ia parte nu numai la călărie, ci chiar la mânuirea arcurilor și a celorlalte arme, exerciții pe care le fac deopotrivă cu bărbații”, informa Platon. Hipocrate preciza că femeile sarmaților se luptau cu dușmanii cât timp erau fecioare. „Nu se mărită până n-a omorât fiecare trei dușmani și nu au legături cu bărbatul înainte de a face sacrificiile rânduite de lege. Dacă își ia un bărbat, femeia încetează a mai călări, câtă vreme o nevoie nu silește întreg neamul să pornească la luptă. Femeile n-au sânul drept. În copilărie, când sunt încă foarte mici, mamele lor înroșesc în foc un instrument de aramă făcut pentru scopul acesta, îl pun la sânul lor drept și îl ard. Astfel acesta își pierde puterea de a crește, transmițând umărului și brațului drept toată tăria și vlaga”, informa celebrul medic din Antichitate.

Cele care nu ucideau nu se măritau

Pomponius Mela a trăit în prima jumătate a secolului I d. Hr. El descria neamul sarmaților drept unul războinic, amintind la rândul lui de datoria tinerelor de a ucide înainte de se căsători. „Sarmații sunt războinici liberi, neînfrânați și până într-atât de sălbatici și cruzi, încât femeile merg la război împreună cu bărbații. Și ca să fie mai îndemânatică, îndată ce nasc li se arde sânul drept. De aceea pieptul lor devine ca la bărbați, iar mâna nu e stânjenită, când o întind ca să lovească. Datoria tinerelor fete este să tragă cu arcul, să călărească și să vâneze. Când ajung mari se îndeletnicesc să străpungă dușmanul, lucru atât de important încât faptul de a nu fi ucis pe nimeni este socotit o necinste; iar ca pedeapsă fata nu se mai mărită”, scria Pomponius Mela, potrivit autorilor cărții „Izvoare privind istoria României” (Editura Academiei R.P.R. - 1964).

Obiceiuri sexuale controversate au avut și alte popoare antice.

Potrivit istoricilor, în familiile regale din Egiptul antic se practica incestul, care ar fi fost considerat o soluție pentru unitatea triburilor. În mitologia egipteană, zeii sunt menționați căsătorindu-se cu surorile lor, iar faraonii le-au urmat exemplele. Părinții celebrei Cleopatra au fost frate și soră, iar regina a fost forțată să îi a în căsătorie doi dintre frații săi.

Cazuri de homosexualitate erau cunoscute în Grecia Antică, iar potrivit legendelor chiar și zeitățile grecești aveau astfel de pasiuni. Ca termen pentru homosexualitate s-a folosit „obiceiul grecesc” și se credea că practica a luat naștere datorită pasiunii grecilor pentru sporturi la care atleții apăreau complet goi.

În Roma antică, potrivit istoricilor, prostituția era permisă, iar bordelurile private funcționau în casele unor cetățeni din înalta societate. Încăperile erau decorate cu imagini pornografice și aveau intrări separate, ca vizitatorii să nu îi deranjeze pe proprietarii vilelor.

H.- RITUALURI FUNERARE DIN DIVERSE CULTURI:

O călătorie în universul spiritual al omenirii

1. Ritualuri funerare în cultura orientală

În cultura orientală, în special în țări precum Japonia și China, ceremoniile funerare sunt elaborate și pline de simbolism. În Japonia, ceremoniile Shinto aduc omagiu strămoșilor și naturii, cu ritualuri care implică purificare și respect față de divinități. În China, ritualurile funerare taoiste se concentrează pe facilitarea călătoriei sufletului în lumea de dincolo. Fiecare gest, de la aprinderea lumânărilor la aranjarea florilor, are o semnificație profundă, reflectând legăturile puternice cu tradițiile spirituale.

2. Tradiții funerare în lumea islamică

În cultura islamică, respectarea regulilor religioase este esențială în procesul de înmormântare. De la pregătirea rituală a trupului la spălarea și îmbrăcarea acestuia în giulgiu alb, fiecare pas este un act de adorație. Slujba de înmormântare este adesea condusă într-o moschee, iar înmormântarea are loc imediat, fără înmormântări multiple în aceeași groapă. Respectul față de decedat și pregătirea corectă a trupului sunt aspecte centrale ale acestor ritualuri.

3. Rituri funerare în creștinism

Creștinismul, având numeroase denominări, prezintă o varietate de ritualuri funerare. În Biserica Ortodoxă, slujbele de înmormântare implică rugăciuni și citiri din Scriptură, iar participanții aprind lumânări în semn de pioșenie. În tradiția catolică, slujba de înmormântare este încadrată de liturghii specifice, iar credincioșii aduc flori și coroane funerare. Indiferent de ramura creștină, respectul față de viața viitoare și comemorarea vieții celui plecat sunt fundamentale în aceste ritualuri.

4. Riturile funerare în cultura africană

În cultura africană, ritualurile funerare sunt adesea complexe și pline de simboluri. Triburile africane aduc un omagiu distinct strămoșilor, cu ceremonii care includ dansuri, cântece și măști specifice. Pregătirea trupului, plânsul ritualic și oferirea de pomeni sunt aspecte esențiale în aceste tradiții. Fiecare trib are propriile sale ritmuri și obiceiuri, contribuind la diversitatea acestor ceremonii.

Acest studiu comparativ al ritualurilor funerare din culturi diverse nu doar aduce în atenție diversitatea, ci și subliniază unitatea umanității în fața misterului vieții și al morții. În urma acestei călătorii virtuale prin tradiții atât de variate, suntem invitați să reflectăm asupra modului în care fiecare cultură onorează trecerea în neființă și cum aceste tradiții pot îmbogăți înțelegerea noastră colectivă a vieții și a durerii pierderii.

Servicii funerare



Diverse Servicii funerare

Întreținerea mormintelor vechi

Recondiționarea sau îngrijirea mormintelor vechi este o practică esențială pentru păstrarea memoriei și respectului față de cei dragi care nu mai sunt printre noi. În zona de sud a României, această activitate este deosebit de importantă, având în vedere tradițiile și respectul profund față de cei trecuți în neființă. evafunerare se poziționează ca un lider de încredere în domeniul recondiționării mormintelor vechi, oferind servicii de calitate superioară și o gamă largă de materiale și obiecte funerare necesare pentru această activitate.

Actele de deces pentru persoanele repatriate

În situația în care aveți un eveniment tragic în familie întâmplat într-o țară străină este de preferat să apelați la o firmă de repatriere decedați specializată și autorizată în acest sens.

Repatriere decedați

Compania Funerară se ocupă de întocmirea și obținerea documentației necesare pentru transportul (repatrierea) cetățeanului român decedat în străinătate. Trebuie știut că pentru obținerea pașaportului mortuar, act esențial în aducerea în România a corpului neînsuflețit, taxele și condițiile specifice de eliberare a actelor diferă de la stat la stat și de la o autoritate locală la altă.

Înainte de a se putea efectua transportul funerar, decesul va trebui înregistrat la autoritățile locale de la domiciliul sau locul de muncă al defunctului.

Deși legea nu prevede că obligatoriu, decesul poate fi anunțat și înregistrat și la amabasadă sau alte autorități consulare. Este o etapă care susține eliberarea unui certificat de deces românesc ce permite repatrierea decedatului. Dacă nu s-a procedat astfel, certificatul se va obține după sosirea transportului în România.

Pentru obținerea pașaportului mortuar de la autoritățile consulare românești din țară respectivă veți avea nevoie de:

- Cartea de identitate în original
- Certificatul de deces din țară respectivă legalizat și apostolat
- Certificat medical de deces
- Certificatul de îmbălsămare
- Autorizația de transport eliberată din autoritățile locale
- De asemenea, înainte de transportul funerar propriu-zis, dacă moartea a survenit ca urmare a unor acțiuni violente, este necesar să fie solicitată intervenția autorităților locale din aria respectivă. Investigarea și elucidarea condițiilor morții pot întârzia, uneori în mod semnificativ, durata și condițiile transportului funerar.

Datorită specificului și taxelor din fiecare țară, costurile unui transport funerar pentru repatriere decedați pot diferi uneori destul de mult. Este gesit a se calcula aceste cheltuieli numai în funcție de kilometri parcurși. Totuși, din practică și experiență noastră, putem estima că pentru Uniunea Europeană, costul unui transport funerar ar fi undeva în jurul a 2.000 – 4.000 de euro.

Compania Funerară oferă de regulă următoarele servicii incluse în preț:

- Sicriul de zinc îmbrăcat în lemn complet echipat
- Imbalsamarea și tratamentul anti putrefacție al

decedatului

- Sigilarea sicriului
- Actele necesare transportului
- Cu toate acestea, cum am spus mai sus, condițiile și cerințele pot să difere de la caz la caz.

Procedura înregistrare deces:

- Decesul trebuie înregistrat la autoritățile locale din țara respectivă;
- Decesul poate fi înregistrat și la ambasada sau consulatul României din țara în care vă aflați (nu este obligatoriu);
- Dacă ambasada sau consulatul României sunt notificate despre deces de autoritățile locale, acestea informează imediat Ministerul Administrației și Internelor din România, care va anunța familia asupra decesului cetățeanului român;
- Înregistrarea decesului la ambasada sau consulatul României permite eliberarea de către ambasadă sau consulat a unui certificat de deces românesc;
- Actele necesare eliberării documentelor de inhumare în România
- Eliberarea certificatului de deces românesc se poate face numai pe baza certificatului de deces eliberat inițial de autoritățile locale din țara respectivă și pe baza altor documente prevăzute de legislația română;
- Certificat constatator al decesului, eliberat de spital;
- Certificat de îmbălsămare, eliberat de spital;
- Certificat de deces internațional eliberat de autorități (sau românesc, eliberat în urma constatării decesului la ambasada sau consulatul României din respectivul stat);
- Pașaport mortuar, eliberat de autorități;
- Transcrierea certificatului de deces emis în străinătate
- Acte necesare :
- Certificatul de deces din străinătate (tradus și legalizat în România) care trebuie corect completat cu toate datele necesare și anume: nume și prenume, data și locul nașterii, data și locul decesului și numele părinților persoanei decedate. Eliberarea certificatului se va efectua în max. 6 luni de la deces
- Certificatul de naștere și de căsătorie (dacă e cazul) al persoanei decedate, Cartea de identitate sau pașaportul decedatului
- Cartea de identitate a solicitantului (obligatoriu ruda cu persoana decedată)
- Cerere de transcriere a decesului, completată și semnată.

- Documentele mai sus menționate se depun în țară, la Biroul de Evidență a Populației aferent ultimului domiciliu al decedatului.

Îmbălsămarea decedaților

Îmbălsămarea este o procedură întâlnită pentru prima dată în Egiptul Antic însă există mențiuni că acest obicei era utilizat și de către strămoșii popoarele din America de Sud.

Procedura egipteană presupunea mai multe etape: în prima etapă corpul era spălat și purificat d.p.d.v. religios, în a doua etapă erau îndepărtate organele interne apoi uscate și introduse în 4 vase. După acest pas corpul era așezat pe o masă unde era acoperit în totalitate cu natron (*o sare care se găsea din abundență pe malurile Nilului și care este compusă din sare, bicarbonat de sodiu, carbonat de sodiu și sulfat de sodiu*).

Acest pas dura cca. 40 de zile ulterior corpul era curățat de natron și uns în totalitate cu uleiuri speciale (*mir, vin de palmier, ulei de cafor*). După acest pas corpul era înfășurat în materiale textile foarte lungi care erau lipite între ele cu ajutorul unor rășini.

Când se efectuează

Îmbălsămarea este un procedeu care se efectuează numai după ce un medic legist constată decesul persoanei. Este interzisă procedura de îmbălsămare să se efectueze anterior constatării decesului. Acest proces are ca rol de încetinire a procesului bacteriologic natural pe o perioadă scurtă de timp. În funcție de procesul aplicat și de perioada la care se face intervenția de la ora decesului putrefacția corpului poate fi întârziată suficient timp cât înmormântarea persoanei dragi să se efectueze în condiții optime.

Procedura de îmbălsămare

Procedura de îmbălsămare se efectuează numai de către personalul autorizat în acest sens și în spații amenajate. Operațiunea constă în injectate în cadavru pe cale vasculară sau pe alte căi, în cazul în care sistemul vascular nu este integru, diferite substanțe chimice cu scopul de a opri acțiunea bacteriilor și procesul de destrucție natural, precum și de a fixa țesuturile astfel încât să se realizeze conservarea temporară sau definitivă a corpului.

Produsele folosite la conservarea cadavrului, precum cele folosite la îmbălsămare/tanatopraxie trebuie să facă parte din categoria produselor biocide și să fie avizate/autorizate conform

prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 617/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Este obligatorie aplicarea unei brățări în jurul încheieturii mâinii drepte sau stângi a decedatului pe care sunt imprimare datele de identificare ale firmei care a acordat serviciile funerare, îngrijirile mortuare și serviciile de [tanatopraxie](#). Brățara nu se confecționează din materiale biodegradabile.

Legislație

Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare

Legii 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, r

Incinerarea umana

În timp ce înmormântările tradiționale încă sunt preferate de mulți, incinerarea umană devine din ce în ce mai populară. Această opțiune de îngrijire a rămășițelor umane oferă o varietate de avantaje, inclusiv costuri mai mici, flexibilitate în programarea serviciului și o reducere semnificativă a impactului asupra mediului.

Depunerea la capelă



Conform Normele Uniunii Europene persoanele decedate nu mai pot fi ținute acasă timp de trei zile ci la capela bisericii sau a cimitirului. Cum legislația din România încă nu interzice acest lucru întrebarea care se pune este : Este obligatoriu să depunem persoană decedată la

capela ? sau „Ce sancțiuni riscă familiile care nu respectă această normă UE?”.

Rațiunea de a pătra corpul decedat în casă ține, poate, de tradiția noastră cât și de biserica ortodoxă română care contestă decizia de a interzice că decedatul să fie jelit timp de trei zile în casă. Din păcate va fi foarte greu de respectat mai ales în zonele rurale cât și în cele urbane ținând cont de lipsa capelilor și de faptul că nu se ridică la standardele europene.

Atunci când decidem acest lucru trebuie să avem în vedere avantajele cât și dezavantajele. Printre dezavantaje

putem enumera: lipsa spațiului necesar celor care doresc să-și ia un ultim rămas bun, aprinderea de lumânări în casă, îngreunarea pregătirilor necesare înmormântării, problema copiilor acolo unde locuiesc la aceeași adresa cu persoană decedată și nu în ultimul rând se pune problema dpdv igienico-sanitar. Persoanele decedate pot fi depuse la capelele bisericilor acolo unde există cât și la capelele cimitirelor. Prețul variază în funcție de locație și se situează în intervalul 100-250 lei pe noapte. De regulă aparținătorii nu pot rămâne peste noapte la priveghi. Apelând la societatea noastră de Eva Funerare puteți beneficia de îndrumare cu privire la depunerea persoanei decedate la o capela autorizată.

Planificarea funerară

Planificarea funeraliilor poate fi făcută atât înainte, cât și după decesul persoanei dragi, chiar dacă reprezintă o povară pentru familie necesitatea organizării lor este foarte importantă. De o bună perioadă de timp persoanele în vârstă își pregătesc în detaliu funeraliile prin procurarea diverselor produse care urmează a fi utilizate atunci, sau mai nou economisesc sume de bani. După cum știm costul serviciilor și al produselor funerare nu este unul neglijabil, din aceste motive este recomandat să existe sume de bani economisite din timp. În acest sens și la noi în țară au apărut societăți de servicii funerare care oferă posibilitatea încheierii unor contracte denumite „planuri funerare” care au menirea de a oferi o garanție în plus familiilor îndurerate.

Recomandarea, pentru familii, este că planificarea funeraliilor se se facă înaintea decesului chiar dacă , uneori credem că nu este momentul potrivit , considerăm că nu este cazul ,sau uneori evităm din superstiții. Atunci când planificarea se desfășoară în condiții normale și nu de stres putem analiză la rece și lua deciziile potrivite.

Prima etapă a planificării este documentarea cu privire la serviciile funerare necesare.

Familia celui decedat poate solicita următoarele **servicii funerare:**

constatarea decesului, îmbălsămarea, toaletarea, așezatul în sicriu, transportul sicriului, procurarea de acte necesare înmormântării, confecționarea de coroane, pachete de mâncare de dulce și post, colivă.

Cea de-a doua etapă este obținerea unei oferte de servicii funerare scrisă în care să apară prețurile ferme ale serviciilor

solicitate. O societate care evita sau nu poate elibera o oferta scrisă trebuie să vă dea de bănuț, verificați că pe oferta să apară datele de identificare ale societății, serviciile solicitate și valoarea ofertei. Întrebați persoana care a întocmit oferta dacă prețurile pot suferi modificări între timp.

În Cea de-a treia etapă este momentul potrivit pentru a pune toate întrebările care vă pot ajuta în organizarea funeraliilor. Întrebați societatea de servicii funerare cine se ocupă de fiecare etapă în parte, când anume trebuie să-i anunțați de deces, cum procedați în diverse situații cum și cu ce se face transportul sicriului, informați societatea dacă sunt persoane în familie care să transfere sicriul din casă la mașină, apoi la biserica și cimitir. Ținând cont de greutatea sicriului, plus greutatea persoanei decedate, este de preferat să existe patru persoane care să-l transporte, mai ales dacă sicriul urmează să fie transportat și pe scări. Obțineți informații cu privire la obiceiurile ortodoxe către trebuie respectate în cazul în care nu le cunoașteți, este recomandat să obțineți aceste informații și de la preotul paroh. Este important să aflați dacă familia deține sau nu un loc de veci, în cazul în care există trebuie aflat dacă în ultimii șapte ani a mai fost înhumată în acel loc o altă persoană, excepție face cazul în care există o lucrare de zidărie, cavou, deoarece legea nu permite înhumarea altei persoane mai devreme de șapte ani. În cazul în care familia nu deține în loc de veci singură posibilitate este să-l obțineți după ce are loc decesul.

Solicitați societății de servicii funerare datele de contact unde pot fi contactați, intervalul orar la care răspund de regulă, informații cu privire la modalitatea de plată, posibilitatea de a achita serviciile în rate, plata cu cardul s.a.m.d. Preventiv încercați să vedeți peste câteva zile dacă la numărul de telefon oferit răspunde cineva din partea societății cu care ați discutat. Notați pe o hârtie informațiile care sunt cele mai importante. Evitați să colaborați cu societăți sau site-uri care nu își afișează datele de identificare. De multe ori aceste societăți sunt firme fantomă care nu prezintă nici o garanție pentru familia dumneavoastră.

Eliberarea certificatului de deces

Certificatul de deces este un act de stare civilă care se eliberează de către S.P.C.L.E.P. Serviciul Public Comunitar Local de Evidența Persoanelor sau de către primăria unității administrativ teritoriale în a cărei rază s-a produs [decesul](#) sau s-a identificat cadavrul.

Termenul de declarare a decesului diferă în funcție de modul în care a avut loc, dacă decesul este din cauze naturale termenul este de 3 zile de la data încetării din viață a defunctului, acesta cuprinde ziua decesului și ziua în care se face declarația, în situația în care decesul a avut loc din cauze violente, accident, sinucidere sau în cazul găsirii unui cadavru declarația se face în termen de 48 ore din momentul în care se găsește decedatul. În cazul în care termenul de 48 ore este depășit din vari motive este obligatoriu obținerea unei adeverințe de la parchet din raza unității administrativ teritoriale unde s-a produs decesul.

Actele necesare întocmirii dosarului privind eliberarea certificatului de deces:

- certificatul de naștere și de căsătorie, după caz copie și original;

- actul de identitate al decedatului copie și original;

- actul de identitate al declarantului original și copie

- dovada legăturii de rudenie (acte de stare civilă

doveditoare privind legătura de rudenie dintre declarant și decedat)

RITUALURI FUNERARE ÎN ÎNTREAGA LUME

Suzanne Cords

Raiul, iadul, viața veșnică, renașterea sau neantul?

Oamenii au idei diferite despre ceea ce se întâmplă după moarte, ceea ce se reflectă în ritualurile neobișnuite organizate pentru cei decedați.

Tibet și înmormântarea în cer

În mijlocul înălțimilor tibetane, vulturii se adună flămânzi în jurul unui trup dezmembrat. El a fost lăsat special de "ragyapas", budiștii care se ocupă de pompe funebre, pentru a fi devorat. Ei urmează tradiția străveche a așa-numitei înmormântări în cer.



Atunci când o persoană moare, aceasta este hrănită simbolic timp de câteva zile, în timp ce un călugăr îi citește din cartea tibetană a morților. Acesta este modul în care omul sfânt convinge sufletul să părăsească trupul.

Conform credinței tibetane, o înmormântare în cer închide ciclul naturii. Imagine: [Imaginechina/dpa/picture-alliance](#)

În ziua înmormântării, lama (preot-călugăr budist din Tibet. n.r) îl invocă pentru ultima oară pe decedat, înainte ca trupul să fie dus la locul de înmormântare înainte de apusul soarelui. Ragyapasii dezmembrează corpul și despică capul pentru ca sufletul să poată evada. Sarcina vulturilor este apoi de a transporta defunctul în "bardo", un tărâm intermediar dintre moarte și renaștere.

India: incinerare și apă sfințită

Și în hinduism se crede că fiecare persoană renaște de mai multe ori. Prin urmare, un mort trebuie incinerat cât mai curând posibil, deoarece numai atunci sufletul său se poate elibera de corp și poate merge mai departe.

În India, râul Gange joacă un rol special în acest sens. Potrivit religiei, acest râu este sacru, pentru că ar simboliza una dintre cozile de păr ale zeului Shiva. Cei care se scaldă aici sunt eliberați de toate păcatele. Acesta este, de asemenea, motivul pentru care numeroase ruguri funerare sunt ridicate pe malul râului acesta pentru cei morți.

După incinerare, cenușa este răspândită în râu

După incinerare, rudele colectează cenușa și o împrăștie în Gange, flancată de flori și ghirlande. Ei speră astfel că defunctul va scăpa de ciclul etern al nașterii, morții și renașterii și va intra în nirvana, o stare în care sufletul se odihnește definitiv. Aproximativ 100.000 de înmormântări au loc pe Gange în fiecare an. Curățenie pentru suflet, dar mai puțin pentru râu, Gange fiind una dintre cele mai murdare ape din lume.

Arta sicriului din Ghana



Ghana, sicrie "artistice" Imagine: [Gero Breloer/dpa/picture-alliance](#)

decedat în viață. A lucrat acesta ca muzician într-o trupă? Atunci sicriul poate fi comandat în forma unei chitare. A fost proprietarul unui bar? De ce nu un loc de odihnă finală în

În alte părți ale lumii, se practică mai degrabă înmormântarea în pământ. Însă nu toate sicriile sunt la fel! În Ghana, de pildă, s-a impus o formă de artă a sicriului care nu prea are legătură cu modelele obișnuite în formă de cutie. În schimb, recipientul simbolizează ceea ce a fost important pentru

forma unei sticle de bere? Imaginația, dar nici prețurile nu au limite, pentru că așa un model de sicriu mai neobișnuit nu este probabil la îndemâna oricui.

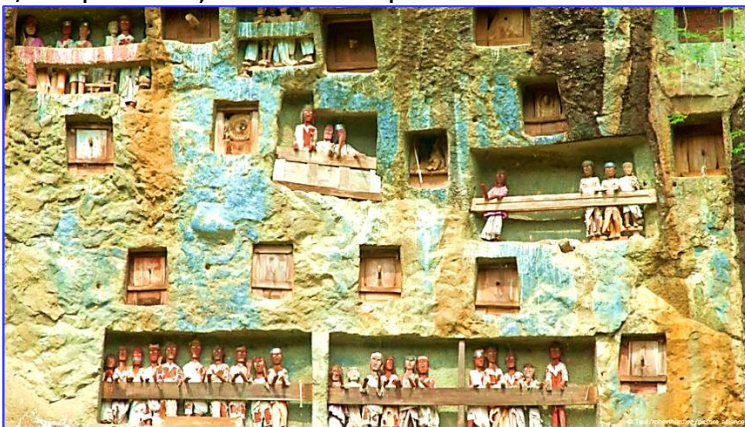
Indonezia: Lunga călătorie spre țara morților

Însă chiar mai scumpe sunt ceremoniile de înmormântare în tribul montan Toraja din Indonezia. Pentru ca sufletul celui decedat să își găsească drumul spre Puya, adică țărâmul morților, el are nevoie de ajutorul celor vii. Altfel, dacă se pierde și rătăcește între lumi, el ar putea deveni o amenințare pentru cei rămași în urmă.

După moartea lor, defuncții sunt mai întâi îmbălsămați și așezați în casa familiei. Uneori doar pentru câteva săptămâni, alteori pentru ani de zile, în timp ce rudele economisesc pentru un gigantic ospăț funerar care durează câteva zile, merit să permită sufletului să se îndrepte spre viața de apoi. Cu cât statutul social al celui decedat este mai ridicat, cu atât mai pompoase sunt sărbătorile.

În ținuturile muntoase Sulawesi din Indonezia, păpușile din lemn simbolizează persoanele decedate. Imagine: Tuul/robertharding/picture alliance

La masă vin sute de invitați și toți trebuie să fie serviți și cazați. La ceremonia funerară sunt sacrificate numeroase animale, de preferință bivoli de apă.



Pentru Toraja, aceștia nu sunt doar un simbol al puterii și al bogăției, ci înzestrați și cu puterea de a-i ajuta pe cei morți să își găsească drumul spre viața de apoi. Luptele de cocoși fac și ele parte din ritual.

Punctul culminant al ceremoniei este înmormântarea propriu-zisă. Defunctul este atârnat de o stâncă într-un sicriu de lemn sculptat cu migală sau este așezat într-o peșteră săpată în

stâncă, unde au loc familii întregi. În fața mormintelor din stâncă, pe un fel de balcon, stau figuri din lemn numite tau-taus, care se presupune că reprezintă decedatul.

Madagascar: Haine noi pentru strămoși

În statul insular african Madagascar, morții fac parte din familie la fel de mult ca și cei vii. Iar acești "Razana" au un dar cu totul special, căci ei pot vorbi cu zeii. În consecință, ar fi o idee bună să îi ai de partea ta ca mediatori, în caz contrar supărarea strămoșilor putând să aducă ghinion și să dăuneze întregii familii.

La Famadihana participă tot satul Imagine: Sämmer/dpa/picture-alliance

Pe de altă parte, Razana nemulțumiți pot fi liniștiți la festivalul funerar "Famadihana". Uneori, aceștia stabilesc ei înșiși data, apărându-i unei rude în vis. În cele mai multe cazuri însă, un "Ombiasy", un vindecător malgaș, contactează mortul pentru a determina momentul potrivit pentru Famadihana, la care sunt invitați familia extinsă, vecinii și prietenii. În ziua sărbătorii, defuncții sunt înfășurați în eșarfe prețioase de mătase iar cei vii și cei morți sunt prezentați unul altuia. Gazdele participă la un festin culinar și beau "toaka gasy", rom de casă. Se bea mult, se râde și se dansează. Iar când defuncții sunt apoi așezați în mormântul curățat și proaspăt pictat, se speră că ei sunt mulțumiți de momentul consumat.



Până la următoarea Famadihana. Dat fiind că este foarte elaborat și costisitor, un astfel de festival are loc de regulă doar o dată la trei până la șapte ani.

Festivalul japonez Obon

Numeroase țări asiatice își omagiază și ele strămoșii. Familiile își amenajează sanctuare acasă și îi onorează pe cei decedați cu flori și bețișoare fumegânde. În schimb, acestora li se pot cere favoruri mici și mari.

În Japonia, în fiecare an la jumătatea lunii august, are loc un festival de trei zile dedicat strămoșilor și numit "Obon". Potrivit credinței budiste, morții se întorc din viața de apoi în casele și familiile lor o dată pe an și trebuie să fie întâmpinați cum se cuvine. Pentru a-i ajuta să-și găsească ușor drumul, se aprind focuri de bun venit sau felinare pe altarul casei din grădini. Cei îndurerați fac zilnic ofrande alimentare strămoșilor lor, inclusiv "găluște de adio". Hrănirea simbolică este menită să atenueze suferința morților, care ar putea fi înfometați. Potrivit credinței populare, defuncții călătoresc înapoi în viața de apoi la sfârșitul Obonului, motiv pentru care familiile le fac monturi din castraveți sau vinete iar bețișoarele sunt folosite pe post de picioare. Acestea sunt așezate fie pe altar, fie în fața ușii. Despărțirea este din nou caracterizată de foc - flăcări sub formă de personaje luminează pantele munților iar felinarele plutitoare se leagăna ușor pe râuri și lacuri.

În cadrul acestui festival popular, aproape întreaga țară este în picioare pentru a-i întâmpina pe strămoși în locurile lor natale.

Stripteaze pentru morți în Taiwan

În statul insular asiatic, rudelor le place să comande o "mașină electrică de flori" pentru înmormântare. Acesta este un camion cu remorcă decorat cu multe flori și lumini strălucitoare, pe care femei îmbrăcate sumar dansează pentru decedat și pentru cei îndurerați. La nevoie, un Jeep cu modificări este suficient. **Din difuzoare urlă muzică pop.**

Acest obicei oarecum ciudat s-a impus abia în jurul anului 1970, când se pare că lumea interlopă taiwaneză a simțit o oportunitate de afaceri la vremea respectivă. Astfel, au fost pur și simplu oferite stripteuze din cluburile de noapte conduse de interlopi ca parte a unui "pachet funerar" ieftin. Argumentul lor a fost că această idee va atrage mai multe persoane în doliu la eveniment, dar și că ar fi pe placul zeilor. În plus, dansatoarele ar fi un cadou pentru cei morți care s-au bucurat cât au fost în viață.

În marile orașe, "mașinile electrice cu flori" sunt de obicei privite cu ochi răi ca fiind imorale, dar la țară - unde există mult mai puțin divertisment - sunt cu atât mai populare.

Germania: banchete funerare și duminica morților

În Duminica Morților, mulți germani își vizitează rudele decedate la cimitir. Imagine: Ute Grabowsky/photothek/picture alliance În Germania - ca și în majoritatea țărilor din întreaga lume - un astfel de eveniment ar fi de neconceput. Defuncții sunt îngropați într-un sicriu sau într-o urnă, se țin discursuri emoționante iar cei îndurerăți aruncă pământ sau petale de flori în mormânt în semn de adio.



Ulterior, oamenii se așază împreună la o cafea și o prăjitură, pentru a arăta că viața merge mai departe. Morții sunt apoi amintiți cu ocazia unor sărbători creștine, cum ar fi Ziua Tuturor Sufletelor sau Duminica Morților, cunoscută și sub numele de Duminica Veșniciei. Acesta este momentul în care oamenii vizitează cimitirul și aprind lumânări.

Remarcăm însă că amintirea celor decedați este prezentă în toate culturile, indiferent de modul în care este sărbătorită.

Adaptare după un articol publicat pe DW-Deutsch.

RITUALURI ȘI TRADIȚII FUNERARE INEDITE DE PE GLOB

Share:

Diferențele culturale și religioase influențează percepția oamenilor asupra modului în care părăsim această lume. Astfel întâlnim diferite comunități care dau ritualurilor și tradițiilor lor funerare semnificații care de cele mai multe ori nu pot fi înțelese de către straini.

1. „Îngroparea în cer”

În Tibet și în câteva părți din Mongolia, budiștii de tip Vajrayana (budiștii ezoterici) practică UN ritual specific cu scopul realizării reîncarnării. Pentru acești budiști, trupul nu este altceva decât un obiect pe care sufletul îl folosește pentru a se putea exprima. În urma morții, sufletul, care este etern, trebuie eliberat din corp, iar unealta sufletului, corpul, trebuie redat naturii.

Ritualul are loc pe culmile munților sau al dealurilor înalte, specifice Tibetului și presupune înfășurarea corpului decedat cu o pânză și așezarea acestuia în poziția fetală, în poziția în care s-a născut. În jurul lui mai mulți budiști îi rostesc rugăciuni care să ajute sufletul să se desprindă de corp. După ce rugăciunile s-au terminat, intervine rogyapa, cel care distruge corpul și redă libertate sufletului. Rogyapa îndepărtează pânza și secționează trupul în așa fel încât să poată tăia pielea de pe corp și să scoată mușchii și tendoanele. În acest interval, vulturii grifoni specifici zonei geografice (care nu permite alte ritualuri pentru că nu se întâlnește lemn pentru incinerare iar solul este tare și nu se poate săpa și îngropa) se grupează și așteaptă semnalul rogyapa pentru a se năpusti asupra rămășițelor. Organele, mușchii și tendoanele sunt date ultimile vulturilor.

2. Famadihana

Anumite comunități etnice din Madagascar consideră că strămoșii reprezintă o conexiune între familiile celor decedați și Divinitate. Așadar rudele care au murit trebuie să fie onorate pentru ca familiile acestora să fie sub oblăduire divină în momentul în care sufletul a reușit să se desprindă de lumea celor vii.

Onorarea celor decedați are loc prin tradiția Famadihana, în traducere „răsturnarea oaselor”. Aceste comunități recunosc doar două categorii de oameni: cei ce trăiesc și cei ce au murit, dar ale căror oase încă nu s-au descompus complet și în ale căror trupuri sufletul este captiv.

Tradiția presupune ca la o dată de cinci sau șapte ani, în funcție de visurile și zodiacul astrologului tradițional al comunității denumit Ombiasy, să se deschidă cripta comună a comunității respective. Famadihana durează o singură zi, timp în care cadavrele sunt analizate ca să se vadă care familie a primit mântuire divină prin descompunerea membrilor morți și care nu. Corpurile ale căror oase încă se pot identifica sunt

învelite în „veșminte noi”, în mai multe straturi de pânză albă și scoase la lumina zilei pentru ca sufletele captive să se bucure de o zi în familie. Cadavrele învelite sunt primite în casă, așezate la o masă cu toți membrii familiei și purtate prin comunitate în timp ce rudele dansează cu ele.

La apus, corpurile trebuiesc puse din nou în criptă pentru ca spiritele aduse de noapte să nu tulbure pacea sufletelor.

3. Dansurile la bară

Un obicei în Taiwan este ca la evenimentele semnificative din viața oamenilor precum nunți, zile de naștere sau înmormântări atmosfera să fie asigurată de către coruri și echipe de dans, formate de cele mai multe ori doar din femei. Însă de la sfârșitul anilor 1990 această tradiție a suferit modificări. Globalizarea a adăugat în cadrul acestor evenimente și dansurile la bară de tip striptease.

Așadar la anumite înmormântări este de așteptat o petrecere striptease în jurul cavoului sau chiar o caravană din mai multe autobuze proiectate special cu jocuri de lumini și scene pentru dansatoare, toate pentru a se atrage mai multe persoane și a se cinsti astfel memoria celui decedat.

4. „Sicriile fantastice”

În mentalul colectiv al oamenilor **din Ghana, Africa**, o persoană decedată trebuie să își continue slujba pe care o practica pe pământ și în viața de dincolo. Astfel, în regiunea centrală Accra s-a dezvoltat o adevărată artă din crearea de „sicrie fantastice”. Acestea au rolul de a reprezenta locul de muncă al celui care a murit și de a îi reaminti că trebuie să muncească în continuare în același domeniu.

Sicriile fantastice sunt concepute în diferite forme și culori, de la sticle de cola, animale, aparate de fotografiat, mașini și avioane până la telefoane, adidași și pachete de țigări. Cel mai cunoscut producător în această branșă este Paa Joe care prin arta sa a atras atenția a mai multor persoane celebre inclusiv a fostului președinte al S.U.A, Jimmy Carter, care a achiziționat două sicrie de acest fel.

5. Locuirea alături de rudele decedate

Familiiile din regiunea Toraja din Sulawesi, Indonezia, locuiesc alături de rudele decedate timp de ani de zile, până în momentul în care fiecare membru se simte împăcat cu faptul că respectiva rudă nu mai este în viață. Cadavrele sunt mumificate prin administrarea substanței chimice formalin, iar mirosul este îndepărtat prin frecarea corpului cu mai multe tipuri de plante.

Persoana decedată este îmbrăcată, spălată și servită cu mâncare zilnic, urmând ca la finalul zilei să fie pusă într-un pat alături de bunurile folosite de ea în vremea când trăia. Rudele o consideră pentru o perioadă bolnavă și nu moartă, vorbind și interacționând cu ea ca și cum ar fi în viață.

Pentru comunitatea din Toraja, ceremoniile de înmormântare sunt considerate ca fiind cele mai importante evenimente din viața unui om. Acordul pentru înmormântarea unei rude trebuie să fie dat de toată familia, iar resursele financiare încep să se strângă din timp.

ENIGMATICA EVOLUȚIE A "JOCULUI MORȚII" DIN EGIPTUL ANTIC, DEZVĂLUITĂ

Madalin Enescu

Publicat: 22.03.2020

Egiptul Antic a reprezentat pentru mult timp o țară învăluită în mister. De la piramide la Cartea Mortilor, multi istorici și împătimiți ai istoriei au încercat să dezlege secretele bine pastrate ale acestei civilizații. Ultima descoperire în ceea ce privește cultul morților din Egiptul Antic constă într-un joc asemănător cu jocul de table din zilele noastre. Deși inițial s-a crezut că acesta este doar un simplu joc, în realitate era un instrument de comunicare cu spiritele din lumea de dincolo.

Jocul Morților și al celor vii

În general, oamenii iubesc jocurile de societate. Ca și noi, cei de astăzi, vechii egipteni aveau propriile jocuri de societate. Unul dintre acestea se numea „senet” sau „jocul morții”. Jocul era jucat în general de anumite pături ale societății egiptene, în special de faraoni și regine. El a devenit unul foarte popular începând cu anul 5000 până în 2500 î. Hr., când Egiptul faraonilor a început să decadă.

Acesta era alcătuit dintr-un zar și din niște pioni care se mișcau pe o tablă asemănătoare tablei de șah de astăzi. Jucătorii aveau la dispoziție un număr de 5 pioni, așezați pe o tablă de 30 de pătrate dispuse pe trei rânduri a câte 10 pătrate. Fiecare jucător dădea cu zarul și, în funcție de numărul afișat pe zar, își muta pionul un număr de casuțe echivalent cu cel de pe zar. Jocul începea în partea de sus a tablei, parcurgând fiecare rând până la căsuța 30 care era așezată în partea dreaptă a ultimului rând. Casuțele cuprinse între 26 și 29 erau decorate cu simboluri specifice care în limbajul modern ar fi însemnat: „stai un rând” sau „trebuie să dai o dublă”. Primul dintre jucători

care muta toți cei cinci pionii până la final era considerat câștigătorul.

Arheologii au descoperit că jocul data de aproape 5.000 de ani și până în prezent s-a crezut că acesta este doar un simplu joc de societate. Dar la 700 de ani de la apariția sa, jocul avea să se transforme într-un joc de șah foarte apropiat de o tablă de Ouija sau tabla de vorbit cu spiritele. În arta funerară egipteană, cei decedați sunt desenați ca jucând acest joc cu cei care erau încă în viață. Jocul devenind astfel nu doar un mod de distracție dintre cei morți și cei vii, dar și o modalitate de comunicare între cele două țărâmurii.

Sufletul în Egiptul antic

Designul jocului a început să se schimbe, iar în timp a capătat unele simboluri religioase. Ca de exemplu, cele trei linii verticale care se existau în varianta inițială în pătratul cu numărul 28 au fost transformate în trei păsări care în Egiptul antic erau reprezentarea sufletului. De aceea multe texte care au aparținut Regatului de Mijloc au descris acest joc sub forma unei călătorii a sufletului în țărâmul morților.

Nu se știe în acest moment data exactă când în joc a început să fie folosit primul zar. O tablă de joc din Muzeul Egiptean Rosicrucian din San Jose, California, a reușit însă să ofere cercetătorilor noi răspunsuri. Există însă unele întrebări în ceea ce privește modul în care această tablă de joc a fost descoperită. Nimeni nu a reușit până în prezent să identifice contextul în care aceasta a fost descoperită.

Arheologul Walter Crist, de la Universitatea din Maastrich, a studiat tabla, comparând designul ei cu a altora. Acest lucru l-a condus la concluzia că jocul datează din perioada dinastiei a XVIII-a egiptene, înainte de domnia reginei faraon- Hatshepsut.

Începutul unei schimbări

Jocul de senet are un design inedit, fiind probabil un stil de tranziție către unul ceva mai avansat, citează Journal of Egyptian Archeology. Aspectul jocului este unul interesant. Finalul și începutul sunt așezate diferit față de un joc din zilele noastre. Tabla este un mix între simboluri seculare și religioase. De aceea se consideră că aceste jocuri au devenit metode de comunicare cu viața de apoi în jurul anului 2400 î. Hr.

Această transformare este o evoluție tipică a artefactelor culturale. Arheologul Jelmer Eerkens, de la Universitatea din California, citat de Sciencemag, vede transformarea acestui joc ca fiind una neliniară. Compusă din perioade de stagnare și de

dezvoltare rapidă în decursul unui deceniu. Evoluția jocului constrastează puternic cu evoluția tehnologiei de astăzi, care are o dezvoltare mult mai liniară.

Jocul Morții

Designul unic, dar și combinația dintre simbolurile seculare și cele religioase, sugerează că tabla din Muzeul Rosicrucian este o fază de tranziție în dezvoltarea respectivului joc. Poate reprezenta momentul când jocul a fost transformat dintr-un simplu joc, într-un instrument de comunicare cu viața de dincolo. De aceea jocul poate fi considerat adevăratul „Joc al Morții” din Egiptul Antic.

Această descoperire nu este importantă doar în ceea ce privește evoluția jocului de senet. În viitor ar putea să ajute la o înțelegere mult mai bună în ceea ce reprezintă schimbările culturale din perioada Egiptului antic. Dar pentru acest lucru sunt necesare cercetări amănunțite pentru a demonstra dacă această tablă de joc este o fază unică în ceea ce privește dezvoltarea jocului de senet.

Riturile funerare sunt unul dintre acele elemente care disting culturile și popoarele din întreaga lume. Dar care sunt cele mai ciudate și mai curioase?

Acum 4000 de ani, în civilizația Dilmun, morții erau îngropați în mii de dune de nisip, care pot fi încă observate în tot Bahrainul; în timp ce mayașii puneau câte un știulete de porumb în gura morților, pentru ca aceștia să-și poată hrăni sufletele în timpul călătoriei către lumea cealaltă.



Multe ritualuri funerare au supraviețuit de-a lungul secolelor și sunt respectate și astăzi. Iată o listă cu cele mai ciudate, curioase și fascinante ritualuri funerare din lume, scrie Scambi Europei.

Tibet: "Înmormântarea Cerului"

Această veche practică funerară tibetană implică așezarea cadavrelor morților deasupra unui vârf înalt, astfel încât să poată fi mâncate de vulturi și alte păsări răpitoare.

Poate părea o tradiție foarte macabră, dar semnificația simbolică a acestei practici pe concepția budistă despre trecătoarea vieții, în care corpul este doar un recipient, din care sufletul a plecat deja pentru o nouă reîncarnare.

Iran: Turnul Tăcerii

În tradiția zoroastriană, conceptul de înmormântare în rai este foarte important. De fapt, adepții își întind morții în vârful "Turnului Tăcerii", cunoscut și sub numele de dakhma.

Moartea este considerată un rău, iar poluarea pământului pur cu materie în descompunere este văzută ca un sacrilegiu. Zoroastrismul a apărut în Iran cu aproximativ 3.500 de ani în urmă, iar Turnurile Tăcerii sunt încă vizibile în special în zona orașului Yazd, deși utilizarea lor în scopuri funerare a fost interzisă în anii 1970.

India : Rugurile Crematorii

În India există zone de incinerare foarte cunoscute, acestea sunt templele funerare ale Manikarnika și Harishchandra., o afacere pentru hinduși, care cred că oamenii incinerați aici vor fi eliberați de moarte și reîncarnare.

Varanasi este singurul oraș indian în care le ard 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Cadavrele sunt înfășurate în cârpe colorate și scufundate în Gange de către membrii familiei de sex masculin, apoi sunt arse într-o groapă al cărei foc este alimentat de familie. Bețișoare și tămâie sunt folosite pentru a masca mirosul înțepător al trupurilor, a căror cenușă este împrăștiată în Gange.

HONG KONG: Aruncarea cenușii în mare

Cu aproape 7,4 milioane de locuitori, Hong Kong ar fi a patra cea mai dens populată țară de pe planetă, dacă nu ar fi o regiune administrativă specială chineză.

Înainte de a fi dărâmat, vechiul cartier din Hong Kong, din Kowloon Walled City, a fost considerat cel mai dens populat loc de pe planetă, de aproximativ 119 de ori mai dens decât orașul New York.

90% dintre morți sunt incinerati, iar guvernul promovează înmormântările verzi, încurajând familiile să împrăștie cenușa într-una dintre cele 11 "grădini ale memoriei" sau pe mare.

MADAGASCAR: dansul cu morții

În Madagascar, morții joacă un rol important în viața de familie, datorită unei ceremonii numite famadihana. La fiecare cinci sau șapte ani, cadavrele sunt dezgropate, iar membrii familiei le dezbracă și le înfășoară în haine noi, apoi toți petrec împreună. Înainte de apus, cadavrele sunt îngropate, dar întoarse cu susul în jos și cripta sigilată.

GHANA: Sicriile artistice



Cultura Ga crede că morții sunt mai puternici decât cei vii, având capacitatea de a-și influența rudele. Se spune că cei decedați își continuă profesia în viața de apoi și trebuie îngropați cu ceva care să le reprezinte munca. Familiile pregătesc sicrie elaborate, "sicrie fanteziste", de orice formă și dimensiune, de la bărci, la sticle de Cola.

FILIPINE: Sicriile agățate ale tribului Igorot

Originari din provinciile nordice ale Filipinelor, Igoroții practică un obicei funerar străvechi în care bătrânii își sculptează propriile sicrie, cared după moartea lor acestea sunt bătute în cuie pe o stâncă.

În acest fel distanța dintre defuncți și spiritele lor ancestrale scade. Înainte de a fi pus în sicriu, cadavrul este pus să stea pe un "scaun al morții", legat cu frunze și viță de vie și onorat de rude.

Înainte ca sicriul să fie ridicat pe suprafața stâncii, membrii familiei permit fluidelor corpului în descompunere să picure pe ei ca un bun augur pentru viitor.